

FRENK LARAMI

DOŠAO JE

BROJ 317 • CENA 35,20 DIN.

DOŠAO JE

PLANINA DUHOVA

Nemačka 3,00 DM
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 19,00 ATS
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 1,00 DEM
Slovenija 250 SIT
5 novembar 2000.

★ DOK HOLIDEJ ★

317

Frenk Larami

PLANINA DUHOVA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 317

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

FIGHTING BREED

Recenzija i adaptacija

Zorka ĆIRIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 27. X 2000.

Tržište: 5. XI 2000.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DOO „DNEVNIK-ŠTAMPARIJA“, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – FIGHTING BREED

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Kroz kišu koja je lila kao iz kabla, ubica se pešice približio ranču. Zastao je kod visokog jablana koji je rastao na samoj ivici dvorišta, poput neke isturene osmatračnice. Osmehnuo se kada je shvatio da su čak i prirodni elementi rešili da mu pomognu u njegovim mračnim noćnim poslovima. Na „Čejn“ ranču bilo je vreme večere i iz kuhinje sklepane od grubih dasaka nekih stotinak metara dalje, dopirala je žuta svetlost i čulo se zveckanje posuđa. Kroz gustu zavesu kiše, ubica je jasno video prozore na glavnoj zgradi ranča. Bili su osvetljeni i poslužitelj je postavljao sto u velikoj trpezariji. Sve je bilo baš onako kako je trebalo da bude.

Visoka, nepomična prilika nerazlučiva pri slaboj svetlosti od okolnih stabala drveća, ostala je nekoliko trenutaka nepomična pored stabla jablana. Ubica je oštrim okom posmatrao situaciju, a od uzbuđenja zbog predstojeće akcije, prsti su mu se nervozno grčili i opuštali. Dok je čekao svoj trenutak pogledom je neprestano leteo po dvorištu ranča i zgradama koje su se dizale u noćnoj tmini. Na imanju tako velikom kao što je „Čejn“ ranč, čovek nikada nije mogao da bude siguran da se neko neće odjednom pojaviti i primetiti ga. Međutim, kako su minuti polako promicali, visoki čovek je postajao sve sigurniji da su svi na ranču zauzeti svojim poslom. Osvrnuo se preko ramena i pogledao prema mestu gde je ostavio

konja. Onda je počeo da se primiče kući, izvlačeći revolver iz futrole. Uhvatio je busiju iza uredno potkresane živice i očima, koje su hladno i smrtonosno svetlucale pri slaboj svetlosti svetiljke u kući, osmotrio je unutrašnjost dnevne sobe. Velika prostorija je trenutno bila prazna i tiha, a bleštavi lusteri obasjavali su elegantan nameštaj koji je ostavljao utisak bogatstva i moći vlasnika. Ubica je osmotrio tanjire koji su bili postavljeni na stolu. Bilo ih je četiri. Osmehnuo se osmehom paklene pretnje. Jedan od tih tanjira večeras neće biti upotrebljen. U stvari, večeras najverovatnije niko na ranču neće imati vremena da misli na večeru. Posle onoga što je trebalo da se dogodi, svi će izgubiti apetit. – Hajde veličino, dođi – prošaputao je ubica tiho, i vetar je poneo njegove reči. – Ja te čekam da ti pokažem koliko vrediš.

Upravo tada, kao da odgovara na njegov poziv, Oliver je ušao u sobu. Pratila ga je njegova kćerka Libi. U držanju vlasnika „Čejn“ ranča bilo je nečega što je doprinelo da na licu čoveka koji je vrebao sa revolverom u ruci, zatreperi senka neodlučnosti, bez obzira na njegovu prethodnu rešenost da po svaku cenu ostvari svoj podli, ubilački cilj. Snažna i krupna rančerova prilika delovala je mirno i sigurno. Uprkos godinama, rančer je još uvek ostavljao snažan utisak na ljude, uključujući i članove njegove porodice. Njegovo suncem opa-

ljeno lice odavalo je upravo onakvu psihičku snagu kakva je bila potrebna čoveku njegovog položaja, a njegov čvrst dugačak korak čoveka koji zna kuda ide i koji zna šta treba raditi, davao mu je važnost koju je stvarao punih četrdeset godina. Za to vreme se rančer borio protiv Indijanaca, kradljivaca stoke i bandita svih vrsta, koji su tih godina lutali Zapadom. Ta odluka je postala deo njegove prirode i nije se gubila čak ni sada, kada se rančer obraćao svojoj kćerki. Razgovarao je s njom istim tonom kojim se obraćao nekom od svojih kauboj. – Zar još nisu došli, Libi? – upitao je Koleman nabusito, posmatrajući sto. Želeo je da se uveri da se sve nalazi na svome mestu. Nije bio svestan užarenih očiju koje su ga motrile iz tame i zapetog revolvera koji je vrebao sa bliske udaljenosti sa druge strane prozorskog okna. Namrštio se, pokazujući da mu to nije pravo i dodao. – Već je prošlo sedam. – Da tata, ali još nisu došli. – Ja sam rekao u sedam! I ti si me jutros dobro čula kada sam im na odlasku rekao da će večera biti tačno u sedam, zar ne? – Čula sam, tata. Ali ova kiša ih je... – Kiše... pah! – Koleman je ljutitio dunuo kroz nos i odmahnuo rukom na način koji je jasno govorio da prirodnom elementu ne pridaje nikakvu važnost. Onda je prišao prozoru i zagledao se napolje. – Kakva je to kiša, do đavola – dodao je. – Ne bih ni jednu običnu kravu naterala da se zakloni ispod drveta. – Koleman nije bio svestan da je u tom trenutku pri svetlosti lusteru predstavljao izvanrednu metu, koja je prosto mamila strelca. Oči koje su vrebale iz tame, zasvetlucale su, a prsti su i nehotice čvršće stegli dršku revolvera. Ubica je bio u teškom iskušenju da ostvari cilj zbog

koga je došao. Podigao je revolver, a onda je odjednom odmahnuo glavom i ponovo oborio cev „kolta“. Ne, još nije bilo vreme.

– Pa? – upitao je Koleman i okrenuo se svojoj kćerki. – Zar nemaš neki bolji izgovor za svoju braću, mlada gospođice? – Libi, crnokosa devojka zapanjujuće lepote, imala je na sebi mnogo osobina koje je nasledila od oca. I sada je jedva uspela da prikrije izraz koji joj se pojavio u očima. – I kada bih imala ti ga ne bi prihvatio, tata – rekla je pokorno. – Ti i sam znaš da je tako. – Koleman se namrštio, a onda je počeo da korača gore-dole po velikoj sobi. Posmatrao je svoju kćer pravo u oči. Libi je, međutim, mirno izdržavala njegov pogled, visoko uspravljena i vitka u novoj, tesno pripijenoj plavoj haljini koja je štedro isticala i naglašavala raskošne obline njenog zrelog devojačkog tela. Izdržala je njegov pogled i nije pogledala u zemlju. Koleman se ponovo namrštio. Nervirala ga je jedna stvar koja mu je u poslednje vreme bila sasvim jasna. Imao je troje dece, nijedno od njih nije uspevao da ukroti. Bližanci Lu i Mič, koje je sada čekao, počeli su jasno da mu pokazuju svoju volju još odavno... još u vreme kada su napunili četrnaestu. Ali, Libi, ona kao da je bila rođena s otporom prema njemu. Čak i kada je bila dete, imala je običaj da se tvrdoglavo opire njegovim naredbama. Znala je da napući usta i izgovori prkosno „ne“, tako da je Oliver mislio da je „ne“ bila prva reč koju je Libi naučila. – Da li da kažem Mariji da posluži večeru, tata? – upitala je devojka pošto je Koleman prestao da šparta po sobi. – Ako se jelo ohladi, moraće ponovo da ga stavljaju u pećnicu.

– Davola! – prasnuo je rančer umesto odgovora. – Ta dvojica svakim danom postaju sve gori. Nimalo ne bih bio iznenađen da su se namerno vukli kao prebijeni samo da bi zakasnili i da bi me naterali da čekam. Znaju dobro da me to najviše nervira! – Libi se uspravila i pogledala oca u oči. Glas joj je bio miran, ali se videlo da se trudi da ne pokaže ono što je zaista osećala. – Tata, nemoj govoriti ono što i sam znaš da nije na mestu. Lu i Mič su morali da odu čak do Džeknajfa. I sam znaš da to ne može da se uradi... – Ja bih trebalo da znam koliko je vremena potrebno do Džeknajfa i nazad – prekinuo ju je rančer. – Zato sam i rekla, jer bi to trebalo da znaš, tata. – Koleman je zastao i odmerio ju je mrko. – Sve mi se čini da mi i ti teraš inat, gospođice? – Naravno, Libi je to upravo radila, ali nije imala nameru da to i prizna. – Večera, tata – podsetila je oca. – Da kažem Mariji...? – Koleman je odmahnuo rukom i ponovo ju je prekinuo. – Misliš li da će ona prokleta štenad i dalje... – U tom trenutku je stočarski baron začutao i počeo pažljivo da osluškuje. Kroz kišu koja je pljuštala, čuo je topot kopita. – Ah, baš na vreme – rekao je i rukom dao znak kćerki. – Reci Mariji da dođe večeru. – Libi je prišla vratima, a onda je zastala. – Da joj kažem da posluži večeru i za moju braću, tata? Lu i Mič će morati da se operu. – Neka se peru posle večere koliko im je volja. Ionako sam ih dosta čekao. – Međutim, sudbina je htela da se ta večera još više odgodi. Topot konja u galopu, koji je Koleman očekivao da čuje, bio je signal za ubicu koji je šćućuren čekao u tami. Izvukavši „kolt“, ispod jakne, gde je držao da se oružje ne bi ovlažilo, budući ubica je sačekao dok jahači nisu stigli

i zaustavili se u dvorištu ispred kuće. Promrmljao je nešto nerazgovetno sebi u bradu, a ruku je ispružio da bi sigurnije nanišanio. Zadovoljno je primetio da mu je ruka kojom je držao oružje, čvrsta kao stena. Pognuo se malo i upeorio oružje. Rančerova široka leđa su predstavljala metu koju nikako nije mogao da promaši. U sebi je izbrojao do pet, za trenutak zadržao dah... i onda, lagano povukao obarač.

U toku šezdeset godina dugog životnog puta, nestrpljenje je Oliveru Kolemanu donelo mnoštvo nepotrebnih neprilika. Takav je bio čitavog života, i ta nestrpljivost i grubo ponašanje, bili su glavni razlog što je stekao više neprijatelja nego prijatelja. Rančeru je bilo suđeno da bude takav i u trenucima koji je trebalo da budu poslednji. Upravo kada je udarna igla poletela da udari u čauru, rančer je tresnuo rukom po stolu i izvijajući glavu viknuo. – Libi! Zar ti treba toliko vremena da... – Više nije stigao da kaže, jer je pucanj zaglušio njegove reči, kada je metak poleteo iz cevi. Probio je okno prozora i pogodio rančera u momentu kada se okrećao. Koleman je siv u licu poskočio na noge upravo u trenutku kada je Libi uletela u sobu. Vrisnula je kada je videla oca kako se zanosi i pada na pod rušeći sto, posuđe i srebrni pribor i svećnjake sa nezapaljenim svećama. Revolveraš se polako uspravio u tami. Posmatrao je devojkicu koja je pritrčala ocu. Nije bio sasvim siguran u to gde je metak pogodio Kolemmana, i da li je pogodak bio smrtonosan. Mogao je da priskoči prozoru i da opali još jednom, ali je rizik bio preveliki. Od spavaonice za kauboje čuli su se uzvici, a onda su po dvorištu odjeknuli koraci. Morao je što pre da beži odavde. Još nekoliko

samrtnički dugačkih trenutaka, ubica je stojao nepomičan, zgrčen u senci dok mu se hladna kiša slivala niz vat kao prsti jezive smrti. Onda se okrenuo i nestao, isto tako tiho kao što je i došao. Po vlažnoj i gustoj travi, koraci njegovih nogu na kojima je imao čarape, uopšte se nisu čuli. Nekoliko minuta kasnije, kauboji sa Kolemanovog ranča su obišli kuću. Ispod prozora trpezarije, na mestu gde je izba potkresane ograde od živice stojao napadač, našli su jednu praznu čauru koja je svedočila gde se ubica nalazi. To je bilo sve.

*

Doktor Vims je izašao iz spavaće sobe Olivera Kolemana i tiho zatvorio vrata za sobom. Tri para očiju su sa puno iščekivanja sreli pogled njegovih sivih očiju zaklonjenih parom cvikera nataknutih na polovinu dugačkog, kljunastog nosa. Nešto kao neodređen drhtaj pokrenulo je Vimsove usne u nešto što bi čovek koji je dobro poznavao enigmu njegovog lica shvatio kao osmeh, ali, što je svakom drugom moglo izgledati kao neukusna grimasa ili besmisleno rezanje. Tek kada je progovorio, bilo je jasno da u tom osmehu ima i trijumfa. – Mislim da će se izvući – rekao je i počeo da pakuje instrumente u svoju torbu. – Mislite? – upitao je Lu Koleman visok i lep momak nehajnog držanja koje je bilo karakteristično za sve članove Kolemanove porodice. – Zar ne možete da nam kažete ništa sigurnije? – Pa... izvući će se – odgovorio je Vims, vadeći cigaru iz džepa. – Da li vam se to čini ubedljivije? – Hvala bogu! – prošaputala je Libi tiho. Boja je počela da joj se vraća u blede obraze. – Kako, dođavola

– upitao je Mič Koleman, koji je osim boje svojih očiju predstavljao pravo ponovljeno izdanje svoga brata. Namršteno je posmatrao lekara. – Pogođen je u glavu, zar ne? Od toga se ne ostaje živ koliko je meni poznato! – Dok je prinosio plamen šibice vrhu cigare, Vims je posmatrao mladiće. Razmišljao je o prilično čudnim stvarima koje mu je rančer rekao kada je došao svesti. – Metak mu je napravio dugačku brazdu na levoj strani čela, tačnije slepo-očnici – objasnio je lekar. – U početku sam i ja mislio da je prodro u mozak. Na sreću, nije otišao tako duboko, samo ga je okrznuo. Za nekoliko dana će vaš otac opet biti na nogama, zdrav i spreman za grdnju kao uvek.

– Pa... to je najbolja vest koju sam čuo u poslednje vreme – rekao je Lu. Od svih Kolemanovih, njega je stari Vims najviše voleo, mada je bilo jasno da se u tom mladiću krije mnogo toga što on nije želeo da pokaže. Vims je pomagao da sve troje Kolemanove dece dođu na svet. Pošto ih je poznavao čitavog njihovog života, smatrao je da je Mič malo suviše uglađen u ponašanju s njim, a Libi je nekako uvek bila tajanstvena. Lu je imao običaj da ponekad izgubi živce i da se posvađa s ljudima, ali, s njim je stari doktor znao na čemu je. Ponovo mu je palo na pamet ono što mu je Oliver rekao pre nekoliko minuta. – Mislim samo da bi izvesno vreme trebalo da ga ostavite na miru, momci – rekao je. – Pa, rekli ste da mu je dobro – usprotivio se Mič. Vims je uzdahnio. – Da, rekao sam. Ali, činjenica je da u ovom trenutku želi da vidi samo Libi. – Mene? – upitala je devojkica čudeći se. Oliver Koleman nikada nije smatrao da su žene naročito važna stvorenja. U to mišljenje je bila uključena i

njegova kćerka. – Hoće da vidi samo Libi? – upitao je Lu. – Ja sam običan doktor, a ne čitač misli, sinko – rekao je Vims i krenuo ka vratima. – Šta je bilo s ubicom? Jeste li pronašli neki trag? – Dvojica mladića su odmahнули glavom. – Ni traga – promrmljao je Mič. – I ako je ostavio tragove, kiša ih je isprala tako da nismo našli nikakav putokaz kuda da krenemo – dodao je Lu. Vims je odmahnuo glavom. – Možda će šerifu poći za rukom da nešto otkrije. – Mi nismo uspeli da bilo šta pronađemo – rekao je Lu skoro ljutito. – Ne verujem ni da će Vagner pronaći nešto više. – Možda ste u pravu. Međutim, ja mislim da čovek koji je pokušao da ubije vašeg oca nikako ne bi smeo da se izvuče nekažnjen. Čini mi se da to ne bi smelo da se dogodi i da treba sve učiniti da se ubica otkrije i kazni. – O čemu on to govori? – upitao je Lu kada je Vims izašao i krenuo preko dvorišta. Dok je koračao, stari doktor je sve vreme zamišljeno vrteo glavom. – Ah, taj stari krpač kostiju uvek ostavlja nešto nedorečeno da bi čoveka sludio – rekao je Mič i pogledao prema otvorenim vratima na sobi svoga oca. – Mislim da polovinu života posvećuje naporima da ljude što više iznervira i smuti. Pokušava da pokaže kako on zna više od drugih. Uostalom, hajde da vidimo kako je tata.

– On je rekao Vimsu da... – Dođavola s onim što je rekao Vimsu – odgovorio je Mič ljutito i pritisnuo kvaku. – Ako tata ne želi da me vidi, onda će mi to sam reći bez nekog posrednika. – Oliver mu je upravo to i rekao. Tek što je prošlo nekoliko sekundi od kako je ušao u sobu svoga oca, Mič je žurno izašao na polje. Kada je izašao, zatvorio je vrata za sobom i sa čuđenjem pogledao brata

i sestru. – Taj metak mora da mu je poremetio mozak – rekao je, čudeći se. – Misli da sam ja pucao na njega. – Ili ja – dobacio je Lu, koji je dobro čuo kratak razgovor koji se odigrao između njegovog oca i brata. Njegovo lice, preplanulo od sunca, nije otkrivalo šta se zbiva u njegovoj duši dok je netremice zurio prema vratima. Ipak, u glasu mu se nazirala ljutnja. – Ovog puta otišao je predaleko. Ja sam navikao na njegov oštar jezik i bezrazložne grdnje, ali, čini mi se, časna reč, kada neko pretera i počne da me sumnjiči da sam pokušao da ga ubijem... – Mora da je još u delirijumu – prekinula ga je Libi. – Možda – odvratio je Mič i namrštio se. – Samo, meni nije tako izgledao. Izgledao je kao da je savršeno svestan onoga o čemu govori. I, izgledalo je da veruje u to. – Odakle mu samo ta ludu ideja da smo mi hteli da ga ubijemo? – upitao je Lu začuđeno. – Njemu svakakve ideje padaju na pamet – promrmljao je Mič. – Ponekad zaista mislim da s njim nije sve u redu – Divno! Ogovarate ga sada kada je nemoćan – prekinula ih je Libi ledenim glasom. – A kada je bio zdrav i čitav, niste smeli ni da zucnete. Eto kakvi ste vi. – Braća su je pogledala spremni da svoju sestru zaspu bujicom ljutih pogrd. U poslednje vreme porodični sukobi između njih nisu predstavljali nikakvu retkost na „Cejn“ ranču. Tvrdoglava Libi se često svađala sa svojom braćom. Međutim, ovaj put to nije trajalo dugo, jer je iz sobe gromko odjeknuo Oliverov snažan glas. Nije nimalo ličio na glas slabog čoveka i u sebi je nosio svu njegovu uobičajenu osionost i snagu autoriteta.

– Libi! Gde je ta devojka, do đavola? – Lu i Mič su oštro pogledali Libi kada je prišla vratima. Ona je slegla rameni-

ma i pritisnula kvaku. Zatvorila je vrata za sobom i ugledala svog oca kako sedi u krevetu sa debelim slojem belih zavojaja obavijenih oko njegove glave. Bio je vrlo bled i lice mu je bilo podnadulo od udara zadobijenog pri pada. Inače, sem toga i nekog izraza bolnog grča na licu, koji nije mogao da savlada, izgledao je sasvim normalno. – Zar ti ona budala Vims nije rekao da hoću da te vidim? – upitao je nestrljivo, ali je ton bio blizu grdnji. – Jeste, tata – odgovorila je devojkica pokorno i počela da popravlja jastuk i posteljinu na krevetu, na šta je njen otac počeo da proklinje žensku sitničavost. Bio je ljut. – Zašto si onda dozvolila onom ubici Miču da dođe umesto tebe? – Libi se povukla korak unazad, i iznenađeno pogledala oca. – Jesi li siguran da se dobro osećaš, tata? Mislim, jesi li sasvim pribran i svestan? – Naravno da se... – Koleman je naglo prekinuo i ljutito odmerio kćer. – A šta te tvoje reči treba da znače? – Nema smisla ono što si sada rekao o Miču. Ni Mič ni Lu ne bi nikad pucali na tebe – rekla je devojkica smelo i pogledala ga u oči, što je njenim rečima dalo dopunsku težinu. – To sam i ja mislio pre ovega večeras – odgovorio je Oliver, posmatrajući ukočenim pogledom jednu tačku na zidu. Senka gorčine zatamnila mu je oči blistave od ljutine. Stari rančer se nije šalio. – Oh, znam šta njih dvojica misle o meni. Ja sam bio grub prema njima i terao sam ih da malo više rade, a oni bi najviše voleli da lenčare i troše novac koji ovaj ranč donosi. Ali, nikada mi ni na pamet nije padalo da bi mogli da smognu toliko snage da odu tako daleko. Nisam očekivao da će pokušati da me ubiju.

Libi je prekrstila ruke na grudima i mirno pogledala oca. – Tata, to je sušta

besmislica, ali, ako me pitaš ko je maločas pucao na tebe, to ne bih znala da ti kažem. Niko nema pojma ko je to mogao da bude, tata. Bilo ko je mogao da dojaše i da puca na tebe. Već je bila noć. – Mogao... ali, ko bi se usudio? Ko bi se usudio da dođe na moj ranč koji je stalno pod prismotrom stražara i da puca u mene, a zatim da se tek tako izgubi odavde? Ne – Koleman je energično odmahnuo glavom i od toga je osetio bol koji mu je zgrčio lice. – Ja sam ubeđen da je to bio neko sa ranča... a to znači da su Mič i Lu najsumnjiviji. Oni me najviše mrze. Malopre sam ležao i razmišljao o tome. Dodavola... dokle se došlo. Treba da strepim od svojih vlastitih sinova, od svoje vlastite krvi i mesa! Da mi je pre pet godina neko ispričao nešto slično, ja mu ne bih verovao. – Mada su odnosi između nje i oca oduvek bili prilično burni, Libi je u tom trenutku osetila iskreno sažaljenje prema tom snažnom čoveku medveđe konstrukcije i kao kremen čvrstog i nepopustljivog kraktera, ranjenog u dušu i u glavu, koji je sada ležao na krevetu pred njom. Nije joj bilo teško da se seti vremena kada je Oliver bio nežan otac i kada se, sa blagošću koja se graničila s obožavanjem, ponašao prema svojoj deci. Tek poslednjih godina postao je ogorčen i sumnjičav, ponekad čak i grub. Ona je to pripisivala velikom teretu koji je morao da nosi da bi sačuvao i uvećao bogatstvo koje je stvorio. – Mislim da grešiš, tata – rekla je. – Ja ne grešim – odbrusio je Koleman žmirnuvši. – I ti bi to trebalo da znaš bolje od bilo koga drugog, gospođice. – Libi se namrštila kada se setila jedne stvari iz daleke prošlosti koja joj nije bila nimalo prijatna. Međutim, kada je progovorila, izraz lica joj je po-

novo bio miran. – Rekao si da želiš da me vidiš.

Izgledalo je kao da Koleman nije čuo. Oštar pogled kojim je u početku fiksirao svoju kćerku pretvorio se u zurenje u prazno. Misli stočarskog barona ponovo su odlutale. – Rođenog oca... – promrmljao je. – Da li si rekao šerifu Vagneru na koga sumnjaš, tata? – Koleman se okrenuo prema njoj i pogledao je. – Da pričam tom idiotu stvari koje se tiču samo Kolemanovih? To se nikada ne sme dogoditi, gospođice. On može da njuška i da zabada nos koliko hoće, a onda da se opet vrati tamo gde mu je mesto, ali, od mene takvu stvar neće nikada čuti. Ono što se večeras dogodilo, mora da ostane u porodici. – Digao je prst i pripremio devojci. – I, pazi dobro! Od ovoga što si čula od mene, ne smeš ponoviti nijednu reč, jesi li me razumela? – Jesam. Ipak, još uvek mi nisi rekao zbog čega si pozvao mene – opomenula ga je Libi. – Nikada ti nisam bila toliko potrebna, tata... ni ranije, ni sada... bar tako mislim. – Na Kolemanovom licu se ukazala grimasa bola, prouzrokovanog više njenim rečima nego ranom na glavi. Žmireći prema visokoj devojci koju je uvek smatrao izvanrednom lepoticom i na čijoj je lepoti bio ponosan, video je u izmaglici sećanja devojčicu u crnim jahaćim pantalonama i beloju bluzici kako na malom pitomom poniju jaše po ranču kao mala Indijanka, divlja, neobuzdana, puna ljubavi za svet oko sebe. Sada je bila čak temperamentnija i još neobuzdanija nego nekada, ali u njoj nije bilo ljubavi. Gde je ta ljubav nestala, pitao se? Koliko je vremena prošlo od kako ga je poslednji put zagrlila? U svakom slučaju, nije pokazala prema njemu ni trunke nežnosti od onda kada je kao

nogom čušnuo njenog munjevitog udvarača, u stvari lovca na miraz. To je bio još jedan teret koji su mu godine donele, pomislio je. Godine čoveku odnesu ukus za življenje, ukradu mu sve najlepše i sve najbliže srodnike, od sopstvene dece naprave potencijalne ocebice, a od kćerke hladnog stranca. Bogatstvo i godine od čoveka naprave usamljenog očajnika. Odmahnulo je glavom i nastavio, ne obraćajući pažnju na Libine poslednje reči. – Želeo sam da umesto mene napišeš jedno pismo. U mom stolu ćeš naći hartiju i pero. – Libi je otvorila fioku stola i izvukla list hartije i pero. Prišla je do kreveta i na noćni stočić stavila pribor za pisanje, a zatim je otvorila bočicu sa mastilom i sela.

– Nemam nameru da ti diktiram – rekao je tada Koleman. – Reći ću ti šta želim da napišeš, a ti sastavi pismo. – U redu – rekla je devojka. – Reci mi prvo kome pismo treba da bude upućeno? – Mister Džonu Holideju, preko hotela „Zapadni raj“ u Dalasu. Mislim da će to biti njegova uslužna adresa. – Doku Holideju? – Tako je. Sećaš ga se? – Ne. Pa ne znam, sada mi se čini da se sećam jednog dečaka sa tim imenom koji je dolazio na naš ranč još davno, kada sam još bila dete? – Libi se zamislila. – Da, sećam ga se... i to dosta dobro. Bio je uvek dosta ćutljiv. – Tačno... po prirodi je bio isti kao i njegov otac Lajonel, najbolji prijatelj koga sam ikada imao. – Često sam razmišljala o njemu. Još uvek se sećam načina na koji je sedeo u sedlu. Bio je prerastao mog ponija, a velikom konju još nije bio dorastao. – Libi je začutala i nekoliko trenutaka zamišljeno gledala pred sebe. Onda je upitala oca. – To je bilo još pre rata, zar ne? – Koleman je klimnuo gla-

vom. – Da, ali on se kao dečak dobrovoljno javio u vojsku. Bio je najbolji borac u mojoj regimenti. Oduvek sam verovao da će taj čovek uspeti u životu. I, uspeo bi... da ga nešto nije omelo. Mislim da je u pitanju bilo zdravlje. To je učinilo da je krenuo putem pustolova. – Na devojčinom licu pojavio se izraz nedoumice. – Zašto njemu pišeš? On je detektiv, zar ne? – Ne, bar ne po profesiji, ali je inteligentan i dosta je video i naučio u životu... i čovek koji se ne boji da pogleda opasnosti u oči. A što je najvažnije, prijatelj mi je i uveren sam da će hteti da učini ono što ga zamolim. A uz to je i diskretan. Potrebni mi je čovek koji zna da radi, ali, ume i da čuti. Mislim da on poseduje sve ono što mi je sada potrebno, i molim boga da ga pismo nađe... ako je još živ. Nadam se da jeste.

– Verovatno – rekla je Libi i namrštila se. – Pa, šta to želiš da javiš mister Holideju? – Koleman je uzdahnio i zagledao se u tavanicu. – Želim da ga pozovem na „Čejn“ ranč da sa nama provede kratak odmor. Ti umeš da budeš rečita, gospođice. Pozovi ga tako da ne može da odbije. Reci mu kako je zaboravio stare prijatelje, da je postao znamenit čovek i da mu je to udarilo u glavu. Reci mu da se u planinama pored ranča pojavio veliki grizli... Džon je uvek voleo lov, bio je strašan lovac. Da... kaži mu da svakim danom postajem sve stariji i ako bude odlagao posetu i suviše dugo, može se desiti da me više nikada neće videti, čak i ako pohita da odmah dođe. – Libi je sumnjičavo posmatrala svoga oca. – Ti hoćeš da ga pozoveš zbog ovoga što se večeras dogodilo, zar ne, tata? – Tebe se ne tiče razlog, gospođice. Tvoj zadatak je samo da napišeš pismo. – Libi se naglo uspra-

vila. – Pozivaš jednog stranca, pustolova, da... – Rekao sam da to nije tvoja briga – planuo je Koleman, prekinuvši svoju kćerku. – Što se tebe i svih ostalih na ranču tiče, Džon Holidej je jedan prijatelj, sin mog starog prijatelja. Dolazi na ranč da me poseti i da se malo odmori. Nadam se da je to jasno? – Ne brini – rekla je Libi namršteno. – Ja neću biti ta koja će pronaći glas da je Oliver Koleman pozvao u pomoć nekog pustolova kao tajnog agenta da potraži ubicu u njegovoj porodici. Mislim da to nije stvar o kojoj treba govoriti okolo, a u svakom slučaju nije nešto čime se čovek može hvaliti. Ja nisam započeo ovu prijavu igru, Libi – rekao joj je otac. – To je počeo onaj ko je pucao u mene. Nemam nameru da obavestavam Vagnera ili bilo kog drugog smutljivca u okolini o svojim sumnjama i time dam materijal da likuju kako se na Kolemankovom ranču hvataju za gušu! Ali, nemam nameru ni da dozvolim da taj revolveraš prođe nekažnjeno. Hoćeš li sada da napišeš to pismo... ili da ga napišem sam? – Napisaću ga, tata – rekla je Libi i ponovo sela na stolicu. U svakom slučaju, ako ga napišem, izgledaće kao pravi prijateljski poziv, a ako to prepustim tebi, bojim se da će pismo imati prizvuk komande.

Prošao je čitav sat pre nego što je Koleman konačno klimnuo glavom i izrazio svoje zadovoljstvo pismom koje je devojkica napisala. Zatim je rekao Libi da još iste noći pošalje jednog od kaulboja u Džeknajf, da odnese pismo. Pre nego što je izašla iz sobe, rekao joj je da mu odmah pozove Lua i Miča. Pošto je izvršila očev zahtev i pozvala braću, Libi je po ulasku njene braće u očevu sobu zastala ispred vrata spavaće sobe u očekivanju paljbe kojom će otac zas-

ti Lua i Miča. Međutim, razgovor koji se vodio u sobi bio je tako tih da Libi nije mogla da čuje ni jednu jedinu reč. Otišla je u svoju sobu umesto da potraži nekog od kauboja da mu preda pismo. Zadržala je pismo kod sebe, a sutra ujutru, pre zore, obukla je odelo za jahanje i sama krenula u Džeknajf. U grad je stigla negde oko podneva, taman da pismo otpremi prvom kočijom koja je išla na istok, posle čega je svratila u restoran „Bela zvezda“, u ulici Sijuks, gde je poručila prženu slaninu i šolju dobre tople kafe. Posle toga je ponovo odjahala iz grada. Međutim, Libi se nije uputila na „Čejn“ ranč. Umesto toga, poterala je konja prema zapadu. A zapadno od Džeknajfa nalazila se samo Planina Duhova, krševiti kameni masivi koji su se pružali stotinama milja na jug i koji su činili zapadnu granicu Kolemanovog ranča. Ljudi su već bili naviknuti na to da temperamentna Libi često polazi na jahanje u bilo koje doba dana ili noći. Međutim, svi oni koji su je videli da je odjahala, a i sam Oliver Koleman koji je dobro poznao, bili bi iznenađeni da su mogli da vide u kom pravcu se uputila devojka. Jer, Libi je to popodne odjahala prema jednoj ozloglašenoj oblasti. Bila je to oblast „loše zemlje“, kraj u kojem se prebivali samo banditi.

*

Čovek koji je sedeo na suncem obasjanoj verandi hotela „Zapadni raj“ u jednoj od najlepših ulica u Dalasu, bio je visok i vitak. Imao je snažna široka ramena, miran pogled i držanje puno samopouzdanja koje je zainteresovanom posmatraču ulivalo poštovanje.

Lice mu je imao čvrst izraz, bilo je preplanuto od sunca i na nekin način privlačno. Odavalo je čoveka kome se na prvi pogled može pokloniti poverenje, čovek koji ne uzmiče pred pretnjom opasnosti. Sedeo je za stolom sa nogom ležerno prebačenom preko druge. Dve nedelje ranije, otpušten je iz bolnice u kojoj je bio zbog metka ispaljenog iz revolvera jednog nezadovoljnog čoveka koji nije znao mirno da podnese gubitak na kartama, s uverenjem lekara da će se brzo oporaviti, na što se on samo osmehnuo. Smatrao je da su lekari pridavali i suviše veliku važnost jednoj običnoj rani. Međutim, vreme je pokazalo da su lekari ipak bili u pravu i Dok Holidej je uskoro shvatio da će proći izvesno vreme pre nego što opet povрати punu snagu. U rukama je držao pismo iz Vajominga koje je čitao već treći put. Kada je podigao pogled i namršti se, pred njim se zaustavio glavni portir u hotelu Okli Frik koji je video namršten izraz na Holidejevom licu i upitno ga je poglegao. – Loše vesti, Dok? – Holidej je digao glavu i osmehnuo se. – Šta? Oh... ne, Okli. Dobio sam pismo od jednog prijatelja moga oca... a i mog prijatelja, jer smo zajedno dosta doživeli, iako je on dosta stariji. – Zbog čega se onda toliko mrštite? – Dok je slegnuo ramenima. – Ni sam ne znam. Pre će biti da sam iznenađen. Već godinama nisam čuo ni reč o Oliveru Kolemanu. – Sada je na Okli Frika bio red da se namršti. – Oliver Koleman? Ne misliš valjda na onog rančera iz Vajominga? Kakva bi to slučajnost bila ako misliš na njega. – Baš na njega. On je davnašnji prijatelj moga oca. Bili smo zajedno u ratu. Pre nego što sam postao pravi litalica, a to je bilo davno, izvesno vre-

me sam proveo na njegovom ranču. Mora da je od tada prošlo desetak godina.

– Bogami, to je prijatelj koga bi svako pozeleo da ima – izjavio je Okli Frik zamišljeno, koji je kao i većina ljudi zapadno od reke Misisipi već dosta čuo o velikom ranču i njegovom vlasniku. – Moćan i bogat! Takav prijatelj ne stiće se svakoga dana. Dok se osvrnuo prema ulici koja se pružala pored zgrade, kojom su vrveli ljudi sa šesirima i žene odevene u šarene haljine. Da, on je zaista bogat. U vreme kad sam ga poslednji put video posedovao je sto hiljada ari najboljih pašnjaka u zemlji. Od tada se njegovo bogatstvo samo povećavalo. – Mahnuo je pismom ispred sebe da bi pokazao dokaz o tom prijateljstvu. – Sada me poziva da dođem, da ga posetim, i da provedem nekoliko dana u lov. – Zaista? – Naravno. Kaže da u blizini ima medveda, potoci su puni ribe, a na ranču upravo počinje sezona skupljanja stoke. Sve izgleda baš onako kako treba da bude. Baš mi je žao. – Žao? Zbog čega? – Ti bi to trebalo da znaš, Okli, bar isto toliko koliko i ja. Prisustvovao si razgovoru prošle subote, posle one super partije. Sećaš li se? – Okli je klimnuo glavom i odmerio svog prijatelja. – Znam, to je bila ona partija koju si prihvatio još nedovoljno oporavljen i nedovoljno sposoban za koncentraciju. Onaj tip ti je digao dve hiljadarke. – Jeste, ali, to nije važno. Mislio sam na razgovor posle toga. – Frik je opet klimnuo glavom. Sećao se Dokovog urednog apartmana koji su sobarice posebno uređivale i održavale tako da je izgledao kao pravi kraljevski dom. Prošle subote je u toj sobi sem Holideja sedeo jedan znameniti čovek, Vajat Erp. – Znam, tvoj dogovor sa Vajatom Erpom. – Pogodio si. Dogovorio

sam se s njim da se kroz dve nedelje nađemo u Stenovitim planinama. Viđenje u subotu bilo je samo na nekoliko minuta i to je trebalo da bude prilika da se obojica odmorimo i popričamo o svemu i svačemu. – Znam, ali, možeš se s Vajatom Erpom dogovoriti da to odložite za dve nedelje. Ko zna da li će on biti slobodan kroz dve nedelje kao što je rekao. U međuvremenu, ti možeš da odeš do Kolemama i provedeš tamo dve nedelje, a zatim se vratiš nazad. – Dok ga je pogledao ispod oka. – Ti kao da želiš da me se što pre ratosiljaš. Zar sam ti tako slab gost, Okli?

Šef portira se uzvrpoljio, i u želji da dokaže suprotno od onoga što Dok tvrdi, počeo je da gestikulira. – Ni govora, ali, ako baš hoćeš da budem iskren, onda ću ti reći da mi se tvoja boja lica nimalo ne sviđa. Pogledaj se kako si samo bleđ. Ako ostaneš ovde i nastaviš da se kockaš svake noći, narušićeš zdravlje... a ti znaš kakav je to pakao! – Dok ga je pogledao ispod oka. – Je li to jedini razlog što želiš da me se otarasiš? – Njegove sivoplave oči gledale su smireno ali prodorno. Okli je za treptao što je onome ko ga je poznavao bio znak da je zbunjen. – Naravno da je to jedini razlog. Prijatelj sam ti i moram da mislim na tvoje zdravlje kada si ti... – uzvrpoljio se i počeo još brže da trepće. – A sem toga, mislim... da bi bilo bolje da za izvesno vreme... promeniš vazduh. – Zbog Čentovog brata, je li? – zapitao je Dok i zagledao se u pod. – Pa... znaš... ne bojim se za tebe, ali... refleksi ti još nisu oni pravi. Znam da nisi kriv što je Čent izgubio novac i u ljutnji potegao revolver, ali, moraš i ti znati da te sreća neće večito pratiti. Treba ga skloniti za izvesno vreme, a kasnije brat će se već ohladiti. – Mogu-

će, ali meni je dojadilo da se sklanjam – rekao je Dok neraspoložno. – A sem toga, tu je i Čentova žena koja je trenutno ostala bez sredstava za život. Ja nisam dužan... – Nisi dužan – prekinuo ga je Okli – ... i nećeš voditi brigu još i o njoj... – Okli je napucao usne i počeo se prstom po vrhu brade – ... sem ako ti želiš. U tom slučaju, ja bih uzeo na sebe da tu tvoju obavezu izvršim. – Hm – šmrknuo je Dok kratko kroz nos i osmehnuto pogledao Oklija. – Da li tvoje požrtvovanje ima veze što je misis Čent vrlo lepa žena? – Slušaj – planuo je Okli, to nema nikakve veze. Hteo sam samo da ti pomognem da se izvučeš – nastavio je smirenije, ali je rumenilo na njegovom licu otkrilo da Dokova opaska nije sasvim bez osnova. – Ako hoćeš sedi i pogini, baš me briga. – U suštini, Oklija je i te kako bilo briga za Doka i Dok je to znao. I, ko zna dokle bi to naivno bockanje potrajalo, da se na vratima terase nije pojavio barmen i dozvao Oklija. – Mister Okli, gost iz sobe 37 odlazi. Želeo bi da razgovara sa vama.

– Odmah – odgovorio je stari hotelski vuk i osvrnuvši se još jednom ka Holideju pošao u unutrašnjost hotela. Naslonjen jednom rukom na sto, zavaljen u udobnu stolicu, Dok je bacio pogled preko ograde terase. Dole na ulici bujao je život velikog grada. Čula se škripa i kloparanju kolskih točkova, dovikivanje i žagor ljudi, i sve se to slivalo u jedinstvenu gradsku buku i vrevu. A tamo u Vajomingu, gde je trebalo da ode, verovatno je sve bilo sasvim drukčije. Preneo se u mislima na ranč „Čejn“ pokušavajući da dočara sliku i smisao tamošnjih zbivanja. Koleman je sada već bio star i, koliko je čuo dosta prgav i težak čovek. Bio je on

takav i ranije, ali sa godinama starosti čovekove osnovne karakteristične crte sve više dolaze do izražaja. Tako se desilo da odnosi u porodici baš ne budu uravnoteženi, jer, kako je čuo u nekoliko mahova od ljudi koji su sa „Čejn“ rančom imali veze, stari Koleman je svakim danom postajao sve mračniji, što se odrazilo na njegov odnos prema deci. Deci, pomislio je Dok! Ta deca su sada već bila odrasla i sigurno im nije odgovarala stega jednog prgavog, svojeglavog starca. Devojčica, Dok se setio male Libi, sada je već morala imati dvadesetak godina i ako se čovek mogao osloniti na uticaj gena, verovatno je lepa devojka. Pomisao na Libi Koleman ga je zagolicala, i Kolemanovom pozivu dodala još jedan zadatak težine. Pitao se, ipak, da li je pravi razlog Kolemanovog poziva lov, kao što na prvi pogled izgleda, ili je posredi nešto drugo? Ako bi u pitanju bila zabava, zašto bi, onda, na kraju pisma rekao da ga možda više nikada neće videti. Mogla je to biti puka fraza, jer stari ljudi često koketiraju s ukazivanjem na blisku smrt i time privlače pažnju na sebe, ali, Koleman nije bio baš toliko star, a sem toga, ta poslednja rečenica je nosila u sebi neku ozbiljnost; skoro tragičnu intonaciju. Nije li, možda, u pitanju bilo nešto drugo?

Dok je začešljao rukom kosu i odbio kolut dima. U oblasti Čejn već duže vreme nije bilo kradljivaca stoke, a sem te, glavne opasnosti, svaki čovek rta Dalekom zapadu bio je izložen nizu drugih opasnosti, pa nije verovao da je Koleman uznemiren nečim što nije brinulo ljude mnogo manje prekaljene od njega. Zagonetka ga je zainteresovala i uz zagonetnu Libi Koleman, još više pobudila Dokovu radoznalost. Šta da

radi? Da pođe u Vajoming ili ne? U tom trenutku je na terasu žurno izašao Okli i po izrazu njegovog lica Dok je zaključio da se desilo nešto ozbiljno. Verovatno u vezi sa slučajem Čent, i posle nekoliko minuta uverio se da je bio u pravu. Okli, ne čekajući da se izduva, u hodu je rekao. – Dok, stvari se komplikuju. Mislim da će ipak biti najbolje da što pre odeš. – Dok je upitno podigao jednu obrvu ne menjajući izraz lica. – Šta se to komplikuje? Ako hoćeš da mi kažeš da se komplikuje zbog toga što je došao Čentov brat, onda to za mene nije nikakva novost. Očekivao sam ga. – Ne, nije to. – Nego? – Nešto mnogo gore. – Gore? – Dok je digao pogled i upitno pogledao starog prijatelja. – Nećeš valjda da mi kažeš da su došla sva Čentova braća? Koliko ih ima? – Okli je odmahnuo glavom. – Nisu braća. – Prišao je Doku i skoro ga silom podigao sa stolice. – Dođi da vidiš. – Znajući da se ne može odupreti navaljivanju upornog šefa recepcije, Dok je ustao i prišao vratima terase, odakle je imao pogled na ulazni hol. Pred portirskim pultom ugledao je jednog golobradog mladića, skoro dečaka, plave kose i krhke građe, koji je stojao kao da nekoga očekuje. U jednom trenutku se okrenuo prema vratima terase, i mada nije mogao da vidi dvojicu posmatrača, Dok je osetio da ga je nešto lecnulo oko srca. Taj golobradi momčić ga je na nekoga podsećao, a kada se pribrao shvatio je da su razlog iznenađenja njegove oči. Mladićeve oči su bile široko otvorene i tamnoplave kao duboko more. Još uvek ne prihvatajući stvarnost, Dok je pogledao Oklija.

Ovaj je samo klimnuo glavom. – Da. Tačno tako. To je Čentov sin... sada

shvataš zašto sam ti rekao da je mnogo gore od najgoreg. – Dok se odmakao od vrata i vratio se do ograde terase. Očekivao je eventualni sudar s odraslim čovekom koji bi mu bio ravan, ako ne u brzini i veštini potezanja revolvera, ono bar po tome koliko je sit življenja na ovom svetu. Umesto toga, pred njim se nalazio tek stasao dečak koji je ukus života osetio samo vrhovima usana. Preseći jedan takav život bio bi greh koji Dok sebi nije mogao da dopusti. – Misliš li da će... – zaustio je i upitno se okrenuo Okliju. – Sigurno. Već je pitao za tegobe. Ti nisi video, ali na bedru mu visi tek kupljeni „kolt“ u novoj futroli. – Okli je začutao i stavio Doku ruku na rame. – Dok... ne bi trebalo... – Znam. Ne brini, neće se desiti to čega se bojiš. – Zamišljeno je pogledao u nebo koje se oblačilo retkim klobučastim oblacima. – Izgleda da ću ipak morati da odem na odmor u Vajoming. – Okli je odahnuo. – Bolje rešenje nisi mogao da smisliš. A što se tiče Vajata Erpa to prepusti meni. Sve ću srediti tako da se nećeš požaliti i... – osmehnuo se šeretski – ništa nećeš izgubiti. – Dok je rezignirano slegao ramenima. – samo ti pričaj. Kada polazi prvi voz za Džeknajf u Vajomingu? – Kroz pola sata – spremno je dočekao Okli. Dobro. Idem da se spakujem. Za to vreme ti pošalji nekog da mi kupi kartu. – Okli je klimnuo glavom i brzo se udaljio. Dok je ostao na terasi još neki minut, a onda se uputio u svoju sobu. Dok je pakovao stvari u laku putnu torbu, imao je osećaj da njegov put u Vajoming nije baš srećno počeo. Mučila ga je neprijatna slutnja da odmor na „Čejn“ ranču neće biti leškarenje u vrtu punom mirisnih ruža.

*

U trenutku kada je voz počeo da koči i pritisak sedišta na leđa postao jači. Dok je otvorio oči. Sedeo je leđima okrenut u pravcu putovanja, sa nogama u crnim lakovanim čizmama dignutim na prazno sedišta koje se nalazilo preko puta. A čim je otvorio oči, smesta je osmotrio sve osobe koje su se nalazile u vagonu. Ta opreznost je postala drugi deo njegove naravi i bila je stečena dugim godinama provedenim s opasnošću kao stalno prisutnom činjenicom. Onda se osmehnuo. Prosto nije mogao da shvati da je na putu za Vajoming. Voz je sve jače kočio i pritisak na leđa postajao je sve jači, a odmah zatim je prodoran zvižduk lokomotive najavio da se približavaju stanici. Širom otvoren prozor vagona je dozvoljavao svežem vazduhu Vajominga da ulazi, i Dok je udahnuo punim plućima. Onda su se vrata pored njega otvorila i konduktar je ušao u vagon. Svojim ulaskom je uneo miris lošeg duvana i neoprano rublja. – Sledeća stanica Snejkbit – gromko je povikao. – Stojimo deset minuta. Za tri sata stižemo u Prokupin Vaš. – Dok je sedeo zagledan u vrhove svojih čizama, dok je konduktar žurno sišao niz stepenice da bi pomogao dve starim damama da iznesu svoj prtljag. Po uzbuđenim pitanjima nekih putnika kojima je konduktar odgovarao, shvatio je da su ti ljudi prvi put na Zapadu. Onda je bacio pogled kroz prozor, obuhvatajući beskrajna, monotona prostranstva Vajominga, zemlje stvorene za gajenje goveda, koja se pružala pred njim, s druge strane prašinom zamagljenog prozora. Sada je počeo da se pita da li bi bilo bolje da je krenuo na konju. Dvadeset i četiri sata udisanja prašine,

dima i pare, trzanja, klopkanja, truncanja i ljuljanja, sasvim različito od onog koje proživljava jahač na konju, koje nije dozvoljavalo da se na njega naviknete, oduzimalo je putovanju svaku čar. No, shvatio je da je bolje što je krenuo vozom. Kada je konačno ustao, oslonio se na nogu punom težinom i pri oslanjanju nije osetio nikakav bol, zaključio je da je voz bio pametniji izbor. Po onome kako se sada osećao bio je sposoban za svaki napor... ako bude potrebno.

Posle još pola sata vožnje, voz je počeo da koči. Dok je uzeo svoje stvari, klimnuo glavom četvorici rudara sa kojima je putovao i dok su gvozdene kočnice škripale, ljuljajući se izašao je u hodnik vagona. Osamdesettonska lokomotiva zaustavila se u stanici Džeknajfa, puštajući oblake pare i stenjući kao ranjeni bizon. Još pre nego što se voz sasvim zaustavio, Dok je skočio na peron, oslonivši se punom težinom na desnu nogu. Bio je zadovoljan, jer nije osetio ni najmanji bol. Zgrada željezničke stanice bila je potpuno nova, očigledno izgrađena tek pre nekoliko meseci, s obzirom da je pruga do grada položena pre dve godine. Na peronu je bila velika gužva. To popodne su se ljudi neprestano vrzmali tamo-amo ispod žutih, zelenih i drugim bojama obojenih platnenih nadstrešnica koje su štitile od sunca i kiše. Ljudi su jedan drugome dobacivali pozdrave, osmehe i oproštajne poljupce. Uzevši svoju putnu torbu s osmehom na usnama, Dok se uputio ka teretnom vagonu da uzme svoga Miga. – Mister Holidej? – Dok je zastao i okrenuo se. Pored perona je stajala elegantna kočija u koju je bio upregnut par rasnih konja. Dva mladića, očigledno blizanci, bili su pored ko-

čije i posmatrali ga. Dok se namrštio, a onda se osmehnuo. – Neka sam proklet – promrmljao je i krenuo napred. Spustio je torbu na zemlju, a onda rukom pokazao prvo jednog, a onda drugog mladića. Setio se razlike koju je primetio još u vreme kada je njima bilo svega deset godina, Lu ima smeđe oči, a Mič plave, konstatovao je u sebi. Onda je pružio ruku prema mladiću sa smeđim očima... hladnim smeđim očima. – Drago mi je što vas opet vidim, Lu. – Lu nije prihvatio pruženu ruku. – Imate li konja, Holideje? – upitao je umesto pozdrava. – Video sam vas kada ste izašli iz vagona i otišli dole niz kompoziciju.

– Da, imam konja – rekao je Dok i spustio neprihvaćenu ruku. Luov stav mu se nije dopao. – Odmah ću vam ga dovesti – odvratio je Lu i krenuo prema teretnom vagonu. Dok je bacio pogled za visokim, atletski građenim mladićem, a onda se okrenuo njegovom bratu blizancu. Mič mu je pružio ruku i pogledao ga otvorenim pogledom. – Dobrodošli u Džeknajf, Holideje. – Dok je oklevao samo nekoliko trenutaka, a onda se rukovao sa mladićem. – Hvala, Miče. – Mič je podigao njegovu torbu sa zemlje i bez napora je ubacio u zadnji deo kočije. – Tata je pretpostavljao da ćete doći vozom. Sačekali smo voz koji je došao juče, a spremali smo se da sačekamo ovaj danas i onaj koji će doći sutra. Tako bi bilo svakog dana sve dok se ne pojavite. Ne možete zamisliti koliko je tata nestrpljiv da vas vidi. – Aha – osmehnuo se Dok odsutno. Onda se okrenuo prema teretnom vagonu. Video je Luu kako razgovara sa pratiocem kola. – Ne obraćajte pažnju na njega – rekao je Mič i osmehnuo se. – I sami znate kakav je Lu. Takav je bio i kao

mali, i mislim da se nije promenio mnogo. – Aha – promrmljao je Dok. – Samo, ne mogu da se setim da smo se on i ja ikada sukobili. – Stvari se menjaju, Dok. Nas dvojica smo imali tek deset godina kada ste nas videli poslednji put. – Da, tako nekako – promrmljao je Dok. Pažljivo je posmatrao mladića koji je stajao pred njim. Da, vreme prolazi, pomislio je. Nema sumnje da su ona dva dečaka odrasli u snažne, naočite mladiće, širokih ramena i do grla nabijeni snagom. U njima je još više nego ranije video onaj izraz divljine i neobuzdanosti, koji je bio prisutan kod sve Kolemanove dece. Mič i Lu su u ono vreme izgledali kao Indijanci na ranču, a Libi, samo nešto malo mlađa od svoje braće, bila je još divljija i još bolje od njih je sedela na konju.

– Kako je vaša sestra? A otac? – Mič je još govorio o Oliveru i Libi kada se Lu vratio do kočije, vodeći Dokovog Miga. Lu je u Dokovu šaku gurnuo srebrnu dolar. – Nisu ga uopšte očistili i očetkali, pa sam naterao onog momka da vrati jedan dolar – rekao je mladi Koleman kao da govori o nečem nevažnom, a onda se posvetio vezivanju konja za kola. Dok ga je pogledao iznenađeno i taman je zaustio da se pobuni, kada je pogledao konja i video da mu je dlaka zaista neuredna. – Hvala Lu – promrmljao je. Lu kao da nije obratio pažnju na Holidejevo zahvaljivanje. – Miče – rekao je svome bratu pokazujući mu na zgradu stanice. – Idi pogledaj da li je ona pšenica stigla. – Davola je stigla – odvratio je Mič. – Juče smo proveravali, a od tada nije bilo teretnih vozova. – Možda je stigla ovim vozom. – Već bismo to videli, zar ne? – A šta ako nismo? Slušaj, hoćeš li ti da stojiš i hvataš zjalu po stanici, a ja da radim

sve sam, ili ćeš mi nešto i pomoći? – U redu, u redu, nemoj samo da se nerviraš – odvratio je Mič i krenuo prema stanici. Dok je imao utisak da je Lu namereno tražio da se Mič udalji za izvesno vreme, i da mu je žito bilo samo izgovor da prikrije svoju nameru. Shvatio je da je u pravu kada je Lu prestao da vezuje konja i prišao mu. – Još uvek možete da se predomislite, Holidej. – Da se predomislim? O čemu to? – O dolasku na ranč „Čejn“. – Treba li da to shvatim tako da vi ne želite da dođem? – Baš tako. Ne želim da dođete. – Možda biste hteli da mi kažete zašto? – To bih više želeo da zadržim za sbe. – Slušajte, Lu, ja... – Ne! Slušajte vi, Holideje. Mislim da znam zbog čega vas je stari pozvao, i mogu da vam kažem da mi se to nimalo ne dopada. Stvari stoje loše, a ja se plašim da ne postanu još gore ako tipovi kao vi počnu da njuškaju po „Čejn“ ranču. To neće ničemu pomoći i sve mi se čini da vaše prisustvo ne bi donelo ništa dobro.

Dok je nekoliko trenutaka pažljivo posmatrao mladića, a onda je klimnuo glavom. Slutnje koje su ga mučile pred polazak počele su da se obistinjuju. – U redu, Lu. – Šta „u redu“? Hoćete da kažete da ste se predomislili? – Ne, mislio sam nešto drugo. Vi ste rekli ono što ste imali da kažete, a ja sam vas slušao.

Lu ga je pogledao iskolačivši oči. – Znači li to da nećete da poslušate moj savet? – Ako je to što ste mi rekli trebalo da bude savet – rekao je Dok i usne mu je izvio jedva primetan osmeh – onda mogu da vam kažem da nemam nameru da ga poslušam. – Bojim se da ćete zažaliti zbog toga – rekao je Lu i okrenuo se na petama. – Samo trenu-

tak, Lu. – Dođavola sa... – Rekao sam... samo jedan trenutak!

Zapovednički ton u Dokovom glasu zaustavio je mladića. Lu se ponovo okrenuo Doku i mrko ga pogledao. – U čemu je stvar? – Samo polako, sve treba da postavimo na pravo mesto. Ranije, kada sam bio na vašem ranču zvali ste me Džone ili Džo. To je bilo nekada i pošto se sve menja, izmenio se i naš odnos. Ne očekujem da me tako oslovljavate sada kada ste odrasli, ali, hoću nešto da vam kažem. Dok budem na „Čejn“ ranču od vas tražim da me oslovljavate sa Dok ili sa mister Holideje, a ne samo Holideje. Jeste li shvatili? – Psovka je sama navrla na Luove usne, ali se na vreme zaustavila. Klimnuo je glavom i rekao mrko. – Da li je to sve? – Nije. Ja sam ovamo došao na poziv vašeg oca i zbog toga istog razloga otići ću na ranč da se vidim s njim. Šta je on imao na umu ne znam, ali, budući da sam pozvan u posetu, ja sam vaš gost i ne verujem da bi Oliver mirno primio da se prema gostu ne ponašate tako kao što dolikuje pravim džentlmenima i Kolemanovim naslednicima. – Šta? Reći ćete starom? – Ne, neću mu reći, Lu. Sećate se dobro da mu nisam rekao ni ono što se dogodilo dok ste još bili dečaci. Nisam mu rekao ko je otvorio vrata korala i dozvolio da rasni pastuv pobegne u planinu. Nisam mu rekao ko je zapalio šupu, jer se igrao vatrom. Sećate se da mu nisam rekao ni ono kako ste vi i Mič dinamičtom ubijali ribu u reci. Nadam se da se sećate tih stvari, Lu? – Jasno se videlo kako arogantan izraz nestaje sa mladićevog lica. Lu se okrenuo i rekao tiho: – Čini mi se da sam sebi dozvolio i suviše. – Mislim da ste u pravu što se toga tiče. – rekao je Dok. – Ali, to ipak

ne menja ono što sam rekao. Ako budete došli na „Čejn“ samo ćete izazvati još veće neprilike. – Mič je stigao do kola pre nego što je Dok uspeo bilo šta da kaže. Seme pšenice nije bilo stiglo i nije bilo potrebe da se i dalje zadržavaju na stanici. Mič i Dok su se popeli na kola, dok je Lu uzjahao konja. Lu je pojahao ispred kola, i kada su prošli grad našli su se na putu koji vodi za „Čejn“ ranč.

Čim je osetio svež vetar koji je donosio miris prerije i pogledom obuhvatio nepregledne zelene pašnjake obasjane bleštavim suncem, Dok je dozvolio sebi da se malo opusti. Ipak, i dalje ga je mučilo neobjašnjivo ponašanje mladog Lua Kolemmana. Razmišljao je o tome izvesno vreme, pogleda prikovanog za vitka, prava leđa konjanika ispred sebe, ali, nije mogao da pronađe nikakav logičan razlog. Zatim je počeo da posmatra predeo kroz koji su prolazili. Bio je zadivljen lepotom prirode. Uspeo je da pronađe mesto na udaljenim planinama, na kome su on i Oliver ulovili onog velikog grizlija. A malo dalje na jugozapadu, nalazilo se najbolje mesto u čitavoj zemlji za lov na pastrmke. Pretpostavljao je da je u ovo doba malo kasno za lov na pastrmke, ali, to nije značilo da on neće pokušati. Bio je potpuno zanet u misli. Putovali su čuteći sve dok Mič, posle nekih pet milja, nije prekinuo tišinu. – O čemu ste vi i Lu pričali onda kada sam ja naišao po povratku sa stanice, Dok? – Dok se prenuo i pogledao mladića. Mič je netremice gledao u put pred sobom. Izvesno vreme, Dok je netremice posmatrao njegov oštar profil i lice opaljeno suncem, a onda je zapitao. – Imate li nekog razloga da mislite da smo razgovarali o nekoj određenoj temi, Mič? – Mič se osmehnuo. On se ponašao prijatno i

neposredno i Doku se to dopadalo. – To je poznato lukavstvo, zar ne, Dok? Na pitanje odgovoriti pitanjem je najbolji način da se izbegne odgovor. – U pravu ste. Ali, ja danas nisam namerno lukav. Sasvim slučajno sam reagovao tako.

Mič ga je pogledao iskosa. – I vi verujete u to? – Zašto ne? Zar čovek mora uvek da radi sa predumišljajem? – Pa... valjda može biti i drugačije – slegnuo je Mič ramenima. – Ali, meni se sve čini da postoji neki razlog vaše sumnjičavosti, Mič. I voleo bih da nešto više čujem o tome. – Vi ste tatin gost. On će vam odgovoriti na sva pitanja. – Tokom sledećih nekoliko milja, ponovo je vladala tišina. Onda se Dok pomerio na svom sedištu i rekao. – Malo pre sam kazao Luu da mi se ne sviđa što me naziva samo prezimenom i da mi se ne dopada način na koji mi se obraća. Da li je to dovoljan odgovor na vaše pitanje, Mič? – Možda. Da li je on rekao još nešto? – Zar je trebalo? – On i ja smo se nešto dogovorili dok smo išli na stanicu da vas sačekamo. Složili smo se da bi bilo najbolje kada biste odbili poziv našeg oca da budete njegov gost. – I Lu mi je to rekao. Samo, nisam znao da se i vi slažete s njim u tome. Da li tako treba da shvatim ove vaše reči? – Mič je zabacio šešir na potiljak i brže poterao zapregu. – Da, tako. Slažem se s njim. – Dok je iznenađeno odmahnuo glavom. – Bojim se da ne razumem, Mič. U stara dobra vremena, mi smo se dobro slagali. Međutim, sudeći po načinu na koji ste me dočekali, čini mi se da su se neke stvari promenile. Interesovalo bi me da znam šta je to pokvarilo naše odnose? – Nema u tome ničeg ličnog. – Pa? Šta je onda u pitanju? – Mič ga je pogledao ledenim pogledom. – Šta vam je tata napisao u

onom pismu, Dok? – Pozvao me je da dođem na „Čejn“ ranč i ja sam prihvatio. – Nije vam rekao da su pucali u njega? – Dok se trgnuo. – Pucali? Ne, to mi uopšte nije pomenuo. Ko je pucao na njega? – Mič ga je ponovo pogledao i osmehnuo se, ali, u tom osmehu nije bilo radosti. – To i jeste veliko pitanje na „Čejn“ ranču. Ko je pucao? – Da li je teško ranjen? – Moglo se desiti da bude... ali, srećom, metak mu je samo okrnio glavu. Nema nikakve sumnje da je neko želeo da se reši starog Olivera i da je pod okriljem mraka to i pokušao.

Dok se trgnuo kada je čuo reč „neko“. U njegovom pustolovnom životu vrlo često je postojao „neko“ ko je ubio čoveka, „neko“ ko je pokušao ili uspeo da opljačka banku. „Neko“ je uvek bio taj na koga je trebalo obratiti pažnju ili čiji bi identitet trebalo raskrinkati. Ta reč ga je i nehotice podsetila na detinjstvo i priče o „Baba Rogi“, i podsetila ga da njegove slutnje nisu bile bezrazložne. – Mislím da bi bilo bolje kada biste mi nešto više rekli, Mič – predložio je mladiću. Međutim, bilo je jasno da je Mič bio ubeđen da je već i previše rekao. Uprkos tome što se Dok trudio da još nešto sazna od mladića, Mič je ostao ćutljiv kao stena sve dok se kočija nije zaustavila ispred glavne zgrade na ranču. Dok je primetio da je zgrada preuređena od njegovog poslednjeg boravka ovde. Tačnije rečeno, zgrada je bila od čvrstog kamena i, sudeći po njenoj veličini, mora da je imala bar dvadeset soba. Štale i koralí su bili veći, a spavaonica za kauboje skoro duplo duža. Svuda na ranču se osećala atmosfera moći i uspeha. Dok je primetio da je takav utisak ostavljao i sam Oliver Koleman, koji se pojavio na vratima kuće u trenutku kada su se kola, giba-

jući se na federima zaustavila pred glavnim ulazom u kuću. Rančer je bio obučen u skupo odelo, a oko glave je još uvek imao zavoj. Pozdravio je Doka srdačno, pomislio je Dok, malo previše srdačno, dok mu je snažno tresao ruku i tapšao ga po ramenima. Posle toliko vremena, ovakvi izlivi prisnosti nisu bili uobičajeni. Pošto su kauboји smestili Dokovog konja u štalu i pošto su braća blizanci otišli svojim poslom, Oliver je sa verande svoje nove kuće pokazao Doku sva čuda od uspeha koji je postigao, a onda ga je pozvao da popiju kafu u njegovoj radnoj sobi. Dok se složio i dok su prostranim hodnikom, zastrtim debelim tepisima išli prema radnoj sobi sa zidovima obloženim drvetom i policama punim knjiga i retkog oružja, Koleman je doviknuo prema kuhinji da im se posluži kafa. Oliver je vodio beznačajan razgovor sve dok mlada Meksikanka nije donela kafu i tiho se povukla. Čim je devoјka izašla i zatvorila vrata za sobom, njegovo ponašanje se promenilo. Najpre je lagano nasuo kafu i ponudio gosta cigarom, kao da je želeo da dobije na vremenu i Dok je imao utisak da rančer pažljivo odmerava šta će reći. Konačno je razgovor potpuno zamro. Dok je mogao naći neku beznačajnu temu i početi bilo kakav razgovor, ali, nije hteo. Koleman je podelio karte i počeo igru, pa je hteo da ga pusti da je on dovede do kraja. Reč „neko“ koju je Mič maločas pomenuo, stalno je lebдела u atmosferi i odjek te reči nikako nije mogao da odagna iz glave.

Pošto je proteklo nekoliko dugih minuta za koje vreme se u mukom ćutanju pramen dima iz njihovih cigara dizao do tavana i otuda kolutajući plovio ka prozoru i dalje u slobodan prostor, Koleman je ponovo progovorio. Ovoga

puta njegov glas bio je onakav kakvog se Dok dobro sećao – dubok, ravnomenan, beskompromisan. – Šta misliš o mojim sinovima, Dok? – Holidej je dužno dim prema tavanici. – Odrasli su. Visoki su i snažni kao što se moglo očekivati za tvoje sinove. – Koleman ga je pogledao brzo. – To nije ono što sam želeo da čujem. – A šta si želeo da čuješ, Oliver? – Hteo sam da čujem utiske jednog starog prijatelja, koji moje sinove nije video već godinama. Mišljenje nekog ko je u stanju da oceni čoveka isto tako dobro kao i ja sam. Ili, ako ti se to više dopada, mišljenje jednog profesionalca koji svakodnevno sreće i upoznaje ljude sa maskom i bez nje. Tvoje mišljenje mi je važnije od svakog drugog. – Dok je mirno posmatrao kako se tanak stub duvanskog dima diže prema tavanici. Nije imao nameru da priča rančeru o dočeku na stanici, o tome da ga je Lu dočekaio mrgodnog lica i pretećeg držanja, niti o tome da je za razliku od svoga brata, Mič bio prijateljski raspoložen. Ni na kraj pameti mu nije bilo da Kolemanu kaže da su mu Lu i Mič savetovali da ne prihvati poziv za boravak na ranču. Umesto toga, nakašljao se i rekao.

– Za to ćeš morati da mi daš više vremena, Olivera. Koleman se namrštio. – Još uvek si odmeren i obazriv do krajnosti, Dok. Drži se parole „Ne donosi prebrze zaključke o dobitku, dok ne vidiš protivnikove karte.“ – U sledeće četiri nedelje ne mislim da budem odmeren i obazriv, Oliver. A mislio sam da se za to vreme ne bavim hazardnim igrima. – Dok se zavalio u fotelju i dužno dim iz cigare prema tavanici. Onda je postavio pitanje koje mu se motalo po glavi od momenta kada je primio pismo. – A sada bih ja tebe zapitao ne-

što, Oliver. Zbog čega si me pozvao na „Čejn“? – Koleman je uspeo da izgleda iznenađen. – Vraga, šta me to pitaš? Zar je za pozivanje prijatelja u goste potreban neki poseban razlog? Ja nisam tako mislio. – Neko može i da ih nema. Ali, koliko ja poznajem ljude i koliko se sećam navika i karakternih crta Olivera Kolemmana, on je uvek imao razlog za sve što radi... – rekao je Dok i značajno pogledao svog sagovornika. Znao je da će njegove reči bocnuti rančera, ali, hteo je da ga isprovocira. – Jednostavno, hteo sam da vidim svog starog prijatelja. Zar u tome ima nešto čudno? – zapitao je Oliver šireći ruke. – Ne, nema u tome ničeg čudnog, Oliver. Prijatelji se pozivaju u goste i posećuju... ako su zaista prijatelji. I ja sada hoću da vidim da li me ti smatraš za takvog. Zato te pitam. Šta skrivaš od mene? – Koleman se uzvrpoljio. Znao je. Znao je da Doku mora reći istinu, jer je samo tako mogao da očekuje od njega neki rezultat. Ipak, bilo mu je teško da prevale preko usana ono što ga je mučilo. Sumnja je bila i suviše lična i suviše tragična da bi je lako mogao podeliti. – Ostavimo za trenutak sve i razgovarajmo o prijatnim stvarima. Eto, na primer, o lovu na grizlija. Sada je idealno vreme za lov i uveren sam da će planina biti puna kapitalnih primeraka. Poći ćemo sledećeg jutra, naći ćemo trag i onda dalje šta ko od nas bude umeo. – Koleman bi možda još nastavio da slaže besmilene reči koje bu svaki slušalac zadovoljno primio, ali ne i Dok Holidej. U želji da Kolemanu olakša prelaz do istine, upitao je neposredno.

– Je li to povreda od grizlija, Oliver? – Povreda? Pa... ne, nije od grizlija. A zbog čega to pitaš? – Pa, vidim da si ranjen. A sem toga, nešto sam doznao.

Čovek koji drži uši i oči otvorene, dosta čuje i vidi. — Ko ti je rekao? — Mič. Od stanice u Džeknajfu do tvog ranča treba preći dosta milja. Razgovarali smo i on mi je rekao da si ranjen. — Mič ponekad i suviše brblja. Uostalom, nije mnogo važno. Ionako bih ti sve rekao. Ali, trebalo je da to prepusti meni. — Ne smeta, ta prilika ti se pruža sada. Iskoristi je i nećeš se kajati — dodao je Dok šaljivo. Rančer se osmehnuo sumorno. Dok ga je prozreo, ali mu nije zamerio za njegov greh, ako se grehom može nazvati prikrivanje pravog razloga poziva u goste. — Pa, dobro, kada već znaš, onda ću ti samo ukratko reći. Tačno je da sam ranjen, i to nije ništa neobično. Bio sam ranjavan u ratu s Indijancima, pa onda u građanskom ratu, a sada i u miru, ako se može reći da na Divljem zapadu uopšte postoji mir. Sudeći po ovome što se meni desilo, mira nema. — Dok je uzdahnuo. Još od trenutka kada mu je Mič pomenio da je „neko“ pucao na njegovog oca, shvatio je da će njegova poseta biti više radnog nego zabavnog karaktera. U prvom momentu ljutio se na Kolemana kao na nekog ko ga je prevario, ali se odmah primirio. Konačno, ni on sam nije bio baš čistih ruku, ako bi se to moglo tako reći. Da nije bilo Čentovog sina, verovatno da sada ne bi bio ovde. I kod njega samog, dakle, postojao je potajni, prikriveni razlog posete, pa stoga nije imao moralnog prava da se za istu grešku ljuti na rančera. Koleman je verovatno želeo da ga vidi, ali ipak smislio je trik da ga sigurno dovede ovamo. Obuzeo ga je osećaj sličan sažaljenju. Dok je sedeo zavaljene glave, Koleman ga je podsećao na ranjenog bika. Ostavljao je utisak snage i nemoći. — Mislim da bi bilo najbolje za sve nas ako bismo

sasvim otvorili karte. Tebe nešto muči i treba ti pomoć. To je bio glavni razlog što si me pozvao, zar ne?

— U jednom momentu, izgledalo je kao da će Koleman poreći ovu tvrdnju. Međutim, posle nekoliko trenutaka, opustio se i duboko uzdahnuo. — Razlozi su dvojaki, kao što vidiš, ali, ovaj o kome si govorio je možda najvažniji. Možda je trebalo da budem sasvim otvoren i u pismu koje sam ti poslao, ali eto, nisam tako učinio. — Digao je glavu i pogledao Doka u oči. — Možda sam zaslužio da se sada digneš i odeš. Ne bi me čudilo ako tako učiniš i ne bih se ljutio.

Dok je slušao. Nije bio načisto da li rančer glumi ili misli ozbiljno, ali, to mu više nije ni bilo važno. Sve više ga je interesovalo da zna šta se na ranču događa. — Dobro, dobro, ko to kaže da se ljutim i da ću otići. Tu sam i ostajem. Ali, molim te, želim da mi kažeš sve što se dogodilo. Reci mi kako si zadobio tu ranu? — Koleman se nagnuo napred, a na licu mu se pojavio zaverenički izraz. — Kao što ti je Mič rekao... neko je pokušao da me ubije. — Jesi li siguran u to? — U to nema sumnje. Pogođen sam s leđa, dok sam sedeo za stolom u trpezariji. — Dok je ozbiljno klimnuo glavom. — Izgleda da nema zabune u tome. Nadam se da si se obratio lokalnom šerifu? To bi bilo normalno s obzirom na nadležnost... — Morao sam... suviše ljudi je znalo za to. Ali, nisam šerifu mnogo rekao, a nisam ni očekivao da će on mnogo učiniti. Te noći padala je jaka kiša i svi tragovi su bili izbrisani. A možda je tako i bolje — dodao je i zagledao se u zemlju. — Kažeš da šerifu nisi rekao ništa. Znači li to da si nešto znao? Po tvom izrazu lica, rekao bih da kriješ nešto. — Nešto

znam, a nešto nagađam. Ali, to nije stvar o kojoj čovek može okolo da brblja. – Ako želiš da ti pomognem, onda moraš sve da mi kažeš. – Strpi se samo nekoliko trenutaka, Dok – rekao je Oliver. Glas mu je postao za nijansu tiši. Okrenuo se prema prozoru, a zatim je ponovo pogledao Doka u oči. – Nisi mi ništa rekao o dečacima, Dok, ali sam prokleta siguran da si primetio na koji način se ponašaju. Morao si zapaziti da su natmureni, čutljivi, da neprijatno seku pogledom. Jednom rečju, ponašaju se kao zverke. To traje već dosta dugo, a imam utisak da što su stariji, to se sve više udaljavaju od mene. Od prošle godine, situacija je zaista ozbiljna, skoro očajna. Bilo je krađe stoke, ponovo posle prekida od nekoliko godina, kauboji su počeli da napuštaju posao i odlaze, u porodici izbijaju svađe. Dečaci i ja skoro uopšte ne razgovaramo, osim kada im izdajem naređenja, ili kada se svađamo. To nije odnos koji prija – bogati rančer je slegao ramenima. – Čoveka iznenadi takva situacija, pogotovu kada smatra da to nije zaslužio. Stvorio je nešto za svoju decu, a onda mu se učini da se uzalud mučio i rizikovao.

Mada je prošlo dosta godina od kako je bio na ranču, Dok se živo sećao kako se Oliver igrao sa svojim sinovima kao sa mladim lavićima. Ali, u Kolemanovim rečima nije se osećao samo prizvuk tuge za starim dobrim vremenima. – Šta u stvari hoćeš da mi kažeš? – upitao je Dok. U tom trenutku, izgledalo je da su Kolemanove oči odjednom izgubile boju. – Mislio sam da ćeš možda, i sam pogoditi. Mislio sam da ćeš shvatiti zašto sam te na ovakav način doveo ovamo. Neko je pokušao da me ubije, a ja mislim da je to bio jedan od mojih

sinova. Od tebe očekujem da pronadeš koji. Dok je proveo jutro sa grupom kauboja koji su na jugoistočnim letnjim pašnjacima radili na sakupljanju stoke. Predvodio ih je Mič Koleman. Nešto kasnije je odjahao na drugi kraj ranča i popio kafu sa dvojicom kauboja koji su na zapadu obilazili granicu „Čejna“ u podnožju Planine Duhova. Kauboji su ga skoro naterali da ostane s njima na ručku da bi podelili s njim ukusan obrok od mesa divljači, i da bi mu pričali o krađama stoke, koje su se događale u poslednje vreme. O tome mu je Oliver sinoć samo nešto nabacio, pa je sada pokušao da od kauboja sazna nešto više o krađama. Međutim, oni su više bili zainteresovani za neke druge stvari. Više su želeli da razgovaraju o onome što se dešavalo sa porodicom Koleman. Shvativši da samo gubi vreme, Dok se ubrzo oprostio od njih i krenuo na sever. Tamo gde je graničila „Čejn“ Planina Duhova koja se u dugoj liniji pružala od juga prema severu. Tako je ranč dobijao neki levkast oblik, ali, tamo na severu, gde je već bio širok tako da se sa jednog do drugog kraja nisu mogli pratiti krda stoke, zemljište je postajalo tvrđe, kamenitije, manje obraslo travom i bilo je ispresecano jarugama i plitkim uvalama obraslim kržljivim drvećem i sa plitkim izvorima vode koji su se u doba suše obično presušivali. Taj teren je bio i suviše udaljen od ranča da bi ga kauboji mogli lako kontrolisati. U toku prikupljanja stoke, kauboji su obavezno pročešljavali taj predeo u potrazi za zalutalom stokom, ali, po tragovima, a i po tome da do podne nije naišao ni na jedno zalutalo grlo, Dok je zaključio da je za tu godinu pročešljavanje bilo završeno. Na taj zaključak navodilo ga je otkriće neko-

liko logorišta za žigovanje štoke. Oliver Koleman mu je u nekoliko mahova rekao da, što se njega tiče, kupovina zemljišta pored Planine Duhova za njega predstavlja mrtvu investiciju, i da je to zemljište kupio samo iz jednog razloga, a to je da spreči eventualno naseljavanje došljaka. U slučaju da mu se na toj strani nađu susedi, morao bi uložiti mnogo novca za podizanje žičane ograde, inače bi se mogao izložiti mnogim, još skupljim komplikacijama. U potrazi za hranom, stoka je mogla krenuti na letinu naseljenika, a to bi za njega moglo imati ne samo materijalne nego i moralne posledice. Ovako kako su stojale, planine su zamenjivale više od dvadeset pet kilometara žičane ograde.

Pošto je smatrao da je tog dana čuo dosta, uputio se u planinu da malo sredi misli. Sa zadovoljstvom je otkrio da, mada Planinu Duhova nije poznavao dobro, jer je tuda samo jednom prošao kao dečak, opšta pravila poznavanja terena i tu isto kao i na svakom drugom mestu. U jednom momentu, naišao je na jedno mesto koga se sećao i posle toga proveo je nekoliko sati u jahanju, tražeći poznate staze i poznate terene. Kasno poslepodne naišao je na risa i odmah je izvukao pušku iz futrole, ali je posle nekoliko sekundi spustio već dignutu pušku. Na tom rastojanju nije bio siguran u pogodak. Debeli mačak će morati da sačeka neki drugi dan. Isti slučaj bio je i sa jednim teškim crnim medvedom na čiji je trag naišao, kao i sa vukovima koji su sa svakim pređenim kilometrom postajali sve brojniji. Sve češće je nailazio na njihov trag, pa je čak ugledao jednog vuka sa dlakom sivkastih preliva i žutim očima, koji ga je posmatrao sa bezbedne udaljenosti van dometa puščanog zrna.

I još neke tragove je tog dana pronašao u planini. Bili su to tragovi goveda. Učinilo mu se nešto čudno. Tragove divljih životinja mogao je da očekuje, ali mu baš nije bilo normalno da naiđe na tolike tragove goveda. Naravno, nije obraćao pažnju na stare tragove, koje su goveda ostavila pre nego što su kauboji pročešljali ovaj kraj. Jedan poseban trag ga je naročito zainteresovao. Izgledalo je kao da je tuda prošlo nekih dvadesetak grla. Primetio je da su tragovi išli u pravoj liniji. Pomislio je da bi bilo dobro da o tome porazgovara s Oliverom. Onda je okrenuo konja i pošao na istok u brda. Pre nego što je došao do oblasti obrasle gustim žbunjem, Dok je izgubio trag. Bio je siguran da devojkica nije pokušavala da ga sakrije. Nije ni morala. Teren je postao i suviše tvrd. Na ovom tlu nikakva kopita ne bi ostavila otiske. Vrlo zainteresovan, Dok je sjahao na vetrovitom vrhu obronka i osmotrio divlji, u mapama neupisan predeo koji se pružao na sever i jug, sve dok je pogled dopirao. Šta je Libi Koleman mogla da traži na ovakvom mestu, pitao se. Ako je nešto uopšte tražila. Mogla je da je dovede potreba za doživljavanjem slobode, koji je ovde stvarno mogla imati. Za njen neobuzdani temperament to ne bi bilo ništa neobično.

Senke su postajale sve duže i konačno ga upozorile da je vreme da se vrati. Dok je uzjahao konja i bacio poslednji pogled na visoravan pred sobom. I tada je ugledao dva jahača. Pojavili su se na vidiku, na žućkastoj zaleđini zarubljene visoravni, dve milje daleko, i videli su se samo kao dve sitne tačke u moru bufalo trave. Dok je izvukao dvogled koji je uvek nosio u torbi na sedlu, i upravio ga prema dvema sićušnim tačkama u daljini. Progunđao je nešto nerazgovetno sebi u bradu,

kada je u jednoj tačkici prepoznao vitku siluetu Libi. Onda je skrenuo dvogled na njenog pratioca. Bio je to čovek tamne kose. Sedeo je u sedlu kao srastao s njim. Bio je obučen u tamno odelo. A kada je sunce na zalasku bacilo svoje zrake na njega, Dok je jasno primetio odsjaj na redeniku sa mecima, koji je čovek nosio preko ramena. Lice tog čoveka mu se učinilo poznato, mada izmenjeno godinama. Napregao se da ga se seti i posle nekoliko minuta učinilo mu se da zna ko je taj. Bio je to Blejz Rejder, nekadašnji predradnik na „Čejenu“. Nekoliko minuta Dok je posmatrao dvoje jahača u daljini. Video je kako su odjednom zaustavili konje i sjahali. Osećajući se kao neki detektiv koji viri kroz ključaonicu, Dok je sklonio dvogled i odjahao putem kojim je i došao. Šta je naumila Libi kada se na tom mestu sastajala sa Rejderom? To pitanje mu se neprestano motalo po glavi, dok je prelazio milju za miljom. I šta je bilo sa Blejzom Rejderom? To je bilo jedno od pitanja koje je uzgred postavio kada na ranču nije video nadzornika, ali, pošto nije dobio zadovoljavajući odgovor, odlučio je da ne postavlja pitanja i da priček. Kada je prošli put bio na „Čejenu“ Rejder je bio predradnik. Oliver se hvalio kako ima najboljeg predradnika u državi. U to vreme je primetio da su Rejder i Oliver bili više nego običan poslodavac i predradnik. Bili su prijatelji... Čak i više nego prijatelji. Sudeći po ovome što je sada video, izgledalo mu je da su Rejder i Libi takođe prijatelji... čak više nego prijatelji. Dok se pitao zbog čega ga je uznemirilo ovo što je video i kakvo je to neprijatno osećanje koje se budilo u njemu. Možda je to pitanje postavio sebi zbog toga što je već davno zaboravio kak-

vo je osećanje ljubomore. Uostalom, kakvo je pravo imao da bude ljubomorani?

Kada se primakao na manje od milje od podnožja brda, Dok je na jednoj okuci puta naglo skrenuo i skoro naleteo na Lua. Stvari zaista postaju zanimljive, pomislio je. – Lu! – uzviknuo je i zaustavio konja. – Šta vi radite ovde? – Lu je jahao na jednom krupnom vrancu. Izraz na licu mu je bio leden kada je prekrstio ruke preko jabuke sedla. – Možda bih ja vama mogao da postavim isto pitanje, mister Holideje. – Dok je bliže priterao konja. – Da ne postoji neki zakon koji zabranjuje jahanje ovuda? – upitao je. – Neka zabrana mislim. Red bi bio da mi se to kaže. – Nema zabrane za jahanje. – Znači postoji nešto drugo što je zabranjeno? U tom slučaju, molio bih vas da mi objasnite šta je to. – Ništa neobično – odgovorio je Lu i slegnuo ramenima. – Jednostavno sam htio da kažem da u ovim planinama može da bude opasno. – Ja sam i ranije dolazio ovamo. Koliko se sećam, vi ste tada nosili kratke pantalone. – U mladićevim očima blesnuo je ledeni sjaj. Okrenuo je konja i dobio preko ramena. – Vreme je da se vratimo. Nije preporučljivo zadržavati se ovde kada padne mrak. Pretpostavljam da se sećate tog pravila. – Dok je uhvatio sarkastičan prizvuk u Luovim rečima, ali, na to nije obraćao pažnju. Nije pomenuo ono što je video malopre. Priterao je svog konja Luovom i rekao. – Nisam očekivao da ćemo se ovde sresti. Znači li to da ste me pratili? – Nisam. Tražio sam odlutala goveda i naleteo na vaše tragove. Mislio sam da bi bilo najbolje da pođem i uverim se da li je sa vama sve u redu. Ali, vidim da ste naoružani.

– Razumem. Da vas umirim, mogu vam reći da nikada ne idem nenaoružan. Nego,

sada mi je palo na pamet. Mislio sam da su kauboji pročešljali ovaj teren. – Lu ga je pogledao oštro, a onda, dok su izlazili iza jedne krivine, usredsređio je pažnju na put. – Mnogo ste saznali za kratko vreme, mister Holideje. – Pa, držim oči otvorene. To je moja priroda. – A ja sam već mislio da postoji neki drugi razlog. – Ne, ovde sam na odmoru. Nego, šta je s tim odlutalim govedima, Lu? Hajde, priznajte, pratili ste me? – Lu ga je pogledao u oči. – Jesam. – Zašto? – Moj posao je da znam šta se sve događa na „Čejnu“, mister. Sve! – Dok je pažljivo pogledao tog mladića staračkih očiju. Osetio je neku unutrašnju snagu u njemu. Pitao se u tom trenutku nije li Lu imao na umu onaj malopredlažnji događaj između njegove sestre i bivšeg predradnika? Ali, nije bilo načina da to sazna. I, zagonetka je morala da pričeka. Dok nije imao prilike da dalje ispituje mladića, jer je Lu obo konja i poterao ga putem. Pao je za njim i ubrzo su jahali jedan pored drugog. Uskoro su došli do mesta na kojem se put sužavao, pre nego što se konačno spusti u ravnicu. Dok je jahao napred. Ovaj deo puta bio je prilično težak i opasan, jer se sa jedne strane otvarala provalija duboka nekih tridesetak stopa. I upravo na tom mestu se dogodio incident. U stvari, sve je izgledalo kao nesrećan slučaj. Izgledalo je kao da je nešto uplašilo Luovog konja. Životinja je poletela napred i Lu je glasno uzviknuo, upozoravajući Doka. Ali, bilo je prekasno. Luov vranac je naleteo na Dokovog konja. Dok je osetio kako njegov konj gubi oslonac i očajničkim naporom je pokušao da ga uzdama povuče na drugu stranu. Malo je falilo da uspe, ali, onda je konj stao nogom na jedan klimav kamen i izgubivši oslonac pao.

Dok je ponovo čuo Luov uzvik. A onda se provalija otvorila ispod njega. Kada je konj pod njim počeo da pada mlateći nogama, on je hitro izvukao noge iz uzengije i bacio se u stranu. Kosina je bila vrlo strma, i Dok se prvi skotrljao prema podnožju, udarajući u oštre stene koje su mu paralelno kožu. U jednom trenutku, uspeo je da se zakotrlja u stranu i izbegne smrt, jer se njegov konj u tom trenutku dokotrljao za njim obavijen oblakom prašine. Kotrljanje se nastavilo i dalje, i Dok se u lavini sitnog i krupnog kamenja kotrljao još nekih dvadeset stopa i na kraju je tresnuo o telo svog konja, a za njim se sručio pljusak prašine i kamenja. Nekoliko dugih trenutaka Dok je ležao kao osamućen. U ustima je osećao ukus krvi. Konj koji je ležao pored njega, počeo je da se pomera i Dok je ustao da mu pomogne da ustane. Čudio se da je posle tolikog padanja sirota životinja uopšte živa. Upravo u tom trenutku Lu se spustio niz oštru padinu. Istinit ili lažan, na licu mu se video izraz zabrinutosti. – Dok! Dok, jeste li čitavi? – Dok je pogledao svog konja. Bio je zadovoljan kada je ustanovio da ni životinja nije ozbiljnije povređena, već samo uplašena. Onda se okrenuo Luu. – Dođavola, žao mi je – promućao je Lu otresajući prašinu s odela. – Onaj moj ludi konj se nečeg preplašio. Nikada do sada mi se nije desilo ovako nešto. – Dok je otresao prašinu sa ruku i čutke se zagledao najpre uz liticu iznad koje se dizalo plavo nebo, a onda u Luu. Čutao je nekoliko trenutaka. – Šta ga je moglo uplašiti? Ja nisam video ništa. – Mislim da je to bio prerijski zec. Nije čudo što ga niste videli. Niste ni mogli, jer je on šmugnuo u rupu sa strane dok ste vi jahali pravo. Jeste li sigurni da niste povređeni? – Dok je i dalje sa puno pažn-

je motrio izraz Luovog lica ali, nije zapazio ništa drugo sem zabrinutosti. Možda je pad u provaliju ipak bio samo nesrećan slučaj. Ko zna? – Siguran sam. Sve je u redu. Hajdete da izvedemo mog konja na put. Čini mi se da je i s njim sve u redu.

Držeći konja za uzdu, Dok je, praćen Luom, pošao dnom jaruge dok nije došao do jednog mesta gde je strmina bila mnogo blaža i gde se lako mogao popeti gore. Izašli su na put baš kada je sunce zalazilo za horizont. Stigavši do mesta gde ih je čekao Luov konj, Dok je potražio pogledom jazbinu prerijskog zeca. Ali, nije ugledao ništa što bi ličilo na to. Sumnje o namernom izazivanju incidenta ponovo su počele da ga raspinju. Penjući se na konja, Lu je zapitao. – Hoćete li reći ocu nešto o ovome, Dok? – Ima li razloga da mu ne kažem? – Tata bi mogao da pomisli svašta. – Zar? – Da. Tata u poslednje vreme dolazi na čudne pomisli. – Hm! Mislite možda da bi mogao da pomisli da ste hteli da me ubijete? – Do đavola, nisam to rekao. Hej, ne mislite li vi, možda, tako nešto? – Šta ja mislim nije sada nimalo važno. Vi ste zabrinuti da bi Oliver mogao doći na pomisao da ste danas pokušali da ubijete mene. No, to nije bitno. Vas muči što ga to može navesti na pomisao da ćete sutra pokušati da ubijete njega. Sive oči Lua Kolemana sevnule su na svetlosti zalazećeg sunca. – Ako tata može tako nešto da posumnja, onda je on budala. A ako i vi to sumnjate, mister Holideje, onda ste vi još veća budala. – To je bio kraj njihovog razgovora. Prešli su ostatak puta jašući jedan iza drugoga, kao što jašu Indijanci, a onda su u ćutanju prejahali preriju već zavijenu večernjom tamom. Sa somotsko mekog neba, pratile su ih zvezde kao

nemi posmatrači, a s izlaskom meseca s udaljenog potoka dunuo je prijatan povetarac, pretvarajući veče u divnu letnju noć. Ali, Dok jedva da je zapažao lepotu koja ga je okruživala. Čuo je jedino tup topot kopita po ravnoj preriji. Sve vreme puta do „Čejn“ ranča jedino mu se jedno pitanje vrzmalo po glavi prepunoj protivurečnih razmišljanja. Da li je pad u ponor bio samo nesrećan slučaj.

*

– Blejz Rejder! – prasnuo je Oliver i svojom velikom pesnicom tresnuo po stolu. Onda se okrenuo Doku. – Otkud ti pada na pamet da pomeneš njega? – Dok je zapalio cigaru i mirno prekrstio noge preko noge. – Zašto? Zar ima neki razlog da ga ne pomenem? – U tišini sobe jasno se čulo Oliverovo teško disanje. Prodornim pogledom posmatrao je Doka. Posle kratkog ćutanja progovorio je nešto mirnijim glasom. – Ti znaš nešto, zar ne? – Možda. – Ko ti je rekao? – Niko. – Kako onda, do đavola... – Oliver – prekinuo ga je Dok naglo. – Ja i ti se ovde igramo žmurke. Mislim da je vreme da prekinemo s tim. Prošle večeri sam ti rekao da sam spreman da ostanem ovde i pokušam da saznam šta se događa. U redu, ti i ja smo stari prijatelji... i mislim da bi trebalo da mi kažeš sve što te muči. Inače, nikad nećemo naći neko rešenje. – Oliver ga je posmatrao netremice. Nije bio navikao da mu se neko obraća takvim tonom, Ali, setio se posle kraćeg vremena da nije bio naviknut ni da traži pomoć, a ipak, bio je prinuđen da je zatraži. Prema tome, morao se navići na mnoge situacije o kojima dotada nije ni sanjao. Pre svega, morao se priviknuti na sumnju

da je jedan od njegovih sinova potencijalni oceubica. Uzdahnuo je i rekao mirno. – Šta bi hteo da znaš o njemu? – Sve. Ali, najviše sam zainteresovan da znam šta postoji između njega i Libi... ako nešto postoji. – Koleman je pocrveneo. – Dođavola, neko ti je ipak rekao? – Ne, veruj mi. Ali, to nije ni važno. Recimo da mi je slučaj pomogao da nešto primetim, a ostalo ćeš mi reći ti. Ali, hoću da znam sve, celu istinu. – Rančer je besno grizao pisak svoje lule. – U redu, Dok, davo da te nosi. Posvađali smo se i ja sam ga otpustio. Oterao sam Rejdера pre godinu dana kada sam saznao za njega i Libi. – Bili su ljubavnici? – Možeš to i tako da nazoveš. Ja imam drugi naziv za takav odnos, malo pogrđniji izraz. Blagi bože, možeš li da zamisliš kako sam se osećao kada sam saznao da su on i Libi odlazili na duge noćne šetnje po mesečini? Izgleda da su za to znali čitav ranč i svi u Džek-najfu. Jedino ja nisam znao ništa. Ali, zato kada sam saznao...

– Ja sam oduvek mislio da ti visoko ceniš Rejdера. – Naravno da sam ga cenio. On je odličan, vredan i inteligentan radnik. Zar ga nisam postavio za predradnika na ranču kada je imao svega dvadeset godina, Zar nisam s njim postupao kao sa rođenim sinom i obećao mu da će naslediti komad imanja, kada ja umrem? Dođavola, ponekad su se moji sinovi šalili da bolje postupam sa Rajderom nego s njima. Možda su i bili u pravu. Ali, u svakom slučaju, za to je postojao razlog... Taj momak je imao više znanja o rančerskim poslovima u svom malom prstu, nego što mnogi imaju u glavi. On mi je mnogo pomogao da od „Čejn“ ranča stvorim ovo što je danas. – Ali, smatraš da nije bio dovoljno dobar za Libi? To je malo suprot-

no ovome što si mi sada rekao. – Ne... nije bio. Nikada nisam ni pomislio da svoju kćerku dam jednom predradniku. Njegova vrednost kao predradnika je jedno, a vrednost kao zeta je nešto drugo. Koleman je začutao i zagledao se pred sebe. Prsti na rukama su mu se skupljali grčevito. Onda je nastavio. – Uostalom, ne tvrdim ništa. Možda... da su odmah došli kod mene, da su mi na neki način rekli... ali, dođavola, oni to nisu uradili. Umesto toga, počeli su da se ponašaju kao da ne postoji ništa što se zove brak. Zamisli, Dok, čovek kojeg sam toliko cenio da učini takvu stvar sa mojom kćerkom. Ona je postala ista kao i on. – Dok je klimnuo glavom. U glavi je sračunao da se događaj sa Rejderom i Libi desio pre godinu dana, a u to vreme su počele i nezgode. Upravo u to vreme je Oliver počeo onako da se ponaša i prema svojim sinovima. – A kako je Libi reagovala kada si oterao Rejdера? – Koleman je napravio izraz lica koji se mogao shvatiti kao mešavina čuđenja i divljenja. – Ponašala se kao divlja mačka. Vikala je i plakala i tri puta je pokušavala da pobegne. Ali, ja sam najbolje znao šta je dobro za nju. Konačno se smirila kada sam joj rekao da se ponaša kao što dolikuje mojoj kćerki i pravoj dami. Zapretio sam joj da ću u suprotnom uhvatiti Rejdера i namaknuti omču na njegov lupeški vrat.

– Priličan blef, zar ne? – Blef? Ko je govorio o blefiranju? – Zar si mislio ozbiljno da to uradiš? – Naravno da jesam. – A kako stoji stvar sa zakonom? – Zakon? Razmisli malo kako bi to izgledalo u mom slučaju, čoveče. Primio sam Rejdера u moju kuću u vreme kada je bio običan kauboj, drugim rečima kada je bio niko i ništa, bez ikoga svoga i bez

prijatelja. Dao sam mu posao i time ga obezbedio za budućnost. On mi je vratio time što je zaveo moju kćerku. Misliš da u ovoj zemlji postoji čovek koji bi rekao da nisam u pravu kada bih obesio tu barabu? Ozbiljno ti kažem, to nisam uradio samo zato što sam i dalje cenio tog prokletog Rejdера, bez obzira na to kako se poneo nitkovski. – Dok je klimnuo glavom i ustao. Mada je Koleman sada govorio drukčijim tonom, Dok je iz njegovih reči ipak uspeo da prepozna onog starog oca, gvozdene ruke, koji je u svakom trenutku pokušavao da svoju volju nametne i svojoj deci. – Mislim da ću poći da legnem, Oliver – rekao je protežući se. – Imao sam naporan dan. – Tek je prošlo deset, Dok. Večeras sam nameravao da s tobom govorim o mnogim stvarima. Jesi li još nešto saznao danas? Ništa mi nisi rekao ni kuda si išao ni šta si uradio. Znaš da me interesuju tvoji zaključci. – Nema šta naročito da se kaže – odvratio je Dok i prišao prozoru. Onda se zagledao napolje i posle kraćeg ćutanja nastavio. – Sve je još u fazi posmatranja. – Jahao sam malo okolo, razgovarao sam sa nekim kaubojima i obilazio oblast po kojoj sam nekada jahao. To je zasada sve. – Na vrhu jezika mu je bila da pomene tragove koje je pronašao u Planini Duhova, ali se, ni sam nije znao zašto, zaustavio na vreme. Oliver mu je rekao da je Lua zadužio da ispita stvar u vezi sa krađom stoke i Doku je bilo čudno što je on uspeo da pronađe jasne tragove čim je prvi put jahao u planinu, dok na drugoj strani Lu sve vreme nije uspeo da pronađe ništa u vezi sa nestajanjem stoke. Učinilo mu se da Oliver u ovom trenutku nije bio spreman da govori o tim govedima, smatrajući to drugorazrednim proble-

mom. Po načinu kako je s njim govorio prethodne večeri, Dok je u njemu video samo jednog ogorčenog čoveka koji je strepeo za svoje carstvo i koji se plašio da će to carstvo ostaviti jednom od svojih sinova, potencijalnom ocebici. Oliver je bio prosto opsednut tim sumnjama. Zbog toga je njega i doveo na ranč i po svemu sudeći tog prioritnog pitanja će se u bliskoj budućnosti držati.

Dok je zaista bio umoran. Imao je nameru da se povuče u svoju sobu, ali, kada je tu svoju nameru ponovo pokazao, Oliver je uspeo da ubedi Doka da ostane još malo. Dok je popuštao još jednu cigaru i uzgred još malo porazgovarao o pokušaju ubistva vlasnika ranča, ali, nije saznao ništa novo. Malo pomalo, razgovor je zamro, i Dok je malo kasnije napustio dnevnu sobu. Kada su se rastali, Dok je izašao na verandu da pre spavanja popuši još jednu cigaru i da u samoći sredi utiske i još jednom razmisli o svemu što je doživeo poslednja dva dana. No, kada je izašao, primetio je da se neko već nalazi tamo. Na drugom kraju verande video je dve tamne prilike. Jedna je sedela na ogradi verande, a druga u pletenoj fotelji za ljuljanje. U mraku su se sijali užareni vrhovi cigareta. Kada su mu se oči navikle na tamu, prepoznao je Lua naslonjenog na ogradu i Libi u fotelji. Zapalio je cigaru i uputio se prema njima. Libi je smesta ustala iz fotelje, odbacila ostatak cigarete u dvorište i pokušala da prođe pored njega. No, Dok je pružio ruku i uhvatio je za mišicu. – Nisam vas video na večeri, Libi – rekao je. Devojka se otrgla od njega. Dok se iznenadio kada je shvatio koliko je snažna. – Još jutros sam vam rekla kako će biti kada se vratim kući, a vi još budete ovde, Džone

Holideje. Pa, sada vam je jasno kako stvari stoje. – Libi je čvrstim koracima prošla pored njega i ušla u kuću. U trenutku dok je ulazila, obasjala je svetlost ulaza. Dok je primetio da je još uvek bila obučena u odeću za jahanje. I još uvek je izgledala izvanredno primamljiva.

U tom trenutku Dok je iza sebe začuo tihi smeh. – Kao što i sami vidite, Dok, Libi se za ovo vreme nije mnogo promenila. Ista je kao i u stara dobra vremena. Nikada nije mogla da bude srećna, ako se ne svađa s nekim. Izgleda da ste sada vi na redu. – Dok je prišao bliže i zagledao se kroz tamu. Sada je shvatio da se pred njim ne nalazi Lu, nego Mič. – Mič? – upitao je. – Da, ja sam. Bili ste kod starog? – Jesam. – Sve mi se čini da ste već počeli da postavljate pitanja, a? Mi svi znamo zbog čega vas je stari doveo ovamo, pa prema tome, ne treba da igrate ulogu naivne devojčice. Recite jednostavno šta biste hteli da znate? Da li sam ja pokušao da ga ubijem? Ne, nisam. Sledeće pitanje, verovatno, da li znam ko je to bio? Ni to ne znam. Da li je Lu pucao u njega? Nije. Da li Lu zna ko je pucao? Nažalost, ne znam ni to. Pa, kako vam se to čini za početak? – Dok se naslonio na ogradu verande i izvadio iz džepa tabakeru. Pošto je pipajući prstima odabrao jednu cigaru, vratio je tabakeru u džep. – Govorite kao da je sve šala, Mič. – Slušajte, nije nimalo smešno to što staroga zamalo nisu ubili, Dok. Međutim, smešan je način kako je on to primio i kako je reagovao posle toga. Kada to čovek ne bi gledao sa šaljive strane, morao bi da poludi. Zar ne vidite koliko je sve to besmisleno i glupo? Neki tip je rešio da puca na Olivera, a stari je, čim je posle toga otvorio oči, želeo da se zna da li sam to bio ja ili Lu. Recite, zar to nije ludo? –

Nije sve tako jednostavno kao što mislite – odvratio je Dok i paleći cigaru pažljivo osmotrio Mičovo lice pri naranđastoj svetlosti upaljene šibice. – Možda je Oliver već ostario i možda mu je nešto malo popustilo u glavi, ipak, ne verujem da bi izneo jednu tako ozbiljnu optužbu, a da za to nema neki osnov. Po onome što sam video i po onome što sam čuo, ni vi, ni Lu ne obraćate mnogo pažnje na njega, i ne marite za njegova osećanja.

– A zašto bismo? – upitao je Mič ogorčeno. – Jedan od razloga je i taj što je on vaš otac. – Taj razlog ne važi, Dok. Nije dovoljno dobar. Dodavola, zar treba sve da vam objašnjavam u detalje? Vi ste već videli kako se on grubo ponaša prema ljudima. Pa lepo, Lu i ja smo dovoljno odrasli i dovoljno smo okoreli da nećemo da trpimo takav odnos ni od samog oca. – Mič je začuao i nekoliko trenutaka netremice gledao žar svoje cigarete. Onda je odmahnuo glavom i nastavio. – Obojica smo punoletni i obojica kao psi radimo na „Čejn“ ranču. I, šta dobijamo za to? Malo više novca za džeparac? Neka ovlašćenja? Davola! Lu i ja smo obični predradnici na ranču i ništa više. A to smo postali samo zato što zaista radimo više od ostalih kauboja. A za to ne dobijamo ništa više novca nego oni. Jasno vam je sada šta sinovi Olivera Kolemama znače na ovom ranču. Oni postoje samo zato da bi ih Oliver iskorišćavao kad hoće i koliko hoće! – Mič je kliznuo sa ograde na kojoj je sedeo i prošao pored Doka. Hodao je lako i graciozno što je bila odlika Kolemavijih. Zastao je na vratima kuće i okrenuo se. – Po mom mišljenju, vi ste se na ovom ranču uhvatili u koštac sa pogrešnim problemom. Ja bih ovoga časa

mogao da vam nabrojim deset ljudi koji bi bili spremni da Oliveru prosviraju metak kroz glavu za svega deset dolara. Mislim da one ogrebotine na njegovoj glavi nisu glavna nevolja, već to nevolju samo povećava. Najveći je problem u samom Oliveru, i po mom mišljenju, to bi trebalo proveriti. Ako mene pitate, ja mislim da je Oliver na najboljem putu da siđe s uma. – Zatim se Mič okrenuo. Ostavio je Doka da puši i razmišlja u tišini. Dok je uživao u pušenju i mučio se sabirajući misli, sve dok nekoliko trenutaka nije osetio da je sav umor koji ga je do malopre mučio sasvim nestao iz njegovog tela. Sišao je s verande i krenuo da obiđe dvorište ranča.

Nastavljajući šetnju, Dok je prošao kroz baštu sa cvećem, slavluk od ruža na izlazu iz bašte i preko travom obraslog proplanka. Kada se okrenuo i sa udaljenosti pogledao prema kući, učinilo mu se da je na zamračenom prozoru Libine sobe za trenutak ugledao nečije blede lice, ali, kada je napregao oči da bolje vidi, lica više nije bilo. Verovatno je to bila Libi jer, ko bi drugi mogao biti u njenoj sobi.

Osmehnuo se krajičkom usana pri pomisli kako je večeras bila spremna da mu nanese uvredu i bol, ali je u tom osmehu bilo i gorčine. Ljutio se sam na sebe zbog emocija koje je u odnos prema njoj unosio. Jedan čovek koji je u svom životu prošao sito i rešeto, morao je biti imun na takva emocionalna angažovanja, neosetljiv na uvrede i grubosti. Tako je bar u teoriji bilo pravilno. Ali, kada je kod korala video Libi koja ga je tako srdačno poljubila, to nije mogao da zaboravi. Sem toga, izgledala je božanstveno, bila je prava lepota, a uslov stvoren iskustvom nije

bila dovoljna odbrana za takve slučajeve. Libi je bila jedinstvena pojava, a efekat te pojave na njega bio je sasvim neuobičajen. Začudo, čak ni ono što je čuo u vezi devojke i bivšeg nadzornika ranča, nije imalo nikakvog uticaja na njegova osećanja prema Libi. Ona je i dalje za njega bila jedna od najzanosnijih, možda i najzanosnija devojka koju je sreo a njen neprijateljski stav prema njemu samo je učinio da se još više zainteresuje za nju. U toj mladoj devojci bilo je nekog temperamenta i neukrotive snage, i to ga je privlačilo čak više nego njena neosporna lepota. Zanet u misli, obišao je senik koji se dizao u tami i dokonim koracima uputio se ka ograđenom prostoru za stoku, gde je Libi ranije tog dana ukroćivala divljeg mustanga, i već je bio prišao na nekih desetak metara, kada je iza sebe više osetio nego čuo neko kretanje. Okrenuo se iznenađujućom brzinom i u ruci mu se našao revolver.

– Samo polako, Holideje – začuo je iz mraka nečiji tihi glas. Još uvek sa revolverom u ruci, Dok je posmatrao tamnu priliku koja se odvojila od zida jedne štale i krenula prema njemu. Nije mu bilo potrebno da vidi sive oči da bi znao da se pred njim nalazi Lu. Lagano je vratio revolver u futrolu i rekao: – Ne bi trebalo da se šunjate tako tiho. Danas ste me opomenuli da sam u zemlji divljih zveri, vukova. Sada vam to vraćam. U ovakvim situacijama čovek često puca i u senke. – Lu se osmehnuo i zubi su mu blesnuli u tami. – Ne mislite valjda da je „Čejn“ tako opasno mesto kao planina? – Mislim da jeste skoro isto tako opasno. Objasnite mi sada otkuda vi ovde. Da me opet niste pratili? – Nisam. Svratio sam do vaše sobe i pošto nikog nisam našao, po-

mislio sam da ste možda krenuli u šetnju. – Zbog čega ste me tražili? – Lu se naslonio na ogradu korala. Još uvek se osmehivao, ali mu je izraz lica bio hladan. – Hteo sam da vam zahvalim što starom niste rekli o našem susretu. – Otkuda znate da mu nisam rekao? – Jednostavno. Da ste mu rekli, on bi galamio i praskao po kući kao neki ludak. – Vi i vaš brat zaista imate fino mišljenje o vašem ocu – promrmljao je Dok. – Mi bar ne jurimo okolo i ne optužujemo ga za ubistvo, kao što on čini za nas, zar ne? – Možda postoji i drugi način na koji možete da ga povredite. – A šta bi to trebalo da znači? – Još uvek nisam siguran. Međutim, čuo sam da ste vi zaduženi da pronađete kradljivce stoke koji su u toku prošle godine oterali sa ranča čitavo krdo. – I? – Luov glas bio je bezbojan. – Izgleda da niste postigli mnogo uspeha, zar ne? Nisam čuo da je neki kradljivac stoke obešen. – Nije lako. Ali, pohvataću ih kada dođe pravo vreme. – Ja mislim da nikada ništa nećete uraditi, Lu. – Mladi Koleman se naglo uspravio. – Vi tragate za nečim, Holideje? Zar ne bi bilo bolje da mi otvoreno kažete šta je to? – Danas sam bio u Planini Duhova kao što i sami znate. I tamo sam naišao na tragove stoke. – Podivljala goveda! – Bilo je to krdo, oko dvadesetak grla. Neko ih je terao. – Pogrešili ste. – Nisam pogrešio i vi to dobro znate. Ta stoka koja nestaje sa „Čejna“ nije otišla sama. Neki ljudi su je preveli preko planine i oterali dalje, ravnicom. Ja mislim da vi sve znate o tome.

Lu se namrštio. – Poludeli ste, mister Holideje! – Nisam poludeo. Mislim da vi znate kuda su goveda oterana kao što znate i ko ih je oterao. – Lu se nasmejao usiljeno. – Nije vam to loše, da

znate. Ovde ste tek jedan dan, a već ste rešili problem krađe stoke. Kladim se da ćete ujutru već znati i ime tog tipa koji je pokušao da ubije starog. – Za to će mi trebati malo više vremena, ali i to će već doći na red. Ako baš hoćete da znate, mislim da krađa stoke nije veliki problem, pogotovo kada je organizuje neko sa ranča. Mislim na vas, Lu. Vidite, moje je mišljenje da svoje kauboje namerno držite podalje od Planine Duhova, kako bi kradljivcima pružili sve šanse. Oni više ne pokušavaju da sakriju svoje tragove, bar dok ne dođu do visoravni. Kladim se da sam ja prvi stranac koji je obišao taj teren posle duže vremena. – Baš ste prokletio pametni, zar ne? – frknuo je Lu. Sada više nije bio u stanju da se kontroliše. – Pa ako ste tako pametni, onda mi recite jednu stvar. Ko odvodi ta goveda? – Dok je sećakeo nekoliko sekundi, i Lu se likujuć osmehnuo. Ali, Dok je posle toga rekao mirno. – Blejz Rejder! – Lu se skamenio i zaustavio dah. Nekoliko trenutaka je ukočeno posmatrao Doka. – Znači, videli ste ih! Tako sam i pretpostavio kada sam vas video da se vraćate prema ranču. – Mislite na Libi i Rejdera? Iz ovoga proizilazi da vi znate da se njih dvoje još uvek viđaju, mada Oliver ne zna za to. Jesam li pogodio? – Holideje, juče sam vas upozorio da se ne petljate u ono što vas se ne tiče. Rekao sam vam da se gubite sa ranča i ostavite Kolemanovima da sami rešavaju svoje probleme... – Dok se namrštio, ali, strpljivo je sačekao da Lu završi svoju tiradu. Lu nije dobro poznao Doka i zato nije mogao da pretpostavi u kakvoj se opasnosti sada našao. Nije mogao da shvati poruku koja je bila u izrazu Dokovog lica, u čudnom vibriranju njegovog glasa.

Osim toga, Lu već odavno nije imao nikog nad sobom, osim svoga oca, i nije mnogo obraćao pažnju na to šta osećaju drugi ljudi. U želji da potpuno završi misao, nastavio je da govori.

– Mislim da ste imali sreće, Holideje. Sve što sam želeo bilo je da vas opomenem... – U tom trenutku Dok ga je udario. Pesnica je pogodila tačno vrh brade i udarac je bio prilično snažan. – Ovo je najpre što me i dalje oslovaljavate sa Holideje umesto onako kao što je pristojno, a drugo zbog vaše glupe opomene koja je mogla skupo da me košta. – Lu se zateturao, opsovao i ispljunuo krv. – Znači, to želite? Hoćete obračun, idete na bajonet kao pravi neprijatelj? E pa, dobićete ono što vam sleduje, prokletinjo – ciknuo je i poleteo na Doka stisnutih pesnica. Dok se sagnuo i s lakoćom izbegao bedni kroše. Zatim je odskočio u stranu, ali je nesrećno stao na jedan poveći kamen i zaneo se. Lu je to iskoristio i zadao mu jedan udarac levom, koji je Dok jedva uspeo da blokira. – Možda je ovo trebalo ranije da uradim – rekao je Lu samouvereno. Kretao se oko Doka sa lakoćom pravog profesionalnog borca. – Trebalo je da te propustim kroz šake, a ne da te mazim. – Dok nije odgovarao. Smatrao je da je došlo vreme da pusti pesnice da govore. Raspalio je levom rukom i udarac je pogodio Lua po uhu. Sledeći udarac je bio upućen pod rebra, a mladi Koleman je pao. – Još niste naučili kako se oslovljavaju ozbiljni ljudi! – rekao je. Mladić je poput mačke spretno skočio na noge. Sada je bio oprezniji i više nije govorio. Skoro pun minut su obilazili jedan drugoga, vrebajući se uzajamno, zamahujući pesnicama bez namere da zadaju udarac, štedeći snagu i pazeći da ne pričine buku koja bi nekoga

mogla da probudi. Čulo se samo struganje čizama po zemlji, teško disanje i ponekad tup udarac po telu.

Onda je Lu zadao pravi udarac. U trenutku kada ga je pogodila pesnica, Dok je znao da je naseo na jevtin trik. Poleteo je unazad i leđima tresnuo o zemlju. Otresao je glavom da bi povratio svest i hitro se izvio u stranu da izbegne udarac noge koja je poletela prema njemu. To možda nije bilo pošteno, ali, Dok je znao da su u ovom kraju vladala takva pravila. U tuči je trebalo pobediti, a sam način nije bio bitan. Lu je ponovo zamahnuo nogom, i ovaj put je pogodio svog protivnika. Dok je udarac doživeo kao bolnu eksploziju u glavi i pred očima mu je blesnuo roj razbijenih zvezda, a u ušima mu je zatutnjala erupcija vulkana. Sledeći uradac mu je zadao suviše žurno i tako pružio Doku mogućnost da ga izbací iz ravnoteže. Dok ga je dohvatio za zamahnutu nogu, izvio je svom snagom i oborio Lua na zemlju. Dok je njegov protivnik padao, Dok je skočio na noge, mada mu je u glavi bučalo kao da mu neko pored uha svom snagom udara u stotine gongova. Za trenutak je nastao zastoje. Lu se s mukom dizao na noge dok je Holidej nastojao da iz glave otrese maglu nesvestice. Ne čekajući da se Dok pribere, Lu je nasrnuo i svom snagom zadao mu udarac u grudi. Da je udarac pogodio malo niže, u pleksus, Dok bi doživeo tehnički nokaut, ali, i ovako je izmamio Doku mučno, bolno stenjanje. Prihvatajući se sve više respekta čoveka koji je umeo tako žestoko da udara, i koji je bio žilaviji nego što je izgledao, Dok je uzvratio udarac, ciljajući jednom pesnicom u osetljivu arkadu, a drugom u pleksus. Oba udarca plasirao je s uspehom i Lu je zarežao kao ranjena puma.

Ali, udarci nisu obarali Lua s nogu. Žilavi Dokov protivnik je uzvratio udarcem koji je ošamutio hrabrog pustolova. Dok je počeo da uzmiče još uvek nedovoljno oporavljen od udarca nogom. Lu je ponovo nasrnuo i uspeo da plasira nekoliko dobrih udaraca, ali, nedovoljnih da obore Doka. U borbenom žaru Lu nije primetio da se većina udaraca zadržala na mišicama i podlakticama Dokovog neprobojnog garda. Posle primljenih udaraca, Dok je odjednom pošao napred, zadao dva kratka strahovita udarca Luu u lice, od čega je ovaj zastao u mestu kao ukopan. Dok ga je onda pogodio još jednim aperkatom i stao, očekujući da Lu padne.

Ali, Lu još nije bio zreo za padanje, mada je bio skoro grogi. Zaljuljao se kao da je pijan, a onda je jurnuo napred, sa glavom oborenom kao bik. Oborena glava je pogodila Doka tačno u prsa i od siline udarca Dok je pao na leđa. Lu je skočio za njim kao da skače u dubok rečni vir. Dok je savio noge i dočekao Lua i kao oprugama odbacio ga nekoliko metara dalje, gde je Lu pao, dižući oblake prašine oko sebe. Lagano, kao da se premišlja, Lu je ustao, ali, oči su mu još uvek gorele borbenim žarom. Ali, i Dok nije bio ništa manje raspoložen da nastavi borbu. U toku ovog kiklopskog odmeravanja sa Luom, u jednom momentu je u ustima osetio ukus poraza, i trebalo mu je da svim srcem zaroni u svoje izvore snage da bi se u boj mogao vratiti s osećanjem da iz obračuna može izaći kao pobednik. Skoro nemarno odbio je Luov desni kroše, a onda mu je svom snagom zadao levi kroše u vrh brade. Lu je opsovao, sagnuo se da izbegne desni kroše koji je sledio za levim i pokušao da uzvрати. Još se nije predavao. No, Dok je bio

spreman. Još jedan vešto izmanevrisan aperkat pogodio je Luov vrh brade, i ispravio ga do pune visine. Levi direkt bio je samo formalnost. Lu se punom dužinom pružio u prašinu i ostao tamo da leži nepomičan i bez glasa.

*

Dok Holidej je ujahao u dvorište „Čejn“ ranča. Jahao je na čelu grupe od deset ljudi, koja je čitavog dana bez uspeha pretraživala Planinu Duhova. Oprema na konjima je zveckala, sedla su škripala, a ljudi su tiho psovali sebi u bradu. Svi su bili umorni i taj umor se jasno video na njihovim licima, kada se grupa zaustavila u dvorištu ispred štale. Dok se uspravio u sedlu i pogledao prema kući. Video je Olivera Kolemana na verandi. Pored staroga stojao je čovek sa metalnom zvezdom na grudima, koji je s očekivanjem gledao prema njima. Dok je odmahnuo glavom, a onda se okrenuo prema kaubojima. – Operite se i pojedite nešto – rekao je. – Kladim se da ćemo večeras ponovo krenuti na jahanje. – Ljudi su počeli da mrmljaju i reči negodovanja postale su sve razgovetnije. Jedan krupni kauboj, po imenu Čet Delani, odmerio je pogledom svoje drugove, a onda priterao konja do Holideja koji je sedeo na svom umornom konju. – Ova grupa danas nikuda ne ide... niti sutra, Holideje, još manje večeras ili bilo koje druge večeri. Sit sam ovog gimnasticiranja po planinama. – Dok je posmatrao kaubojevo namršteno, odlučno lice. Čitavog dana je kod kauboja osećao odsustvo oduševljenja da se traga za banditima, i nije se nimalo čudio rečima koje je sada čuo. – Ne dopada ti se da si u blizini kad

stvari postanu opasne, zar ne, Delani? – Delani je odmahnuo glavom. – Ja mogu da izdržim isto onoliko kao i svaki drugi čovek na „Čejnu“ i nisam ništa veća kukavica od ostalih, mister. Ali, ovoga sam sit do guše, kao što sam vam rekao. – Dok se zapitao da li bi bilo zgodno da ovo otkazivanje poslušnosti koje se graničilo sa pobunom, sam reši ili ne. U krajnjoj liniji, ovo je bio Kolemanov ranč i to su Kolemanovi ljudi, i on je bio odgovoran za njih, ali, s druge strane, on je kao Lu i Mič bio zadužen da vodi jednu od tragačkih grupa, koje su imale zadatak da uđu u trag kradljivcima stoke. Moglo se otuda shvatiti da je disciplina u njegovoj nadležnosti. Dok je čitavog dana vodio ljude i oni su mu se pokoravali i radili sve što je tražio, ali, sada je došlo do nekog preokreta. Delani je u dubini duše već bio doneo odluku. Pogledao je prema verandi i uzdahnuo. Oliver je ljutito mahao rukama i nešto vikao na šerifa. Možda bi ipak bilo najbolje da pokuša da sam ovo sredi. – Slušaj, Delani... – počeo je Dok tihim glasom, ali ga je krupni kauboj prekinuo.

– Slušajte vi mene. Vi ste samo gost na „Čejn“ ranču, mister Holideje, i zato nemate pojma kakve su se stvari događale u poslednjih godinu dana. Sve je išlo naopako, počev od vikanja starog Kolemana pa do današnjeg dana. Danas se meni smučilo od svega. Dosta mi je da viču na mene i teraju me da radim prekovremeno kao pas. Dosta mi je njihovih međusobnih razmirica i dosta mi je njihovog neodgovornog odnosa prema krađi stoke. – Delani se okrenuo prema kuboima iz svoje grupe. Izgledalo je kao da od njih traži podršku. – Nema čoveka na ovom ranču koji nije očekivao da se dogodi nešto kao što se

dogodilo jutros. Već mesecima goveda nestaju, i niko se nije zapitao kako i zašto nestaju, a u međuvremenu kradljivci stoke postaju sve drskiji. Eto, jutros su ubili starog Baka Dulena i mladog Džina Vilisa koji su stražarili pored stoke. Gazda Oliver sedi u svojoj radnoj sobi i razmišlja o tome kako ga njegova rođena deca mrze. Lu se prema svemu ovome odnosi nemarno, kao da je u pitanju neka šala, a Mič se čitavog dana vrzma okolo i ne radi baš ništa. To nije način na koji se upravlja jednim rančem... a zbog toga su Bak Dulen i Džin Vilis mrtvi. Da, znam da ćete reći da su Kolemanovi sada rešili nešto da preduzmu, ali to naše drugove neće vratiti u život, zar ne? – Kauboji su počeli nešto da mrmljaju između sebe i da s odobravanjem klimaju glavama. Jedan dostojanstveni stari kauboj, Elroj Brinks, skinuo je šešir i otkrio pošteno, otvoreno lice obasjano slabom večernjom svetlošću. – Istina je ono što Delani kaže, mister Holideje. Ja radim na „Čejnu“ punih dvanaest godina i sve vreme sam bio odan svome gazdi. Ali, sada je i meni svega dosta. Možete reći Oliveru da odlazim. Bak Dulen mi je bio prijatelj. Danas sam pošao s ovom grupom, jer sam se nadao da ćemo pronaći onog psa koji ga je ustrelio. I vama kao i meni je jasno da više nećemo pronaći nikakve tragove, a za nekoliko dana će Lu početi da se ponaša baš kao da se ništa nije dogodilo, i kao da na „Čejnu“ nema krađe goveda. Što se mene tiče, ovaj ranč ide u sunovrat, a ja nemam nameru da odem zajedno s njim.

Pre nego što je Dok stigao da kaže bilo šta, još dvojica kauboja, koji su stajali pored Delanija i Brinksa, takođe su izjavili da daju otkaz. – Slušajte – rekao im je Dok. – Ja nisam čovek kome to

treba da kažete. Vaš gazda je Oliver Koleman. – I da ponovo slušamo njegovu viku i galamu? – izazivačku je rekao Delani. – Ne, mister Holideje, vi ste njegov prijatelj. Vi mu recite. – Dok je oklevao nekoliko trenutaka, tražeći pogodan odgovor. U tom času, začuo se topot kopita. Svi su se okrenuli kada je druga grupa koju je predvodio Mič, ujahala u dvorište. Nije bilo potrebno da vide kako Mič odmahuje glavom dajući time znak dvojici na verandi, pa da shvate da ni ta grupa nije uradila ništa. Lica kauboja su govorila dovoljno jasno. Ni oni nisu imali uspeha. Dok se ponovo okrenuo prema kaubojima. – Meni je dobro poznato kako se sada osećate – rekao je mirno. – Ali, većina vas dugo radi za „Čejn“ ranč i dosta je svaki od vas progutao prašine jašući po naredbama Kolemanovih. Ovaj ranč je trenutno u teškoj situaciji, ali, ja sam siguran da će se stvar brzo srediti. Apelujem na vas da učinite samo jednu stvar. Nemojte davati otkaz u ovom času. Dajte mi nekoliko dana vremena i uveravam vas da će sve biti u redu. – Ljudi su ponovo počeli da mrmljaju između sebe, ali, niko nije odgovorio ništa. Shvativši to mrmljanje kao neko prećutno slaganje sa njegovim rečima, Dok više nije hteo da izaziva sreću. Okrenuo se i poterao konja prema kući. Na pola puta preko dvorišta, Mič mu se pridružio. Mladi Koleman je od glave do pete bio prekriven alkalnom prašinom. Pozdravio je Doka svojim uobičajenim, prijateljskim osmehom. – Niste imali sreće, Dok? – Dok je odmahnuo glavom. Ne. Jeste li vi nešto pronašli? – Naišli smo na tragove jedne manje grupe. Pošli smo za njima sve do mesta gde su tragovi počeli da se razdvajaju. Podelio sam ljude i krenuli smo da pratimo

svaki pojedinačni trag. Ja sam svoj sledio punih petnaest milja. Prošao sam kroz Planinu Duhova, a onda izbio na kameniti teren. Tu sam izgubio trag.

Dok je nešto progundao kada je sjahao pred verandom kuće. I on je sa svojom grupom naišao na isti problem. Pošto je prethodnog dana bio u planinama, smatrao je da će danas uspeti da pronađe bar nešto određeno. Međutim, kada je sa svojom grupom stigao u planine, postalo mu je jasno da je pred njim težak zadatak. Krdo od oko sedamdeset grla bilo je razdvojeno na nekoliko manjih grupa i svaku od njih je gonio po jedan jahač. Na taj način su kradljivci terali stoku preko planina, ukrštajući često svoje tragove i praveći veliku zbrku, se dok nisu došli do kamenitog terena. Nije bilo nikakve sumnje da se negde u divljini krdo ponovo spojilo u jedno. Dok je dobro znao da bi bilo potrebno više od stotinu ljudi da se u takvoj situaciji pronađe bilo kakav trag. Morao je da prizna da su banditi odabrali dobru tehniku. Oliver se nije složio s njim kada mu je, posle nekoliko minuta, izneo svoja zapažanja koja su se skoro u svemu poklapala s onim što je ispričao Mič. Stari rančer ih je obojicu skoro optužio... ne izuzimajući ni Doka... da su nesposobni. Ljutio se i tvrdio da, kada bi se osećao dovoljno dobro da može da jaše, da bi on sam za manje od dvadeset i četiri sata pronašao bandite. Dok nije rekao ni reč, kao ni Mič. Onda je šerif iz Džeknajfa pokušao da umiri rančera. Dok je iz svoje tabakere sa monogramom, odabrao jednu cigaru. On se setio reči koje mu je Mič rekao prošle večeri dok su razgovarali na verandi. „Ako mene pitate, smatram da je Oliver skrenuo s uma.“ Te reči su mu onda surovo zvu-

čale, ali sada, posle ovakvog Oliverovog ponašanja, imale su realnog osnova. Bilo je očigledno da postoji nešto neuravnoteženo u načinu na koji je rančer sada urlao. On je, čak, optužio šerifa Vagnera za nesposobnost, mada šerif nije uopšte učestvovao u traganju za kradljivcima. Scena nije bila nimalo prijatna i Dok je, pušeći, stojao i posmatrao, ne pokazujući na licu kakve mu se misli vrzmaju po glavi, sve dok njegovo razmišljanje nije prekinuto topotom kopita brojnih konja koji su ulazili u dvorište. Poslednja grupa gonila da se vraćala.

— Lu! — uzviknuo je Oliver, sa prizvukom trijumfa u glasu i ustavši sa mesta pošao je prema vratima. — Valjda će on, konačno, nešto doneti — rekao je sa puno nade u glasu. Izašao je na verandu praćen šerifom koji je gegajući pošao za njim. Dok je mirno pogledao Miča, koji se umorno spustio na stolicu preko puta njega. — Vidite li sada šta sam mislio, Dok? — upitao je mladić i značajno digao obrvu. Ustao je i sam i krenuo za svojim ocem, ali se iz njegovog držanja moglo naslutiti da ne očekuje da čuje ništa važno. Dok je duboko povukao dim iz cigare. Čuo je ljutite glasove ispred kuće, a onda je Oliver ponovo zagrmio besno. — Zar i ti? — Dok se osmehnuo neveselo. Izgledalo je da je te večeri svima suđeno da od Olivera dobiju svoju porciju urlanja i grdnje. Zaključio je da mu je za danas bilo dosta galame i dramatizacije događaja, a sem toga, setio se da od jutra do večeri, sem jedne šolje kafe, ništa drugo nije stavio u usta. Ustao je i krenuo prema kuhinji, nadajući se da će tamo naći nešto za jelo. Pošao je hodnikom i zastao kada se našao ispred vrata Libine sobe. Oklevao je nekoliko trenutaka, videvši

tračak svetla koji je prodirao ispod vrata. Onda je pokucao. — Napred, dođavo! — Dok se osmehnuo na ovakav „damski“ poziv. Otvorio je vrata i našao se u sobi koja ga je iznenadila svojim izgledom. Uopšte nije očekivao da će se naći u sobi koja je po svemu odavala prisustvo jedne žene. Pored jednog zida nalazio se toaletni stočić sa velikim ogledalom. Zidovi su bili pokriveni skupim tapetama, a debeo tepih pokrivaio je pod. Zavesa na prozoru su bile od somota, pastelnozelene boje, a na donjem delu kreveta, čiji je pokrivač bio ukrašen čipkom, nalazila se jedna velika lutka. Na drugom kraju kreveta, s nogama skrštenim ispod sebe, sedela je Libi i pušila pravi meksikanski cigarilo. Lampa pored kreveta gorela je slabim svetlom i atmosfera sobe bila je ispunjena egzotičnim šarama duvanskog dima koji se vijugao ka tavanici, mirisim parfema i nekim napetim iščekivanjem. Pri svetlosti svetiljke, Libine oči boje dubokog tamnog jezera, netremice su posmatrale pridošlicu. Iz njih Dok nije mogao da dokuči šta devojka misli.

— Odmarate se Libi? — osmehnuo se Dok, trudeći se da licu da prijatan izraz. — Šta želite? — Dok je oprezno seo na rukom rezbarenu ploču njenog kreveta. — Hteo bih da razgovaramo. — Nemam o čemu da razgovaram sa vama, Dok Holideje. Idite i potražite neko drugo društvo. Uostalom, možete poći da gonite kradljivce stoke, to bi vam bilo najpametnije. — Možda vi zaista nemate o čemu da razgovarate sa mnom. Ali, mislim da bih ja imao vama da kažem neke stvari koje biste verovatno želeli da čujete. — Sumnjam u to. — Moraćete da mi verujete na reč da je zaista onako kao što kažem. Hoćete li da zatvorim vrata? — Kako god hoćete. —

Dok je ustao i zatvorio vrata koja je malo pre ostavio otvorena. Onda je značajno pogledao veliku, udobnu stolicu sa naslonom koja je stajala pored prozora. Libi ga nije pozvala da sedne, ali je on smatrao da baš ne mora striktno da se pridržava pravila lepog ponašanja, i bez poziva se zavalio u stolicu. Devojka je pušila i duvala dim prema tavanici. – Dakle? – Dok nije odgovorio odmah. Izvadio je tabakeru iz džepa i počeo da traži cigaretu. Večeras je u Libinom ponašanju osetio neku neobičnu promenu, nešto više od običnog neraspoloženja prema njemu. Ispod hladne maske na njenom licu, osetio je pravi vulkan, koji je devojka teškom mukom obuzdavala. – Nismo imali sreće u potrazi – rekao je Dok i uzeo cigaretu iz tabakere. – Čini mi se da ste rekli da imate da mi kažete nešto što će me interesovati – odvrtila je devojka.

– Niste zainteresovani za krađu stolice? – Nisam. – Dok je kresnuo palidrvce i zapalio cigaretu. Netremice je posmatrao devojku, dajući joj na znanje da njen odgovor zaslužuje pažnju. Posle nekoliko sekundi nastavio je. – To je baš čudno. Ja sam verovao da ćete vi za taj problem biti zainteresovani više od ostalih. – Njeno divno lice se okrenulo prema njemu i pogled njenih tamnih očiju ga je prostrelilo. – Šta bi to trebalo da znači? – Još uvek nisam siguran i na tu temu ćemo se vratiti kasnije. – Zavalio se u udubljenje u stolici i prekrstivši noge zamišljeno se zagledao u svoju cigaretu. – Sada samo mogu da konstatujem da stvari ne idu dobro za „Čejn“. Nimalo dobro, Libi. – Dok je začutao i sačekao da devojka prokomentariše njegove reči. Ona je ćutala. Onda je nastavio. – Četvorica kaubojas danas hteli da daju otkaz i napuste

ranč, Libi. Ja mislim da će ih biti još više. Na ranču ionako nedostaju ljudi. Ako kauboji budu počeli da odlaze, „Čejn“ će početi da propada, jer neće imati ko da ga održava. Izgleda da se Lu i Mič ne brinu mnogo zbog toga, a vaš otac se ponaša kao da nije pri čistoj pameti. Što se vas tiče... Vi samo sedite i pušite taj cigarilo, kao da... – Ne dopada vam se što pušim cigarilo? Mogla bih da pređem na lulu ako bi vam se to dopalo više. – Dok se nagnuo napred kao da tim pokretom svojim rečima daje veći značaj, a lice mu je primilo izraz ozbiljnosti. – Prestanite već jednom s tim izmotavanjem, Libi. Mogu da prihvatim da imate neke svoje razloge, koji vas teraju da se okrenete protiv mene. To mi nije milo, ali, kao realan čovek primam stvari onakve kakve su. Ali, pogledajte malo na ranč. Vi ste takođe Kolemanova, vi takođe imate deo na ovom imanju. Znae vrlo dobro kao i ja da će „Čejn“ propasti vrlo brzo. Ono što želim da znam, to je da li imate nameru da mirno sedite i pustite da imanje propada? – Jedva čekam da doživim taj dan! – Dok se ponovo zavalio u stolicu i netremice se zagledao u njen savršeno pravilan profil. – Jeste li ozbiljno mislili ovo što ste sada rekli, Libi, sasvim ozbiljno? To onda znači da mrzite Olivera? Rođenog oca? – Drago mi je što ste konačno shvatili.

– Shvatio sam. A kako stoji stvar sa vašom braćom? Da li i njih mrzite? – Devojka je oklevala nekoliko trenutaka. – Mislim da je Lu u redu – rekla je na kraju. – Lu? To me iznenađuje. Pretpostavlja sam da, ako već prema nekome od njih gajite više naklonosti, da će to onda biti Mič. Po onome što sam imao prilike da vidim, više bih voleo da

imam divlju mačku za druga nego Lua. – Devojka ga je pogledala mrgodno. – Je li vam Lu napravio te ožiljke po licu? – Pa, nije baš on, ali, on je u svakom slučaju bio uzrok što je došlo do ožiljaka, to je izvesno. – Vidite onda šta sam htela da kažem? Lu ima nerve, ima hrabrosti. Nema mnogo takvih koji bi se usudili da vam se suprotstave, Džone Holideje. – Znači, ta njegova hrabrost ga u vašim očima čini boljim od Mića? – Zar vam nije jasno da me ovaj razgovor zamara? Da li ste želeli još nešto da mi kažete? – Dok je ustao i učinio korak prema vratima. – Još samo jedna stvar, Libi. Pitam se, kakav vas je razlog naveo da budete uz Lua. Možda zato što on ništa nije rekao Oliveru o vašoj vezi sa Blejzom Rejderom? – Dok je bio svestan činjenice da je ta primedba lovljena u mutnom. Ipak, više od svakog njegovog očekivanja, primedba je pogodila cilj. Libi je prebledela i njene crne oči su se razrogačile u neverici. – Blejz? O čemu vi to govorite? – Vi to dobro znate, Libi. – Devojka se zadivljujućom brzinom pribrala i ponovo uzela pozu smirene, nedužne osobe. Slegla je ramenima i rekla. – Oh, trebalo je da pretpostavim da ste već čuli priču o „skandalu“. Ovde se glasovi šire brzo. I sama sam vam rekla da ćete mnogo stvari saznati ako ostanete na ranču, čak i one koje vam se ne dopadaju. Uostalom, to je sada već stara priča. – Ne bih rekao da je toliko stara. Ja sam lično juče video vas i Rejdера. – Devojka je skočila na noge, a oči su joj sevnule. – Šta, špijunirate? Vi, prokleta njuškalo...

– Polako, Libi – upozorio ju je Dok. – Trebalo je da vam bude jasno da će vaša tajna izaći na videlo. Kad-tad, neko je morao da vas vidi, shvatate?

– Jeste li to rekli tati? Dođavola, ako ste mu rekli... – Zasada samo vi i ja znamo za to. Bar koliko je meni poznato. A ako dobro pogađam, mislim da je i Lu upoznat. Za druge ne znam, ali, neki rizik postoji. Na svetu nema tajne koja se ne sazna. – Devojka mu je okrenula leđa. – Otkuda bi Lu mogao da zna? Uvek sam bila veoma oprezna. – To je ono što bih želeo da dokučim. Mnoge stvari mi nisu jasne. Ne mogu nimalo da vas krivim što se viđate sa čovekom koga volite. Međutim, Lu me iznenađuje. Ne znam šta smer a i šta misli. On se često mota po planinama iz ne znam kog razloga. Ali, u tom silnom motanju morao je da vidi tragove i iz toga da zaključi da se vi i Rejder viđate. – Možda zna, a možda i ne zna. Nisam sigurna u to. Stvar je u tome što možda i zna, ali se drži kao pravi džentlmen i ne želi da priča o tome. – Mislim da to još uvek nije sve što bi trebalo da raščistimo, Libi. Uostalom, što se tiče veze sa Rejderom, to je vaša stvar. Koliko mogu da dokučim, to nema veze sa posezanjem na Kolem nov život, a sem toga, smatram da svako ima pravo da živi svoj život. Na žalost, to nije sve. Kada bi to bilo sve, ne bih vas ni uznemiravao. – Na „Čejnu“ nema svako pravo da živi svoj život. – odgovorila je devojka tiho. – Ali, šta ste mislili s onim: to nije sve? – Mislio sam na stoku... na krađu stoke. – Libi se okrenula prema njemu. – Na šta to sada ciljate? – Nisam siguran, ali mi neke čudne ideje padaju na pamet. Po onome što sam čuo, Rejder je otišao prema brdima kada ga je Oliver otpustio. Za svakoga ko je sa strane posmatrao, bilo je dosta opravdanja za takav njegov postupak. Hteo je da bude u blizini voljene žene. Zaista lep i romantičan gest

kakav bi pozeleo svako ko nije grubi realista kao ja, ali, meni u vezi s tim njegovim lepim i romantičnim gestom pada na um jedna druga stvar. Ljubav za ljubav, ali, čovek mora da živi od nečega. Čini mi se da su krađe stoke počele u vreme kada je Rejder otišao sa ranča. Niko tu stvar nije doveo u vezu sa Rejderom, jer ga niko ne smatra lopovom... Ali... niko ne može biti siguran da neko jednoga dana ne počne i tako da razmišlja.

– On nije lopov! – Nekada možda nije bio, ali, ja bih smeo glavu da dam da on stoji iza svih ovih krađa stoke. Niko od njega bolje ne poznaje situaciju na ranču. On je, takođe, upućen i u to kuda i kako da otera ukradenu stoku, a da ne bude primećen. Hteli vi to ili ne, moje razmišljanje se zadržava na njemu. – Možda on uzima samo ono što mu pripada – rekla je Libi ljutito. Međutim, videlo se da se smesta pokajala zbog ovih svojih reči. – Šta ste time mislili da kažete? – Ništa, mister Dok... ništa nisam htela da kažem, i ništa nemam da priznam. – Možda bi bilo bolje kada biste priznali, Libi. Sve do ovog jutra, krađa stoke nije bila ništa ozbiljno. Ali, danas su dva čoveka poginula, a sedamdeset prvoklasnih grla je nestalo. Svaki od ta dva zločina dovoljan je da čovek bude obešen. Nema te porote koja ga ne bi osudila na vešala. – Libi ga je pogledala ljutito. – Nemate pravo da kažete da je Blejz kriv za to. On to nikada ne bi uradio, znam sigurno da ne bi. – Da li je on ranije krao stoku? – Možda... kao što ste i sami rekli, morao je od nečega da živi. Ali, sigurna sam da nije umešan u ono što se dogodilo jutros. – Otkuda možete da budete toliko sigurni? – Otuda što ga poznajem, eto otkuda. – Taj razlog za mene nije dovoljan,

Libi. Želim da saznam mnogo više, inače ću biti primoran da razgovaram s Oliverom. Znaate šta bi to značilo u ovoj raspaljenoj atmosferi?

Devojčino ponašanje se odjednom promenilo. Umesto namrštenih obrva, na njenom licu pojavio se osmeh, a umesto stisnutih pesnica njena ruka se nežno spustila na njegovo rame. – Ne verujem da biste mogli da o ovome govorite tati, Dok, zar ne? Vi znate šta bi posle toga bilo sa mnom. Znaate da bih patila. Vi svakako ne želite da ja patim, zar ne, Dok? – Bila je krajnje otvorena, svojim namerama, ali, čak i s tim saznanjem njena blizina je bila dovoljna da njegove misli skrenu s teme krvi i nasilja o kojima je pre toga bilo reči. Nije ništa govorila dok mu je obavijala ruke oko vrata i dok mu je prstima mrsila kosu na potiljku. – Uvek sam činila ono što sam želela, Dok, još dok sam bila mala devojčica. Nećete valjda sada biti drukčiji nego nekada. Blejz mi je sada sve što imam ... Nećete valjda učiniti da i njega izgubim? To bi bilo strašno, sve bih učinila da do toga ne dođe. – Ispričajte mi sve, Libi. Pričajte mi o Rejderu, o krađi stoke, o ubijanjima. Želim da čujem od vas sve što znate. To će biti od koristi i za vas i za mene. Hajde, budite hrabri. – Vi ste ovde kao neki policajac, zar ne? – ciknula je devojka, uzimajući ponovo isti odbojni stav. – Mislite da imate svako pravo da se mešate u stvari koje vas se ne tiču? Baš vas briga za ljude i njihova osećanja. Vama je jedino važno što je neko uradio ono što ne sme. Tako taj vaš pakleni mozak radi, zar ne? – Možda ste u pravu. Međutim, ma šta da je u pitanju, ja još uvek želim da čujem šta o svemu tome imate da kažete. Neću otići odavde dok ne saznam ko je pokušao da ubije Olivera i kako se to

tačno odigralo. Neću otići dok ne saznam kako se odigrala ona krađa stoke od jutros u planini. I znate šta, Libi? Imam osećaj da su te dve stvari na neki način povezane... i mislim da vi dobro znate na koji način su povezane. E, to bih želeo da čujem od vas. – Libi se prkosno uspravila, a grudi su joj se dizale i spuštale ubrzano. Da je pogled mogao da ubije, Dok bi u tom trenutku već bio mrtav. Onda je prosiktala kroz zube. – Terate me da igram prljavu igru, Džone Holideje...

Podigla je ruke do vrata i naglim pokretom rascepala bluzu. Pred Dokovim očima zabelele su se bele jedre dojke napupelih vrhova. Pre nego što se pribrao, ona je pocepala haljinu čitavom dužinom i pakosno se osmehnula. – Sada ću početi da vrištim, Džone Holideje. Ako vam posle toga tata poštedi život, možete smatrati da ste vrlo srećno prošli. A nadam se da nećete biti toliko srećni. – Dok je kao panter skočio prema njoj i pružio ruke da je dohvati, ali, Libi se izmakla i napunivši pluća vazduhom spremila se da vrisne, kada su se vrata širom otvorila i Lu je ušao unutra. Na mladićevom licu lebdeo je hladan osmeh. Sve što je čitav ovaj prizor morao izgledati Luu, i šta je mogao pomisliti čovek koji zatekne muškarca ispruženih ruku prema polunagoj devojci, Dok je spustio ruku na dršku revolvera spreman za borbu. Ali, na njegovo veliko iznenađenje, Lu je samo klimnuo glavom, a onda se okrenuo svojoj sestri. – Bojim se da ćeš se prehladiti ako budeš tako išla po kući, Libi – rekao je. – Lu! – uzviknula je devojka, neverovatno ubedljivo glumeći strah – ne shvataš. On je hteo da... – Znam šta je on hteo, sestro – odvratio je Lu mirno. Naslonio se leđima na zid i zabacivši šešir na potiljak, podsmešljivi-

vo je pogledao devojku u oči. – Ali, to u svakom slučaju nije ono što bi ti htela da poverujem. Hajde, ne izvodi gluposti! – Libi je prestala da izigrava preplašenu devojku. Sa mržnjom u očima pogledala je svoga brata. – Tebi bi bilo svejedno šta bi moglo da mi se dogodi, zar ne? Kao da te se to nimalo ne tiče. – Ne bi mi bilo svejedno... da se nešto dogodilo – odvratio je Lu i otresajući šešir prašinu s odela, bez žurbe je izvadio iz džepa duvankesu i počeo da zavija cigaretu. – Srećom za sve nas, nije se dogodilo ništa, koliko ja umem da protumačim ono što čujem, a ne bi se ni dogodilo. Vidiš, Libi, ja sam punih pet minuta stojao ispred vrata i slušao vaš razgovor. To nije učtivo, znam, ali znaš onu staru izreku: „U ljubavi i ratu sve je dozvoljeno“. Još uvek ne znam šta je sada od ta dva u pitanju. Ti mi izgledaš spremna i za jedno i za drugo. – Pakleni ubilački bes izobličio je devojčine oči.

– Prokleti smrdljivi tvore! Ti si... – Nemoj, Libi. Sve to sam već ranije imao prilike da čujem. Tvoj repertoar znam napamet – rekao je Lu i osmehnuo se Doku. Da, zaista ste imali sreće što sam nevaspitan i prisluškujem na vratima nevinih, malih, nezaštićenih devojčica. – Pre nego što je Dok stigao da odgovori, devojka je izustila groznu psovku, odgurnula brata i poletela prema vratima. – Bolje bi bilo da obučeš drugu bluzu, sestro – dobacio je Lu podrugljivo za njom. Libi je izašla ne obraćajući pažnju na njega. Dok je učinio korak kao da će poći za njom, ali ga je Lu zaustavio pokretom ruke. – Mislim da je vreme da vi i ja porazgovaramo, mister Holideje. Čini mi se da treba da razjasnimo neke stvari. – Dok je zastao neodlučan. Onda je osetio kako ga napušta sva napetost koju je malopre

osećao. Zalupivši nogom vrata, okrenuo se Luu. – Možda ste u pravu, Lu. Verujem da vi u svakom slučaju znate više nego što zna Libi. – Ja još uvek ne bih bio spreman da se kladim u to. – Možda. Recite mi nešto. Otkuda da vam padne na pamet ideja da prislušujete razgovor na vratima? Ili je to, možda, vaš stalni običaj? – Do đavola, ja zaista imam dosta loših navika, ali, ova nije jedna od njih. – Lu je kresnuo šibicu, zapalio cigaretu i povukao dubok dim. – Kada sam se vratio na ranč i video da vas nema, jednostavno sam sabrao dva i dva. Vidite, imao sam neko predosećanje da ste vi sigurno videli Libi i Rejdера juče u brdima. Znao sam, takode, da niste glupi i da ste videli tragove goveda u planinama. Pošto vam nije poslo za rukom da kradljivce stoke danas pohvatate, računao sam da će logičan sledeći korak biti da večeras porazgovarate sa Libi o Rejderu. Vi mislite da on stoji iza jutrošnje krađe stoke, zar ne? – Vi ne mislite tako? – Možda. – Lu se namrštio i prstom skinuo pepeo sa cigarete. Nekoliko trenutaka je posmatrao užareni vrh, a onda je pogledao Doka pravo u oči.

– A možda i ne stoji – nastavio je. – Planina Duhova i visoravan iza nje pokrivaju teritoriju od nekoliko stotina kvadratnih milja. Vrlo je moguće da se neka banda, za koju Blejz čak i ne zna, umešala i naišavši na pogodnu situaciju rešila da se dokopa dela plena... – Ja u to ne verujem, a znam da i vi ne verujete – prekinuo ga je Dok. Lu je slegnuo ramenima. – To je samo pretpostavka. – Meni je već dosta raznih pretpostavki. Sada me interesuju samo činjenice. Imam osećaj da me vi možete snabdeti sa mnogo interesantnih činjenica. – Na primer? – Da krenemo od početka. Rejder se krije u

brdima odakle organizuje krađu goveda sa „Čejn“ ranča još od vremena kada ga je vaš otac otpustio. Mislim da ste vi sve vreme bili upoznati s tim. – Možda. – Takode ste znali da se Libi sve vreme viđa s njim. – Moguće je da ste u pravu. – Dok je zavrteo glavom. Luovi odgovori u zagonetcama nisu mu se dopadali. – Čak i ne pokušavate to da poreknete? – Ne. – Drugim rečima, vi ste dozvoljavali da taj bandit krađe stoku sa vašeg vlastitog ranča, a u isto vreme ste dozvoljavali da se vaša sestra viđa s njim, iako ga je vaš otac baš zbog tog njegovog ponašanja otpustio i oterao sa ranča... i za sve to vi niste davali ni glasa otpora kao da vam to ništa ne znači i da vas se to ne tiče. – Upravo tu grešite. Naravno da me se mnogo tiče – rekao je Lu i pogledao Holideja u oči. Dok je pažljivo posmatrao mladog Kolemāna. Lu nije izgledao nimalo zbunjen time što je otvoren. Ako se njegova reakcija na Dokov potez uopšte zapažala, onda se mogla opisati samo kao malo arogantnije držanje nego inače i ništa više. – Verovatno ste se držali kao što se sada držite da bi vas vaš otac odredio za poteru za kradljivcima stoke. Na taj način ste mogli da štitite Blejza Rejdера. Tako je to bilo, zar ne? Tok događaja mi je sada dosta jasan, samo ne mogu da prozrem razloge. – Rezoni su vam logični, samo ste u jednom malo pogrešili. – U čemu? – U pogledu Rejdера. Nisam štitio njega nego moju sestru. – Ne verujem da vam je mnogo stalo do sestre.

Lu ga je pogledao sivim sjajnim očima u kojima je zaigrao plamičak nestrpljenja. – I tu opet grešite, Dok, strašno grešite za čoveka koji ume da gleda i razmišlja. Sve što sam radio bilo je zbog Libi. Možda nisam bio u pravu, ali, zar je neko u ovom trenutku u stanju da kaže šta je

dobro a šta nije. – Malopre ste govorili s njom kao... – Na „Čejnu“ je običaj da se ljudi tako ophode jedni s drugima. Mislim da je to način ophođenja koji smo nasledili od oca. – Lu je stisnuo usne u liniju gorčine. – U stvari, kad čovek malo bolje razmisli, mi smo od njega nasledili mnogo loših osobina, to je sigurno. – Počeli ste da mi pričate kako ste zbog Libi tolerisali krađu stoke – podsetio ga je Dok sa prizvukom rezervisanosti u glasu. – Da, tako je. Znaate, vi ste zaista bistar čovek, Holideje. Ili je možda nešto drugo u pitanju, Može biti da bi svako, ko ima dva oka u glavi a ne pripada „Čejnu“, odmah primetio isto što i vi. Na sreću, takvog nije bilo. Ja sam sve vreme uspevao da držim kauboje dalje od Planine Duhova. Oliver u poslednje vreme veoma retko obilazi imanje, a što se Miča tiče... – Lu je zastao u pola rečenice i slegnuo ramenima. – Kako stoji stvar s njim? – Ne znam ni sam. Ponekad mi se čini kao da mu je sve ravno i da ga se sve ovo ne tiče. Ponekad opet imam utisak... uostalom, Mič ovde nema veze, počeli smo da razgovaramo o Libi, zar ne? – Do sada mi niste mnogo rekli. – Čućete dovoljno, ima vremena. Pre toga, recite mi, šta vi znate o njoj i Rejderu? – Samo ono što mi je Oliver rekao... i ono što sam video. A to baš nije mnogo. – Ono što ste videli... da, i mislio sam da ste ih videli zajedno. To je bilo onda kada sam došao do zaključka da je došlo vreme da vas opomenem malo ozbiljnije.

Lu je začutao i pogledao ga otvoreno u oči. – Tako je došlo do onog insciranog nesrećnog slučaja kada sam vas gurnuo s puta. Znao sam da ne postoji ni najmanja mogućnost da poginete. Možda da slomijete nogu ili ruku... ali, znao sam da nećete poginuti. Verujete li

mi? – Zar je važno da li verujem? – Možda meni i jeste važno. Stvari su počele da se razvijaju tako da smatram da bi bilo najbolje kada bismo nas dvojica verovali jedan drugome. – To će zavisiti od toga da li ćete biti dovoljno ubedljivi. Nastavite dalje da čujem. – Lu je ustao i prišao prozoru. Pošto je odbio gust oblačić dima, okrenuo se Doku. – Biću kratak, Holideje. Tata je oduvek mislio na to ko će udati Libi kada tome dođe vreme. Uzimao je u obzir sinove bogatih rančera, poslovnih ljudi i njima slične, smatrajući da je život jedne devojke moguće programirati isto tako kao što se programira dogon ili žigosanje stoke. Zaboravio je da je to nešto sasvim drugo. Mislim da nije potrebno da vam govorim da je Libi oduvek bila malo tvrdoglava. U toku proteklih nekoliko godina zaljubljiivala se u nekoliko kaubojja, ali ih je Oliver čim bi počeo da sumnja, terao sa ranča. To je način kako se on uvek ponašao. – Nije dozvoljavao ništa što se njemu nije dopadalo, zar ne? – Tačno tako. Po očevom mišljenju, ona nije imala pravo da odlučuje za sebe. Onda su odjednom ona i Blejz počeli da se rado gledaju. Sećate se Blejza, kako je izgledao? Zgodan čovek i imao je stila. Osim toga, bio je i sposoban i imao je dobre nerve. Mada je znao kakva mu opasnost preti ako izneveri očekivanja našeg oca, počeo je da se viđa sa Libi i nastavio dalje sa sastancima, bez obzira na rizik. Vi verovatno znate da je tata obećao Blejzu komad ranča kada bude došlo vreme da se ranč deli. Blejz je znao da rizikuje, da može izgubiti taj svoj deo, kao i svoj posao. Međutim, za njega taj rizik nije bio važan, bez obzira što bi gubitak posla, a naravno i dela ranča kome se nadao, bio veliki gubitak.

Mislim da je zaista voleo Libi... možda više nego što je volimo Mič i ja.

– I, Oliver je saznao za njih? – I to kako! Uhvatio ih je zajedno. Nije bilo nimalo sumnje u to šta osećaju jedno prema drugom... ako znate šta hoću da kažem. Ja ih nikada nisam krivio zbog toga. Voleli su se i znali su da se nikad neće moći da venčaju. Tako... – I tada je Oliver oterao Blejza sa ranča? – Tačno tako. – Prizvuk ogorčenja zazvonio je u Luovom glasu. – I, čini mi se da je tata tom prilikom preterao... kao što on to zna. Oduzeo je čoveku sedlo konja, sve što je imao. Proterao ga je sa ranča onakvog kakav je došao kod nas, to će reći samo s odelom koje je imao na sebi. Bio je uzeo bič i ozbiljno je nameravao da ga bičuje, ali, niko od ljudi nije hteo da se prihvati tog posla. Svi su znali da bi Blejz sigurno ubio čoveka koji bi se usudio da ga udari. Nije to bila baš neka nagrada čoveku koji je radio četrnaest časova dnevno, sedam dana u nedelji, i to za tolike godine. Svi znamo kako su stvari stojale. Oliver je počeo da stari, a Mič i ja do pre dve godine nismo mogli sami da se brinemo o „Čejnu“. Nema sumnje da je Blejz svojim radom stvorio od ovog ranča ono što je on danas. A stari ga je oterao kao šugavog psa... – Libi je verovatno pokušala da pođe s njim? – Jeste. To se nije slagalo s Oliverovim planovima, i on joj je zapretio da će obesiti Blejza ako samo pokuša da pođe s njim, što bi i učinio ako ga Libi ne bi poslušala. Libi je dobro znala da stari može to da uradi. Ja sam mislio da će Blejz otići, početi negde nov život, a onda, kada se sredi, pozvati Libi da mu se pridruži. Ja lično bih tako uradio. Umesto toga, on je odlučio da ostane u planinama. Posle izvesnog vremena, nekako joj je poslao poruku da je

još uvek tu, i posle toga, sastajanje je nastavljeno. Mislim da su se sastajali jednom ili dva puta mesečno. Ja sam se trudio da njeno odsustvovanje prikrijem, i to mi je uspelo samo zahvaljujući činjenici da je tata bio i suviše zaokupljen poslom na ranču, pa nije imao vremena da brine još i o njoj.

– Jeste li videli Rejdера od tada? – Nisam. Nikada ih nisam video zajedno, a Libi i ja nikada o tome nismo razgovarali. – Još uvek mi nije jasno zbog čega ste tolerisali sve ono što se događalo? – Nije vam jasno! Onda ste glupi, Holideje. – Lu se odmakao od prozora i onim gipkim hodom karakterističnim za porodicu Kolemanovih počeo da korača po sobi. Kada je progovorio, glas je počeo da mu podrhtava. – Taj sumanut starac, naš otac, svima nam je uništio živote, Miču, Libi i meni. Smatram da je on uzrok onoga što se desilo između Libi i Rejdера, i da baš zbog toga nije imao moralnog prava da ih kazni kao da su obični kriminalci. Oni su želeli samo da budu zajedno, da se vole, a to je, složit ćete se, sasvim mali zahtev. Kada sam video šta se događa između Libi i Blejza, poželeo sam da im pomognem koliko mogu, da im pružim šansu. Na „Čejnu“ je bilo tako malo sreće, i ja sam želeo da moja sestra bude makar malo srećna. Ako je želela Rejdера, imala je pravo da ga dobije. – Dok je zaista bio impresioniran. Nije bilo nikakve sumnje u to da je Lu bio iskren, ili je bio tako savršen glumac da ga ni znalac ljudske psihologije kao što je bio Holidej, nije mogao pročitati. Posle nekoliko trenutaka, Dok je zapitao: – Sada počinje da mi biva jasno odakle je Oliveru pala na pamet ideja da vi i Mič želite da ga ubijete. Vi ga zaista mrzite, zar ne, Lu? – Mrzim ga – rekao je Lu iskreno. – I ni-

malo se ne osećam krivim što ga mrzim. Sećam se vremena kada je otac bio pravi čovek, čvrst i pomalo grub, ali pravičan. Onda je uspeh počeo da mu udara u glavu... novac ga je sludio. Počeo je da misli kako niko nije dovoljno dobar da nasledi njegovo carstvo. Pokušao je da od mene i Mića stvori nešto što mi nikako nismo želeli da budemo. Mi smo se suprotstavili. Tada je počeo razdor među nama, i od tada su stvari postajale sve gore. Ne bih bio nimalo iznenađen da Oliver jednoga dana, zaista poludi. Bio je mnogo bolji i normalniji kada je imao mali ranč i svega stotinu goveda. U poređenju s ovim, taj život mi je izgledao kao rajska promenada. Ali, sada je već kasno. On je ovakav kakav je... čovek čvrsto stegnutih vilica i sa mržnjom okovanom u srcu, diktator koji je svima nama zagorčao život. Otišao bih odavde da nije bilo Libi i Mića... i naravno ovog ranča koji je deo moje mladosti. Mrzim Olivera, u to nema sumnje. Ali, ne mrzim ga tako da bih pozeleo njegovu smrt.

Dok je klimnuo glavom i iz tabakere izvadio novu cigaru. Rečko bi se događalo da toliko pogrešno proceni nekog čoveka, kao što je bio slučaj sa Luom. U početku ga je smatrao arogantnim čovekom i vrlo verovatno budućim neprijateljem. Više nije tako mislio. Luovo držanje i način kako je govorio bili su oličenje poštenja, ali, još više u prilog njegove iskrenosti govorila je činjenica da se sve što je ispričao, uklapalo u Dokovu šemu događaja i popunjavalo postojeće praznine. Sve se uklapalo sem jedne, vrlo važne činjenice. – Da li je Rejder predvodio bande jutros? – upitao je Dok pošto je zapalio cigaru. Lu je prestao da korača po sobi. Obrve su mu se digle do pola čela, a kao da je sam sebe nešto pitao. – Ja to

zaista ne znam. Ako jeste, onda je postao bandit i moraće da plati zbog toga. Ako nije on, onda je vrlo verovatno da zna ko je to uradio. Oliver urla kako će večeras opet poslati ljude u poteru, ali, ja ću mu se suprotstaviti. Nameravam da ujutru odjašem u planinu, da nađem Rejdера i da razgovaram s njim. Pošto ste i vi već duboko zagazili u igru, možda biste hteli da pođete sa mnom? – Voleo bih. Da dogovorimo da onda to bude u zoru? – Važi – rekao je Lu. Prilazeći vratima, Lu se namrštio. – Još jedna stvar, Holideje. Ako je Blejzu zaista dosadilo da tu i tamo štrpne po nekoliko grla stoke da bi imao od čega da živi, i ako je kao pravi bandit rešio da počne sa većim napadima na „Čejn“, onda svakako zna da mu to neće proći nekažnjeno. U tom slučaju navukao je sebi na vrat veliku nevolju i može se nadati gadnoj poteri. Samo što to neće biti nimalo lako. Blejz odlično poznaje Planinu Duhova i prilično je sposoban čovek. Mislim da bi bio opasan protivnik, opasniji od svakog kojeg sam do sada imao. Nadam se da me razumete?

– Razumem. – Lu se osmehnuo i protrljao lice na kojem su se još uvek dobro videli tragovi Dokovih pesnica. – Ipak, mislim da ste vi dostojan protivnik za svakoga – rekao je i pošao prema vratima. – Ni njemu neće biti lako. – Pre nego što pođemo da razgovaramo s Oliverom, hteo bih još nešto da vam kažem Lu – zaustavio ga je Dok na vratima. – Zaista verujem da niste hteli da me ubijete, ako vam to nešto znači. – Lu se osmehnuo, ali nije odgovorio ništa. Izašao je iz sobe kao da žuri, a Dok je krenuo za njim do Oliverove radne sobe. Uz put je razmišljao o tome da Lu može biti koristan saveznik. Oliver je prosto pobesneo kada je čuo njihove planove i shvatio je da su se

udružili protiv njegove namere da odmah, istoga dana, ponovo pošalje ljude u poteru. Još jednom je izrazio sumnju u njihov zdrav razum i moć logičnog razmišljanja, i optužio je Doka da je umesto da mu pruži pomoć i sam u dosluhu sa njegovim sinovima, koji žele da ga ubiju. Konačno se, ipak, smirio i složio da se potraga nastavi sutra u zoru. Nešto kasnije su se Dok i Lu dogovorili da Miča sa ljudima pošalju u južnom pravcu, a njih dvojica da krenu na drugu stranu, i pokušaju da se sastanu sa Blejzom Rejderom. Međutim, čak je i Oliver sutradan zaboravio na kradljivce stoke, kada mu je mlada Meksikanka, koja je radila kao kuvarica na ranču, rekla da je tog jutra zatekla Libinu sobu praznu, a krevet nerazmešten i neupotrebljen. Devojka je, očigledno, napustila kuću te noći. S obzirom da u njenoj sobi nije bilo nikakvih tragova nasilja, niti je neko u toku noći čuo bilo kakvu sumnjivu buku, bilo je očigledno da je Libi otišla svojevolski iz doma svoga oca.

*

Zraci jutarnjeg sunca odbijali su se kratko na nišanu „vinčesterke“ u rukama Blejza Rejdера, kada je uperio svoje oružje u Lua Kolemана. Rejder je spustio pušku, povukao je po prašini i vrhom prsta dodirnuo nišan oružja. Dok je to radio, nijednog momenta nije skidao pogled sa dvojice jahača koji su prolazili jarugom, nekih dve stotine jardi ispod mesta na kojem se nalazio. – Nećeš im valjda dozvoliti da nam se približe, Blejze? – upitao je čovek koji je stojao u zaklonu susedne stene. Bio je krupan, snažan, i lice mu je bilo puno ožiljaka od brojnih tuča. Zvaо se Kel Pok i bio je Blejzov zamenik.

Rejder nije odgovorio ništa, on nikada nije mnogo govorio a pogotovu kada je smatrao da to nije potrebno. Odmerio je Poka hladnim pogledom svojih crnih, užagrenih očiju, a onda ponovo digao pušku i nanišanio. Ovaj put mu ništa nije smetalo da hitac pošalje baš tamo kuda je želeo. „Vinčesterka“ je u tišini odjeknula kao prasak groma i odjek pucnja dopro je do ušiju konjanika delić sekunde kasnije od metka koji je pogodio tačno tamo gde je Rejder nameravo, u stenu koja se nalazila svega nekoliko stopa iza Kolemánovog konja. To je bilo dovoljno da nezvanim gostima da na znanje da imaju posla sa dobrim strelcem. – U zaklon! – uzviknuo je Dok i smesta okrenuo konja. Poterao ga je unazad, prema ulazu u kanjon iz kojeg su upravo izašli. Lu je kao besomučan poterao konja za njim, polegnuvši po konjskom vratu da bi izbegao sledeći hitac. Do jaruge ih je delilo stotinu metara i Rejder je imao vremena da sa sigurnošću nanišani i uputi smrtonosni hitac u Dokova leđa. Nekoliko dugih trenutaka držao je cev puške uperenu u pokretnu metu, sa drhtavim kažiprstom na upola žategnutom obaraču, ali, nije do kraja pritisnuo, nije opalio metak. Nije zbog toga što je sve vreme osećao pogled crnih očiju na sebi. Obećao je devojci da će se potruditi da ne dozvoli Holideju i njenom bratu da mu se primaknu, ali je isto tako obećao da ih neće povrediti. Bacivši pogled preko ramena nekih dve do tri stotine metara nagore gde se nalazio njegov logor, mogao je jasno da vidi devojku kako stoji sama na jednoj isturenoj steni, dok joj se vetar poigravao s dugim pramenovima bujne crne kose. Još uvek su mu u ušima odzvanjale njene reči, ono što mu je rekla pre jednog sata, kada se njegov ošmatrač vratio sa svog

stražarskog mesta i obavestio ga da dolaze Lu i Holidej. „Oteraj ih, Blejze... ali, da se nisi usudio da im učiniš nešto nažao.“

To je istovremeno bilo i uputstvo i naređenje. Rejderu se to nije dopalo. Bio je i suviše muškarac i suviše ponosan da bi primao naređenja neke žene... Ipak, Libi je bila žena koju je voleo, bila je nešto više od obične žene, na svoj način bila je jedinstvena. Rejder je ponovo brzo nanišanio i obasuo paljbom jahače koji su bežali u zaklon. Pok i još trojica odmetnika su mu se smesta pridružili. Kiša vrelog olova je udarala po stenama oko jahača, izmamljujući iz njih poslednje snage u naporu da se domognu bezbednog zaklona, što im je konačno i pošlo za rukom. Posle još nekoliko skokova, našli su se iza stene. Pok se nasmejao i počeo da ubacuje nove metke u magacin svoje „vinčesterke“. Zadovoljan što su nezvanika gostima saterali strah u kosti, rekao je: – Baš smo ih dobro potprašili, Blejze, zar ne? – Onda se revolveraš namrštio. – Hej, pitam se samo zašto su ta dvojica uopšte krenula ovamo? Bilo bi logično pomisliti da će sa sobom povesti čitavu hajku ako su već bili sigurni da smo ovde. Međutim, od toga nema ništa, koliko vidim. Došli su sami. Budale! – Verovatno su hteli malo da njuškaju – rekao je Rejder dok je punio svoje oružje. I sam je pokušavao da odgonetne šta bi mogao da znači postupak dvojice konjanika. – Shušaj! – S otvora kanjona odbijajući se od kamenitih strana jaruge, do njih je sasvim jasno dopro Luov glas. – Rejdere! – Šta hoćeš? – odvratio je Blejz. – Da li je Libi tu? – Šta i ako jeste? – Pošalji je ovamo! – Zašto? – I sam znaš zašto. Izmenio si pravila igre. Istina, ta pravila nisu nikada među nama dogovorena, ali

su postojala. Ovaj put si preterao. Ne želim da moja sestra bude upetljana u nešto čemu nije dorasla.

– Ne znaš šta nameravam, Kolemane. Ne znaš niti si ikada znao. A sada se gubi odavde. Ovo je moje carstvo. Odlazi! – Ne idem bez Libi! – Rejder je ponovo podigao pušku i uputio metak prema otvoru jaruge. Istovremeno su njegovi ljudi pošli njegovim primerom i zasuli ulaz u kanjon žestokom, neprekidnom vatrom iz pušaka. Branioci su uzvratili paljbom i sledećih pola sata planinom je odjekivala paklena pucnjava. Dok i Lu nisu pokušavali da se povuku, a ni Rejder nije želeo da im se primakne bliže. Bila je to neka vrsta pat pozicije, ali, takva pozicija nije odgovarala Holideju i Luu jer se sunce sve više dizalo na nebu, i uskoro su njegovi zraci počeli da greju pravo na jarugu. Za kratko vreme, vrućina u jaruzi postala je nepodnošljiva. U jednom kratkom prekidu pucnjave, Dok je maramicom obrišao znoj sa čela i rekao. – Ovo nas neće nikuda odvesti, Lu. Možemo samo da se nadamo da će nas poubijati kao vrapce. Rejder ima odličan pregled terena, što nije čudo, jer je on taj teren odabrao. Osim toga, tamo gore se nalazi pet pušaka, prema naše dve. – Pa? – odvratio je Lu, vireći kroz pukotinu u stenama. – Treba da se dogovorimo s njima. Ili to, ili da se vratimo i dovedemo još ljudi. – Lu nije odgovorio odmah, ali mu se između obrva urezala duboka bora. Razmišljao je. No, to mu nije smetalo da ispali hitac na neku siluetu koju je zapazio da se miče gore među stenama i izlije niz psovki kada se kao odgovor na taj hitac na njega sručila kiša tanadi. Dobio je što je zaslužio. Njegova je ideja bila da glavnu ljudi sa „Čejna“ pošalju u gonjenje duhova na jugu, gde je znao da nema

nikoga, dok on i Dok pokušaju da se neprimećeno uvuku na onaj deo Planine Dužova koji je Rejder smatara svojim „lovištem“. Uprkos tvrdoglavosti i temperamentu svoje sestre, ili možda baš zbog toga, bio je zabrinut za svoju sestru, pa je ideju o „tajnom sastanku“ sa Rejderom smatrao vrlo praktičnom i korisnom. Bio je uveren da je posle svađe sa Holidejem, Libi otišla kod Rejdера i zato je odlučio da uđe u „Rejdєrovu zemlju“, i vrati je nazad. Posle smrti Baka Dulena i Džina Vilisa, za dvadeset i četiri sata je zauvek nestalo one tolerancije koju je punih godinu dana pre toga gajio prema Rejderu. Sada je Lu živeo u uverenju da je Rejder odabrao drugi put svoga delovanja, da je prekršio nepisana pravila igre. Za njega, čovek sa revolverom koji je stojao gore među stenama, nije više bio onaj poštovani, predan i vredan radnik za koga je osećao simpatije. Zviždanje tanađi iznad njegove glave, dodavalo je sve više argumenata tom njegovom uverenju.

Paljba s uzvišenja se pojačala i nekoliko minuta su njih dvojica bili zaokupljeni uzvraćanjem. Onda, posle izvesnog vremena, intenzitet paljbe je popustio i Dok i Lu su se nagnuli nad svoje usijane puške i napunili ispražnjene magacine mecima iz svojih opasača. Kalibar 44 pasovao je za revolvere marke „kolt“, ali, isto tako i za „vinčesterke“. Kroz dim baruta, Dok se zagledao u svog saborca. – Pa, šta sada? – Lu je pljunuo, odložio pušku u stranu i mašio se duvankese. – Sve što možemo, to je da pokušamo neki dogovor. – A šta mislite o ideji da dovedemo još ljudi? – Nikako. Kao što je Rejder uvek govorio, ovo je njegova teritorija. Videli ste već kako je smotao onih sedamdeset grla stoke. Samo bismo uzalud gubili vreme dovodeći ljude. On bi mogao

da nam zбриše ispred nosa. A možda bi još neko od naših poginuo. To nećemo. – Dok je klimnuo glavom. Bilo je logike u Luovim rečima. Prolivanje krvi trebalo je izbeći ako je to ikako moguće, to je bio Dokov princip. – Jeste li sada uvereni da je Rejder opljačkao tu stoku, Lu? Kao što vidite, on ima sa sobom i revolveraše koji mu pomažu. – Lu je zavrteo glavom. – Vidim. Mislim da toga ranije nije bilo. Doveo ih je da mu pomognu u ovom poslednjem poduhvatu, uveren sam. Ali, prevršio je svaku meru.

– Sada smo, dakle, načisto. Rejder stoji iza svega ovoga. Ja sam to već odavno znao, ali, vama je trebalo dosta vremena. Sada i vi znate sve. – Da. U stvari, i ja sam sve ovo vreme sumnjao, ali nisam to hteo sebi da priznam iz razloga što sam ja bio taj koji ga je manje ili više ohrabrivao. Mogao sam ga odavno udariti po prstima u znak opomene, ali, nisam to učinio. To je moja krivica. – Lu je zapalio cigaretu i skinuo šešir. Znojem nakvašena kosa ležala mu je u tankim pramenovima slepljena na čelu. – S vremena na vreme nailazio sam tu i tamo na Rejdєrove tragove, mada ga nikada nisam video. No, znao sam da je tu. Nekada je bio sam, a nekada sa još nekim jahačem. Po onome što je Libi jednom slučajno izletelo, pretpostavljao sam da je taj drugi šaljivčina neki čovek po imenu Kel Pok. Pok je izvesno vreme radio za naš ranč u vreme kada je Blejz bio nadzornik. Sećam se da su momci pričali da je revolveraš, ali, ja na to nisam obraćao pažnju, jer je uglavnom dobro obavljao svoje poslove. – On je otpušten? – zapitao je Dok. – Da. Tata ga je otpustio zbog toga što se umešao u neku tuču u Džeknajfu. To znači da su tamo gore Blejz Rejder koji je najbolji revolveraš koga sam ikada

video, zatim Kel Pok i još najmanje tri nova čoveka. Ako bismo... – Usred rečenice bio je prekinut Rejderovim dozivanjem. Lu se trgao, jer je to najmanje očekivao. – Lu! – odjeknuo je Rejderov glas. – Šta je, Rejdere? – Hoćete li da se čistite ili da siđemo dole i da vam potprašimo pete? – Pošalji Libi i odlazimo. O stoci koju si oterao razgovaraćemo drugom prilikom. – O kakvoj stoci? – Ne pravi se lud, dobro znaš o kakvoj stoci. Nije trebalo da uradiš ono što si učinio. Za ovaj poslednji kiks moraćeš da platiš. – Malo je drzak za čoveka koji je sateran u mišju rupu i koji protiv sebe ima bar duplo brojnijeg protivnika – dobacio je Pok svome šefu. – Da ga sredimo? – On je oduvek bio pomalo uobražen – rekao je mirno Blejz. – Ali, videće kao i svi ostali, da je došlo vreme da Blejz Rejder pokaže ko je i šta može. Smatra da smo mi promenili pravila igre. Momče... tačno je da smo ih promenili, ali, oni još i ne znaju koliko smo ih promenili.

Pok se iscerio. On se udružio sa Rejderom pre godinu dana. Tada je bivši predradnik uspeo da ga uveri da će, jednoga dana, biti vlasnik čitavog „Čejna“. U proteklih godinu dana bilo je dosta trenutaka kada je Pok posumnjao u to. Ali, ipak nije otišao, i dalje se držao uz Rejdера i nedavni događaji su mu pokazali da je bio u pravu što ga nije napustio. Blejz je sada punom parom pošao u akciju. Pok nije ni sada znao sve Rejderove planove, ali, neki rezultati su već bili vidljivi. Oliver Koleman je bio ranjen i zaplašen, dvojica kaubojas su bili mrtvi, a dobar deo stoke sa „Čejna“ već poteran u brda. Blejz je uvek govorio da kada radi, radi brzo i efikasno, i poslednjim potezima on je tu svoju tvrdnju i dokazao. – Hajde da im se primaknemo, Blejze – navaljivao je Pok. –

Lu ranije ili kasnije mora da ode. Zašto ne bismo... – Ja ovde razmišljam šta i kada treba učiniti – presekao ga je Blejz. – U redu, ti si šef. Samo... onaj Holidej može da nam napravi velike glavobolje. – Ko kaže da nisam razmišljao o tome. Uostalom, rekao sam ti da sam ja taj koji kroji planove. A ono što nameravam, sprovedću onda kada dođe vreme za to. – Rejderove oči su preteći blesnule. – Tvoji planovi su prilično jasni, Blejze – rekao je hladan glas iza njih. Oba čoveka su se okrenula i ugledala Libi Koleman koja je stojala iza njih. Prišla im je nečujno, poput nekog Indijanca, lakim koracima svojstvenim njenoj porodici. Razljućen onim što je rekla, i time što je čula njihov razgovor, Rejder je rekao. – Zašto nisi ostala tamo? Zar hoćeš da te pogodi neki zalutali metak? Samo bi još to trebalo. – Libi se nemarno naslonila na stenu koja se poput tornja dizala iznad nje, i prekrstivši ruke na prsima, počela: – Mislim da bih mogla da zaustavim ovu glupost. Izgleda da ti do sada nisi imao mnogo uspeha.

– Nisam... zbog toga što si ti htela da tvoj divni brat i onaj tip ostanu nepovređeni. – Znam ... – osmehnula se devojka – i drago mi je što si održao reč. – Onda se namrštila. – Ali, kakve to ideje imaš u vezi sa Dokom Holidejem, Blejze? Sve vreme se čudno ponašao... a naročito od kako si čuo da je on stigao na ranč. To je i Pok primetio. On je prijatelj moga oca i... – Rejder se hitro okrenuo da ona ne bi videla koliko je gnevan. Ali, on je umeo da oceni stvari. Događalo se za njega nešto sasvim novo. – Imaš li ti neki plan kako da ih nateramo na povlačenje? – upitao je ljutito, želeći da promeni temu. Libi ga je nekoliko trenutaka pažljivo posmatrala. Onda je koraknula napred. –

Imam plan. Gledaj! – rekla je. Ni Rejder ni Pok nisu uspjeli da je spreče u njenoj namjeri. Devojka se za tili čas uspela na jednu visoku stenu, odakle je mogla dobro da vidi otvor jaruge i ljude u njoj. Lu i Dok su je prepoznali čim se pojavila i odmah su prekinuli paljbu. Dok su njih dvojica zbunjeno gledali, do njih je dopro devojčin glas. – Lu! Vratite se! Meni je savršeno dobro ovde! – Libi! – doviknuo joj je Lu. – Šta to radiš, dođavola? Misliš li da si mnogo pametna? – Ne izigravaj budalu, brate... sve vreme si znao za mene i Blejza. Vрати se kući! Znam put i sama ću se vratiti kada mi se bude htelo da se vratim. – Lu je izašao iz zaklona i stavivši šake na usta kao trubu, doviknuo: – Sad je drugačije nego ranije, Libi! Mislio sam da si u pravu, i puštao sam sve da ide kako ide... ali, sada su se stvari promenile. – Kako? – Tako što se juče desilo nešto što nije smelo da se desi. Više ne želim da ostaneš uz Rejdера. – Libi se okrenula Rejderu i pogledala ga s čudnim izrazom u očima. Onda je viknula. – Blejz nema nikakve veze s onim prepadom. Rekao bi mi da ima. To je verovatno uradila neka banda sa juga.

– Rejder te je slagao! – Počinješ da govoriš kao tata, Lu! – U tom trenutku je Dok odvojio pogled od devojke i okrenuo se prema Luu. – Hajde da uradimo onako kako nam kaže, Lu. I sami vidite da je s njom sve u redu. Ako nastavimo pucnjavu, neki metak može da rani i nju. Nema smisla da rizikujemo. A sem toga, nismo u nimalo zavidnoj poziciji. – Lu je tvrđoglavo odmahnuo glavom. – Prokleta žensko! Nikada nije imala dovoljno razuma da shvati... – Lu, povlačimo se! – Mladić je sevnuo očima. – Ko vas je ovlastio da preuzmete vođstvo, Holideje? Pazite, na-

ša pogodba važi za obojicu i ne možete... – Rekao sam da se povlačimo, Lu. Sada! Pre svega, mi pojma nemamo kakve opasne tipove Rejder ima uz sebe. U ovakvim situacijama hiljadu sitnica mogu izazvati lavinu nepredviđenih posledica, a u tom slučaju, Libi bi se našla prvu u centru. Ne želim da rizikujemo, pogotovu što mislim da će se smisliti i neko pametnije rešenje. – Lu ga je posmatrao nekoliko trenutaka, a onda se čuđenje pojavilo u njegovim očima. – Dođavola, neka sam proklet ako... – Ako šta? – Lu je odstupio nekoliko koraka od stene iza koje je stajao zaklonjen. – Vi... vi i Libi... dođavola, sada se sećam kako je ona govorila o vama još od onog vremena kada je bila dete, a vi već odrasli dečak. A one noći kada ste došli na ranč, čuo sam je kako je plakala u svojoj sobi. Šta se to događa, Dok? Nećete valjda da kažete... – Hoću da kažem da ste budala – odvratio je Dok sa nepotrebnom žestinom u glasu koju niko ne bi zapazio, ali, koje je on sam bio svestan. – A sada recite, hoćete li da pođemo ili da vas odvučem silom? – Lu je klimnuo glavom, a onda se ponovo okrenuo prema mestu na kome je stajala Libi. – U redu, kao što kažete i meni je jasno da sada ne možemo da pobedimo. Po svemu sudeći, moraćemo da sačekamo da se Libi vrati na ranč, pa tek onda da pokušamo da uhvatimo Rejdера. – Dok je klimnuo glavom, a Lu je ponovo savio šake oko usta i viknuo iz sveg glasa.

– O kej, Libi! Odlazimo! Ali, drži se svog dela pogodbe. Očekujemo te na „Čejnu“ oko podne! – Doći ću kada budem htela – odvrtila je Libi, ali je njen osmeh oduzeo oporost njenim rečima. Mahnula im je u znak pozdrava kada je nekoliko minuta kasnije ugledala dvojicu jahača

kako izlaze na drugom kraju jaruge, doviknula im je da ne brinu za nju. Nije znala da li su je čuli ili ne, ali joj se učinilo da se Dok okrenuo u sedlu i otpozdravio joj rukom. Dok je stojala na vetru koji joj je mrsio kosu, i gledala ih kako nestaju na vidiku, s mukom se borila da priguši čudan bol u srcu koji ju je mučio. Kada se konačno okrenula, videla je Blejza kako je posmatra. Oči su mu bile ledeno hladne. Libi se osmehnula i pošla da stane pored njega. – Jesi li video? Jednostavno! – Rejder se okrenuo Poku. – Okupi ljude i vratite se u logor. – Pok je nešto promrmljao i udaljio se gegajući krivim nogama. Mahnuo je rukom i sa trojicom sumnjivog izgleda, koji su se pojavili iza stene, otišao prema logoru. Ne skidajući pogled sa njih, devojka se namrštila. – Šta je sada opet? Šta nije u redu? – zapitao je Rejder zavijajući cigaretu. – Još uvek si zabrinuta zbog mojih novih saradnika? – Reci mi već jednom ko su ti ljudi, Blejze. – Znaš vrlo dobro ko su. To su ljudi koje sam dobio, jer kao što znaš, odsada će nam trebati više ljudi. – Izgledaju mi kao neke protuve, možda čak i kao banditi. – Čuj me, Libi, za posao koji imam na umu nisu mi potrebni ljudi sa doktorskim diplomama. Sem toga, ne možeš baš uvek dobiti ono što želiš, pa sam uzeo one koje sam mogao. – Posao koji imaš na umu – ponovila je Libi tiho, kao da govori sama za sebe. – Ne pretpostavljam da za potkopavanje jednog stočarskog carstva zaista nisi mogao da biraš saradnike, jer takav posao prihvata samo jedna posebna vrsta ljudi. – Pripalivši cigaretu, Blejz je naglo podigao glavu i pogledao devojkicu. – Hej, ne govori odjednom tako sa visine, Libi! Ideja da tvoju porodicu oteramo sa „Čejna“ a nas dvoje preuzmemo imanje, isto

je toliko tvoja koliko i moja. Prema tome, nemaš pravo da mi sada prebacuješ. – Znam – odgovorila je Libi i počela polako da se premešta s noge na nogu. Oborila je glavu i nastavila tišim glasom.

– Ali... ja sam mislila... pa eto, mislila sam da to može da se uradi i bez... i sam znaš bez čega. – Bez upotrebe oružja? Bez žrtava? – Tako je. A i sam znaš kako je čitava stvar ispala! – Mogli smo to da uradimo i na drugi način. Kako smo počeli, sve bi išlo fino da nije iskrsnulo nešto nepredviđeno – prasnulo je odjednom Rejder. – Pojavio se onaj tvoj nalicani radosnalac i mutivoda, Holidej. – On nije moj – prasnula je Libi. – Zašto mi to neprestano govoriš? – U redu, u redu – odvratio je Blejz i podigao ruku uvis. – Ali, moraš priznati da je on samo iskomplikovao stvari. – Stvari su se iskomplikovale kad si ranio tatu umesto da samo pucaš i promašiš ga – rekla je Libi. – Mi smo se dogovorili kako ćeš postupiti. Greška koju si napravio odudarala je od našeg plana. – I dalje me kriviš zbog toga, zar ne? Hiljadu puta sam ti rekao da se on pokrenuo upravo u trenutku kada sam ja povukao obarač. Bio je to slučaj, čista igra sudbine za koju niko nije kriv. – Dobro, Blejze. Ali, još uvek ne shvatam kako je Dok Holidej mogao da iskomplikuje stvari? – Pa, meni je to sasvim jasno... ne znam kako ti ne shvataš. Sećaš li se kako smo sve isplanirali. Tvoj stari nam je svojim postupcima išao na ruku, i nije trebalo da bude teško da ga okrenemo protiv Lua i Miča. On bi sve više sumnjao u njih, i jednoga dana bi ih isprašio sa ranča, kao što je učinio i sa mnom. Na taj način bi ti postala jedina naslednica imanja. Pošto se stari čudno ponaša u poslednje vreme, ne bi bilo teško da ga proglasimo ludim i da ti preuz-

meš upravljanje rančom. Onda bih se i ja pojavio i sve bi bilo u redu. – Rejder je začutao i nekoliko trenutaka netremice je posmatrao devojk u oči. Libi je konačno oborila pogled, a Rejder je nastavio nešto tiše. – Mislio sam da neće biti teško da navedem Olivera na pomisao kako Mič i Lu žele da mu dođu glave. Česte krađe stoke, zastrašivanje kauboj a koji bi odlazili sa ranča... sve to bi kod Olivera stvorilo utisak da Mič i Lu ne obavljaju svoje poslove kako treba. Znaš i sama da plan nije tekao kako je zamišljen, jer Lu nikome nije pričao o ozbiljnim krađama stoke, čuvao je to pred ocem kao tajnu, a uprkos tome što je dobar broj kauboj a napustio ranč, on je i sa smanjenim brojem ljudi uspevao da obavi sve potrebne poslove.

– A onda je tebi pala na pamet ideja da pucaš na tatu. Priznaćeš da ja u tome nisam imala udela. – Ne budi tako zajedljiva, Libi. Ideja je zaista moja, ali, i ti si mislila da je plan dobar. I bio je. – Rejder je naglasio ove poslednje reči kao da je samog sebe hteo da uveri u njihovu istinitost. – Odabrao sam noć kada Lu i Mič nisu bili na ranču... pucao sam na staroga, i možda je čak bolje što sam ga ranio. On je mislio da je neko od sinova hteo da ga ubije, kao što smo planirali. Sećaš li se kako si govorila da čovek koji u sebi nosi toliko mržnje kao on, ništa bolje i nije zaslužio? – Sećam se. – Rejder se namrštio. – Sve do tog trenutka sve je funkcionisalo tačno kao švajcarski sat. A, onda je Oliveru palo na pamet da pozove Holideja. Ko li mu je samo dao ideju? Da se nije ubacio taj nepredviđeni elemenat, sve bi išlo kao po loju. I, moram da ti kažem da si ti dosta kriva što su stvari počele da škripe. Do vraga, morala si biti dovitljivija, nisi morala da po-

šalješ to pismo. Trebalo je da ga spališ. U tom trenutku kada bi Oliver shvatio da ga Holidej nije dobio i da neće doći, Lu i Mič već bi bili proterani sa ranča. – Da, sada je sve moja krivica – rekla je Libi hladno. – Ne, ne krivim tebe. Jednostavno, nismo imali sreće. Ali, i tebi je jasno koliko su se stvari promenile posle Holidejevog dolaska. Da se taj tip nije pojavio, i da Oliver nije makar za kratko vreme imao ni na koga da se osloni, sve bi se odvijalo onako kao što smo planirali. Ti bi sada bila gospodarica ranča.

Za trenutak, na devojčinom licu nije bilo ničega od njene neobične lepote, već samo mržnja i hladna ubilačka ogorčenost. Sada ga je mrzela, mrzela je svoga oca. – Libi, hej, Libi! – Devojka se trgnula iz misli i vratila se u stvarnost. Rejder je stojao pored nje i držeći je za ruku piljio u nju. – Šta je s tobom? Je li sve u redu? – Naravno da jeste. – Rejder se osmehnuo onim njegovim neodoljivim osmehom koji je uvek volela. – Ne znam šta nam je, zašto se prepiremo? Znaš li ti? – Pogledala ga je u oči, pokušavajući da u sebi oživi onu očajničku čežnju za sigurnošću u njegovom zagrljaju, koju je osetila onih časova provedenih sa Dokom Holidejem, posle čega je kao sumanuta pojahala konja i pojurila u planinu da nađe svog voljenog čoveka. Tada joj je ta sigurnost u sopstvenu ljubav bila neophodna baš kao što joj je bila neophodna i sada. Ali, vatre čežnje u njoj nije bilo, kao da je ostala prituljena pod pepelom doživljaja iz poslednjih časova i umesto toga, u njenom srcu zjapila je praznina. Gledajući svog ljubavnika, činilo joj se da na njegovom licu vidi bore surovosti koje do tada nije primećivala. A, onda su se u njoj ponovo budile sumnje. Nije li možda, Blejz pokušao da stvarno ubije njenog

oca? Da li je iskreno nameravao da vlada rančem zajedno s njom, ili je samo koristio nju kao oruđe za ostvarivanje svog sopstvenog cilja? Da li, možda... – Oh, Blejze – prošaputala je i raširila ruke. On ju je zagrlio, usne su im se spojile u dug strastan poljubac i tako zagrljeni, ostali su nekoliko trenutaka. Ali, Libi više nije osećala onu žar kao nekada. Činilo joj se kao da se pored nje nalazio neki stranac. Po izrazu na Rejderovom licu, Libi je videla da i on tako oseća. – Nešto nije u redu, Libi – rekao je tiho. – Nešto je zaista loše. I ja prosto osećam šta je to, bolje reći ko je... – Nema ničeg... i niko ga... – Holidej! – ciknuo je Blejz i pogled mu je postao tvrd i ubilački hladan. Odmakao se od nje i procedio. – Između tebe i tog gizdavog nitkova mora da ima nečega! – Libi se umorno okrenula od Rejdера. – Nema nameru da raspravljam o tome. Govoriš gluposti!

– Neću ni ja da govorim o tome. Ali, videćeš šta ću uraditi kada bude došlo vreme! – Libi se hitro okrenula prema njemu i to ju je izdalo. – Nema potrebe njega da uplićeš u sve ovo. Ako ga ostavimo na miru, on će jednostavno otići i neće nam zadavati glavobolje. Ali, i on ima obaveza prema mome ocu, to moramo poštovati.

Rejderu je bilo jasno. Uzeo je pušku i pokazujući pokretom glave prema logoru, rekao. – Hajde da pojedemo nešto. – Nisam gladna. Idi... ja ću doći kasnije. – Ne misliš valjda da odeš? – Ima li nekog razloga zašto ne bih. Moj otac nikome neće dati mira dok se ja ne vratim. Znam, ali, Lu nikome neće dopustiti da pođe ovamo. Uostalom, želim da danas ne ideš nikuda. Tebi sam odredio ulogu u sledećem potezu. – Sledećem potezu? – Naravno. Mislim da smo sada uzbunili čitav

„Čejn“ i više se ne možemo zaustaviti. – Šta ti je palo na pamet, Blejze? – Rejder se okrenuo i preko ramena joj dobacio. – Još nisam smislio sve detalje, draga. Ali, neće mi trebati mnogo vremena. Uostalom, ti ćeš prva saznati šta sam rešio. – Libi je pogledala za visokom, mršavom figurom Blejza Rejdера koji se gipkim koracima peo prema logoru, i duboka bora se urezala između njenih obrva. Zatim se okrenula prema jaruzi iz koje su otišli njen brat i Dok, i oko koje je još uvek lebдела izmaglica barutnog dima. Pogled njenih zabrinutih crnih očiju preleteo je po suncem sprženom predelu, da bi se na kraju zadržao na kamenitom useku udaljenom manje od pola milje, iza koga je kratko vreme pre toga zamakao Dok Holidej. Nesvesno su njene usne tihim šapatom izgovorile njegovo ime.

*

Oliver Koleman je zastao u pola rečenice i zagledao se u leptirića privučenog svetlošću stone lampe. Upola otvorenih usta baron stočarskog carstva „Čejn“ je fascinirano posmatrao leptirića koji je lepršao oko stakla svetiljke. Onda su njegove oči dobile pritvoran, lukav izraz. Bacivši prikriven pogled na Lua koji je sedeo sa druge strane pisaćeg stola, Oliver je lagano pružio ruku prema lampi. Kako je bio usred razgovora sa svojim ocem, Lu ga je, zbog tog naglog preki-da, pogledao začuđeno. Rekao je nešto ali, na to nije dobio odgovor. Sva Oliverova pažnja bila je koncentrisana na leptirića koji se konačno spusito na zeleni abažur lampe. Snažna, velika šaka se odjednom pružila prema abažuru. Leptirić je odleteo. Oliver je ustao i rekavši nešto pogrdno, pogledao Lua.

– Nisi u stanju da uhvatiš ni jednog običnog leptirića. – Lu je odmahnuo glavom. Oče, šta je sada, odjednom? Govorili smo o Libi, a ne o neakvim leptirićima. – Oliver se trgao i iznenađeno pogledao preko glave svog sina. – Libi...? – To je bilo sve što je Dok uspeo da vidi dok je stajao pored odškrnutih vrata. Onda se okrenuo Miču, koji je došao za njim sa verande gde su njih dvojica razgovarali od zalaska sunca. Mič je takođe bacio kratak pogled u sobu. – Sve je gore i gore – rekao je. Dok je ćuteći klimnuo glavom, a onda je pošao na verandu, dajući znak Miču da pođe za njim. – Čini mi se da se vaše proročanstvo ostvaruje – rekao je. – Kakvo proročanstvo? – upitao je Mič, pogledavši još jednom prema sobi odakle su se udaljili. – Ako se dobro sećam onoga što sam čuo, vi ste rekli da ne biste bili nimalo iznenađeni ako bi Oliver jednog dana potpuno skrenuo s uma, je li tako? – Mič je oborio glavu i na licu mu je izbio izraz sumornog očajanja. – Nije trebalo da mi to bacite u lice, Dok. Možda tada nisam mislio ozbiljno. Uostalom, nisam mogao misliti da će to ovako da izgleda. On se u jednom trenutku ponaša normalno, a onda odjednom počne da viče i praska kao da je sumanut. Kako čovek može tako brzo da propadne?

Dok je uzdahnio i naslonio se na ogradu verande. On nije znao odgovor na to pitanje. Još prvoga dana, kada se sreo s Oliverom, primetio je kod svog starog prijatelja nagoveštaje neuravnoteženog ponašanja. Međutim, ni on kao ni Mič, nije očekivao da će im taj dug i zamoran dan doneti tako tragičnu, naglu promenu. Libi se nije pojavila sve do tog trenutka, a sada je već bilo deset sati uveče. Kada su se Dok i Lu pojavili sa Planine Duhova, Oliver je počeo neprekidnu bujicu grd-

nje i vikanja koja nikako nije prestajala. Njegovo stanje se u toku dana sve više pogoršavalo i Oliver je sumnjao da će se ikada više vratiti u normalno. Godine teškog rada, svađe u porodici i konačno rana na glavi učinili su svoje. Možda će se Oliver i povratiti, ali, pomisao na to nije ništa olakšavala posmatranje sadašnje mučne scene. – Libi je u pitanju – promrmeljao je Mič. – To ga sada muči. – Tu ne može ništa da se uradi, Miče – rekao je Dok. – Ja mislim da je ona kriva – dodao je Mič ogorčeno, bacivši pogled na preteći naoblačeno noćno nebo. – Nikada nije mislila na druge već samo na sebe. – Dok je uzdahnio i izvadio tabakeru. Bila je to za „Čejn“ teška noć, puna more, ali, ništa manje teška i puna more za njega. Ta noć mu se činila kao izvanredna scena za odigravanje velike ljudske drame. Još od zalaska sunca koje je celo nebo prevuklo rumenim pokrovom, teški crni oblaci gomilali su se i nečujno valjali nebom Vajominga, nagoveštavajući nepogodu. Na istočnom horizontu izrečkanom vrhovima planina, bleskale su povremeno munje, obasjavajući izlomljenu liniju planinskih prevoja nalik na petlovu krestu, a neki čudan, podmukao povetarac u povremenim naletima šumeo je kroz granje pamukovog drveta, klopajući graničama kao znacima Morzeove azbuke. Bila je subota uveče, i kauboji koji nisu otišli u Džeknajf da tamo potroše svoju platu, već više od jednog sata su spavali na svojim ležajevima, u spavaonici čija se tamna silueta uklapala u tamu okoline. Dok nije bio čovek koji je lako podlegao atmosferi nametnutoj bilo od čoveka ili prirode, ali, ova noć puna zloslutne, nepoznate opasnosti, nije mu ostavljala mogućnost da se oseća drugačije nego tmuran i zabrinut. Bila je to noć kada bi čovek najviše želeo

da svoj nemir utopi u maglu alkohola i prospava do svetlosti dana. Nikako se u tu atmosferu nije uklapalo čekanje tvrdo-glave devojkice koja možda čak neće ni doći, kombinovano sa slušanjem suludih ispada njenog oca zanetog sopstvenom duševnom burom.

Dok je palio cigaru, iz tame na polovini puta do štale, pojavio se konjušar. U običnim prilikama, svetlost iz spavaonice je obasjavala dvorište, ali ovaj put je svetlost dopirala samo iz kuće, i tek nešto malo iz štale. Kada se zaustavio na nekoliko metara od verande, na licu starog konjušara Bena, lebdeo je zagonetan izraz. – Mister Holidej? – Da, Bene! U čemu je stvar? – Ovaj... vaš konj je povredio nogu. Bolje da sami pogledate. – Do đavola! – promrmljao je Dok i krenuo niz stepenice. – Idem i ja sa vama – rekao je Mič. – Ovo čekanje me dovodi do ludila. – Nemojte – umešao se Ben odjednom. Onda je nastavio žurno – Ovaj, čini mi se da ... konj mi izgleda nervozan. Možda bi bilo najbolje da mister Holidej ode sam. – Mič je zastao i sumnjičavo pogledao štalara. – Šta je to s tobom, Bene? Kao da se plašiš nečega? – I Dok je takođe primetio nervozu starog štalara. Uhvatio je njegov kradom upućen molećiv pogled, koji je nešto značio i obratio se Miču. – Taj konj se zaista ponekad ponaša čudno, Miče. Može bi ipak bilo najbolje da ostanete ovde. – Zatim se okrenuo Benu ne dajući Miču vremena da mu protivureči. – Hajdemo, Bene – i posle tih reči se uputio ka štali. – Do đavola – doviknuo je Mič za njim. – Šta li se to događa na ovom ranču? – Samo nastavi, Bene. – rekao je Dok tiho. Ben je poslušao, i kada su došli do štale, Dok je bacio kratak pogled preko ramena i video kako ih Mič prati pogledom, a onda se vraća na verandu. Čim

su ušli u slabo osvetljenu zgradu, Dok je upitao.

– Kakve su to priče o konju, Bene? – Nije mu ništa, zdrav je kao dren – rekao je štalara tiho. – Imam poruku za vas, Holideje. Gospođica Libi je bila ovde. Nisam to smeo da kažem pred Mičom. – Libi? – Dok je dograbio štalara za ramena. – Gde je ta devojkica sada? – Otišla je. Došla je pre pola sata i na smrt me preplašila. Bio je mrak, a ona je prišla tako nečujno... znate kako se Kolemanovi kreću kada imaju nešto na umu. – Ne odugovlači, Bene – prekinuo ga je Dok spuštajući ruke sa njegovih ramena. – Šta ti je rekla? – Poručila vam je da odmah odete na rečicu. Pomenula je ono mesto gde ste obično odlazili na plivanje. – Do đavola... – promrmljao je Dok. – Zašto mi to nisi rekao odmah? Jesi li joj kazao u kakvom je stanju Oliver? – Nisam imao vremena. Naterala me je da joj obećam da ću joj dati pola sata vremena da ode i da neću reći nikome drugom sem vama. Izgledala je prilično bleđa, ali, sem toga ne bih rekao da joj nešto fali. – Dok ga više nije slušao. Požurio je dublje u štalu gde je našao već osedlanog konja. Izveo ga je do ulaza u štalu gde je zastao da Benu kaže nekoliko reči. Zatim je stavio nogu u uzengiju. Onda je iza sebe začuo neko tiho kretanje. Okrenuo se i ugledao Miča. Mladić je u ruci držao revolver spreman za zamahne njime. Dok je pokušao da izmakne, ali ga je cev revolvera zakačila po levoj strani čela. Udarac ga je ošamutio, ali, ne i onesvestio. Očajnički je pokušao da povрати ravnotežu. Onda je čuo Mičove reči. – Žao mi je, Dok. – Cev revolvera ponovo se spustila na njegovu glavu i Dok se stropoštao na zemlju.

*

– Mister Holideje! Probudite se. Morate se osvestiti. – Dok je imao utisak da reči dopiru iz velike daljine kao da odzvanjaju od planinskih vrhova. Odjek kao da se svakog trenutka pojačavao sve više, dok konačno nije dostigao kreščendo, preteći da svojom snagom raznese u komade njegove bubne opne i teme glave. Dok je instinktivno zapuštao uši rukama. – Prestani! – uzviknuo je. Onda se odjednom osvestio. Uspravio se u sedeći položaj i zagledao se u Bena. Nehotice je skrenuo pogled prema ulazu u štalu. Njegov konj je nestao, a s njim i Mič. – Daj mi drugog konja, Bene! – uzviknuo je i skočio na noge. Od tog naglog pokreta uhvatila ga je nesvestica, i on se rukom uhvatio za dovratnik štale da ne bi pao. U tom času, čuo je kako neko viče. – Kakva je to galama, Bene? – zapitao je. – Došlo je do pucnjave u kući – rekao je štalar piskavim glasom u kojem se osećala histerija. – Već pet minuta pokušavam da vas probudim. Ne znam šta se događa, ali sam siguran da iz ovoga neće izaći ništa dobro. – Dok je krenuo preko dvorišta, osećajući kako mu pogled svakim trenutkom postaje sve bistriji. Kaubajska spavaonica sada je bila osvetljena, i ljudi su vičući trčali napolje, neki s oružjem u rukama, a neki bez njega. – Šta se dogodilo? – upitao je jednog kauboja. – Ne znam, mister Holideje – odgovorio je čovek. Međutim, odgovor je znao čovek koji je vikao sa verande. – Pucali su na mister Kolemana – vikao je. – On je mrtav! – Te reči su pogodile Doka kao udarac malja. Izvukavši „linkoln“ iz futrole, potrčao je koliko je mogao i gurajući ljude oko sebe, upao u kuću. Zastavio se odmah na ulazu pred groznim prizorom. Oliver je ležao u holu, a oko nejga

se širila lokva krvi. Na čelu između očiju, crnela se ružna rana, a pogled mu je bio staklasto upravljen u prazan prostor. Stari rančer je zaista bio mrtav. – Tako je izgledao kada smo ga našli, Dok – rekao je jedan od dvojice kauboja koji su stajali u grupi sa poslugom kao skamenjeni, oko leša. Iz zadnjeg dela kuće je odjeknuo pucanj. Preskočivši rančerovo telo, Dok je potrčao kroz kuću i pognute glave, uvučene u ramena, sjurio se niz zadnje stepenice. Napregao je oči da bi pogledom prodro kroz tamu, ali, nije video ništa. No, začuo je šum koraka u vrtu i hitro se okrenuo, uperivši u tom pravcu revolver spreman za paljbu. U vidokrug mu je ušao čovek koji se najpre zateturao, a onda pao. Pokušao je da se dignu, a onda je ponovo pao. Bio je to Lu.

Dok mu je priskočio i pomogao mu da ustane. Na Luovoj košulji se videla krv, a mladić je još uvek držao revolver u ruci. Pokušavao je da se oslobodi Holidejevih ruku. – Pusti me, Dok! Neću da živim. – Dok mu je prstima opipao ranu. Odahnuo je s olakšanjem kada je otkrio površinsku ranu u spletu mišića ispod desne ruke. Rana je bila bezopasna. – Ne, bogami, živećete – rekao je Dok odlučno. Zatim je pozvao nekoliko ljudi koji su preneli Lua na kauč u dnevnu sobu. Dok mu je Meksikanka cepala košulju da bi mu previla ranu, Dok je zapitao. – Šta se dogodilo, Lu? – Lu je rukama prešao preko očiju kao da pokušava da se priseti. – Čuo sam konja ispod kuće. Pomislio sam da se Libi vratila. Izašao sam da pogledam i onda sam začuo pucanj. Svakako je čovek čekao priliku da sredi Olivera i... – Ko? – Rejder. – On je ubio vašeg oca? Videli ste ga? – Ne sasvim jasno. Ipak, video sam konja mrkova kojeg on uvek jaše. Liver je u jednom trenutku

prišao vratima. Rejder je verovratno vrebao i iskoristio taj trenutak. Čuo sam pucanj, a onda sam video starog kako pada. Bio je mrtav kada sam mu prišao. Potrčao sam na zadnja vrata i pošao prema voćnjaku, odakle se čuo pucanj. Verovatno da sam bio brži nego što se ubica nadao, inače ne znam da li bi se zadržavao da proveriti rezultat svog poteza. U svakom slučaju, ugledali smo jedan drugoga. Ja sam bio i suviše uzbuđen da bih mogao precizno da ga gađam. Zato je on uspeo. Mislim da imam sreće što me nije ubio. – Ali, niste ga jasno videli? – bio je uporan Dok. – Bio je to Rejder – rekao je Lu ubedljivo. – Jedino Rejder jaše velikog mrkova i jedino on puca tako dobro.

Dok je klimnuo glavom. I on je verovao da je Rejder u pitanju. Onda se okrenuo prema vratima. – Kuda ste krenuli? – upitao je Lu. – Idem i ja! – Ako ne budete mirno ležali iskrvaričete do smrti – rekao je Dok izlazeći. Onda je dobacio kaubojima koji su stajali oko Lua. – Pripazite na njega da se ne miče. – Bio mu je potreban samo minut da osedla jednog konja i krene. Nije pokušavao da nađe odgovor na pitanja, kojih je, inače, bilo na pretek. U ovom trenutku je trebalo da barata samo činjenicama. A one su bile jasne. Oliver je bio mrtav, a Lu je imao sreće što je ostao živ. A Mič? To je bilo pitanje na koje je najviše želeo da dobije odgovor. Osećao je da je ono što se večeras dogodilo na ranču bilo brižljivo isplanirano. Onda se nova sumnja rodila, kada je već bio napustio dvorište ranča i približio se rečici. Odjednom je plamen iz revolvera rasparao tamu s njegove desne strane. Sasvim jasno je čuo kako metak udara u sedlo. Dok se uspravio u uzengijama i bacio napred. Njegov revolver je opalio još u trenutku dok je bio u skoku. Neko

je viknuo u tami, i ponovo opalio na njega. Dok nije uzvraćao paljbu. Prepoznao je taj glas. – Libi! – viknuo je. – Jeste li to vi, Dok? – Ja sam. Šta se to doga...? – U tom trenutku, devojka se pojavila iz tame i potrčala prema njemu. – Oh, Dok! Mislila sam da je Blejz... ili Pok. Jesam li vas pogodila? – Dok nije mogao odmah da odgovori, jer mu se devojka bacila u zagrljaj. Osećao je kako joj srce divlje udara i kako ubrzano diše. – Dobro sam – rekao je. – A vi? – Mič! – uzviknula je, kada je s obale rečice do njih doprlo stenjanje. Okrenula se i potrčala, a Dok ju je sledio u stopu. Došli su do mesta gde je Mič Koleman ležao u travi. Revolver se nalazio pored njega. Doku je bio dovoljan jedan pogled pa da shvati da mladić umire. Oboje su kleknuli pored njega i kada ga je Libi uhvatila za ruku, Mič je otvorio oči. – Ja sam, Libi – rekla je devojka. – I Dok je sa mnom.

Mič se okrenuo prema Doku i prošaputao. – Žao mi je... Što sam vas udario, Dok. – Miče – upitao je Dok brzo. – Recite šta se to dogodilo? Uveren sam da znate mnogo. Recite mi nešto, da mogu da raščistim ovu zbrku. – Mič se slabo osmehnuo. – Ja sam igrao svoju igru, Dok. Čekao sam. Znao sam sve o Libi i Rejderu... i znao sam da je Luu sve to poznato. Oduvek mi je bilo poznato da Libi namerava da zgrabi za sebe najveći deo ranča, a bio sam siguran da će se Lu sukobiti s ocem. Obojica su imali nezgodnu narav. Prepostavljao sam... – Mič se naglo zakašljao i krv mu je linula na usta. U prvom trenutku su pomislili da je mrtav. Međutim, mladić je nastavio, ali vrlo slabim glasom. – Bio sam spreman da čekam da ranč ode do đavola. Nadao sam se da će Libi, Lu i tata u toj borbi uništiti jedni druge i da će meni ostati sve.

Smatrao sam da mi nije stalo do oca... ni do jednog od njih troje. Međutim, kada sam video tatu kako danas izgleda jadan, shvatio sam da nisam onako tvrd kao što sam mislio. Došao sam ovamo da nađem Libi i da je makar silom dovučem kući da mu više ne zada je brige. Ali... ali... – Ono što je Mič zatim htio da kaže, ostalo je nedorečeno. U sledećem trenutku se njegovo srce zaustavilo i mrtav je klonuo na ruke svoje sestre. Dok je pažljivo spustio Mičovo telo na zemlju, a onda je pomogao Libi da ustane i poveo ju je pedesetak metara pored obale rečice. Devojka nije plakala, samo je tupo zurila pored sebe, kao neko ko je zaboravio čak i kako se diše. – Zadovoljni? – upitao je Dok grubo. – Šta to znači? – odvrtila je pitanjem. – Ovo je bila klopka i vi ste to znali. Hteli ste da uvučete mence, ali je uleteo vaš rođeni brat. Čestitam, Libi. Za samo jedno veče uspeli ste da uništite skoro celu porodicu. – Devojka se hitro okrenula prema njemu i kao da je odjednom živnula. – Šta to znači? Šta se dogodilo? – Oliver je mrtav, a Lu je ranjen. – Libi je tek tada zaplakala. Nije to bio histeričan napad, već tiho, prigušeno jecanje iza šaka pritisnutih na lice. Dok ju je posmatrao neko vreme ne menjajući bezizraznu masku na licu, pokušavajući da sebe uveri da je ova devojka kriva za smrt svog oca i brata, isto toliko kao i onaj ko je ispalio smrtonosne hlice i da je njega samog htela da uvuče u smrtonosnu zamku. Međutim, shvatio je da mu je sve teže da sebe uveri u to. Devojka je za to vreme nastavila da plače. – Libi – rekao je i položio joj ruku na rame. – Ne plačite. Sada je kasno za to.

Libi se okrenula i očajnički se privila uz njega. Jecaji su postajali sve slabiji i ređi. Dok joj je čuteći gladio kosu. Oko

njih je vladao savršeni mir i činilo se kao da se svi oni događaji nisu ni odigrali. Onda se Libi konačno smirila. Odmakla se od Doka i pogledala prema mestu gde je Mič ležao. – Recite mi šta se dogodilo? Dok je rekao sve što je znao. Devojka je slušala čuteći i jedino odmahнула glavom kada joj je rekao da je Oliver mrtav. – Da li je to bio Rejder, Libi? – upitao je Dok konačno. – Jeste. – A ko je ubio Miča? – Mislim da je to bio Kel Pok. – Devojka se okrenula u stranu, uzbuđujuće lepa u svom jadu. Onda je nastavila drhtavim glasom. – Mič je dojahao ovamo sav izbezumljen. Skočio je s konja i uhvatio me za ramena. Upseo je samo da kaže: „Sto mu gromova, Libi...“ i u tom trenutku iza onih vrba odjeknuo je hitac. Kada je Mič pao, ja sam uzela njegov revolver i počela da pucam na ubicu. Mislim da sam ga pogodila, ali on je uspeo da umakne na konju. Nisam mogla da ostavim Miča i krenem u poteru. Čini mi se da je prošla čitava večnost dok se vi nista pojavili. Kada sam čula vašeg konja, ponovo sam pripucala, misleći da je to Blejz. – Hteli ste da ubijete Rejdера – rekao je, prisećajući se da se prvi metak zabio u njegovo sedlo. – Još uvek name-ravam da ga ubijem – odvrtila je devojka i Dok se zaprepastio, jer nikada nije čuo reči sa više ubeđenja. – Libi, još nešto bih htio da vas zamolim. Hoćete li mi sve ispričati pre nego što pođemo na ranč? – Devojka se osmehnula usiljeno. – Šta mislite, da li ćete poverovati ono što vam ispričam? – Možda. Šta se dogodilo večeras? Kakav je bio plan? Libi je slegla ramenima.

– Pa, mislim da mogu da vam kažem. Blejz je pre dve nedelje pucao na tatu. Njegov plan je bio sledeći. Hteo je da baci sumnju na Lua i Miča. Tata bi ih sigurno

tada oterao sa ranča, a to znači da bi imanje jednoga dana ostalo samo meni... a naravno i njemu, jer bi me on kasnije oženio, i tako bi postigao ono što je hteo. Ja sam se složila s njegovim planom, jer sam smatrala da tata nije imao prava da ga tek tako otera sa ranča. – Libi je ponovo slegla ramenima i ćutala je nekoliko trenutaka. – Sve je teklo po planu, ali, mi nismo računali sa vama. Zbog toga sam vas onako nagovarala da odete. Da se vi niste pojavili, Mič i Lu bi morali da napuste ranč. Posle njihovog odlaska Blejz i ja bismo se lako oslobodili tate... on je ionako svakim danom bivao sve luđi. – Devojka je ućutala. Dok je izvadio tabakeru i poslužio je cigarom, a onda je odabrao jednu za sebe. – Znači da ste vi i Rejder radili zajedno protiv „Čejna“? – pitao je. – Tata me je sam naveo na to. On je obećao Blejzu jedan deo imanja, a onda ga je oterao kada je saznao za našu vezu. Naterao me je da se tajno vidam sa Blejzom. – Dok je klimnuo glavom. – Mislim da sam razumeo sve do sada. Ali, šta se dogodilo sa Bakom Dulenom i Džonom Vilisom? – Blejz mi je tek danas priznao da iza te krađe stoke ipak stoji on. Svadali smo se, ali je njemu uspelo da me nadgovori. Vidite, Blejz je s vremena na vreme krao stoku sa „Čejna“ da bi imao od čega da živi i da bi održavao loše odnose između tate, Lua i Miča. Ono što nije predvideo, bilo je da će Lu imati za nas simpatija i da će o svemu ćutati. Međutim, svojim ćutanjem, Lu je među ljudima izazvao nespokojstvo, jer su osećali da ranč ostaje bez kontrole. Posle vašeg dolaska, Blejz se rešio da izvede nešto krupnije. Tada je već bio rešio da igra igru koja odgovara samo njemu. – Libi je povukla dim iz cigare i žar joj je za trenutak osvetlio lice. Bila je vrlo

ozbiljna. – Bilo mu je jasno da će veliki napad uneti zabunu na ranču i nameravao je da u toj zabuni izvede ono što mu prvi put nije pošlo za rukom. Doveo je nove ljude da mu pomognu. Zakleo se da su ti ljudi ubili Baka i Džina, ali posle ovoga što se večeras desilo ja mu više ne verujem. On je učestvovao u tom zločinu. Shvatila sam ono čega sam se sve vreme plašila, a to je da će Blejz postati ubica.

– Šta se večeras dogodilo, Libi? – Libi je grozničavo pušila cigaru i izgledalo je da ne može da odvoji pogled od mesta na kojem je ležao njen brat. – Blejz mi nije rekao ceo plan – nastavila je. – Sada mogu da razumem i zašto. Rekao mi je samo da je smislio nešto drugo i da ja moram da mu pomognem. Zakleo mi se da neće biti nasilja. Meni je dao zadatak da vas odvedem sa ranča da bi se on „pobrinuo za ostalo“. – Libi se osmehnula gorko. – Sada mi je jasno da je od početka nameravao da ubije. Ne mogu da tvrdim, ali mislim da je nameravao da ubije tatu dok ste vi odsutni. Posle onog što se dogodilo ranije, krivica bi svakako pala na Lua i Miča. – Odmahnula je glavom. – Na vašu sreću, umesto vas, glavom je platio Mič. – Šta biste radili da sam umesto Miča zaista došao ja? – pitao je Dok. – Razgovarala bih sa vama, trudila bih se da vas zadržim dalje od kuće. Ali, sada znam da je Blejz planirao i vas da ubije. Znam da je to hteo, bio je ljubomorani. Nisam ni pomišljala da je tako nešto moguće. – Ljubomorani? – Libi je okrenula glavu na drugu stranu i izbegla da ga pogleda u oči. – On... on je mislio da sam zaljubljena u vas. Zar to nije luckasto? – Dok ju je gledao sa čuđenjem na licu, ali mu je bez njegovog htenja talas topline zapljusnuo srce. – Rekao bih da jeste. – Devojka se ponovo okrenula prema njemu, a njene krup-

ne oči zasvetlucale su u tami kao dva dragulja. – Ne, nije besmisleno, Dok. Blejz me dobro poznaje, bolje nego bilo ko drugi na svetu. Ja sam bila tako zaljubljena u njega da je sigurno mogao da primeti promenu na meni, čak pre nego što sam ja sama mogla to da osetim. – Šta hoćete time da kažete? – zapitao je Dok i osetio da je srce počelo brže da mu kuca.

– Besmisleno je, ali sve je počelo kada ste nedavno došli na ranč. Mislim da sam tek tada počela da shvatam da Blejz nije onakav kakvim sam ga ja do tada videla. Bilo je to pre nego što sam posumnjala da je rđav. U poređenju s njim, vi ste izgledali... kao vitez u sjajnom oklopu. Zato sam vas i omrzla. Tek kasnije sam shvatila razlog. Vaša pojava je učinila da Blejza sagledam u pravom svetlu. Da li to vama izgleda logično, Dok? Meni ne. Ipak, u ovom trenutku baš ništa ne izgleda logično, zar ne? – Dok je gledao njeno ljupko lice svestan da mora ugušiti rastuća osećanja koja su se probudila u njemu. Znao je da su se ta osećanja rodila istog trenutka kada ju je ugledao po svom dolasku na ranč, i da su tinjala čekajući trenutak da planu. – Možda ste u pravu, ali, još uvek je rano da se bilo šta kaže, Libi – rekao je tiho Dok. – Sada moramo da se vratimo na ranč. Sakupiću ljude i krenućemo za Rejderom. Vi dovedite konje, ja imam još nešto da obavim. Gde ste rekli da je čekao ubica? – Libi je pokazala rukom u pravcu nekoliko vrba koje su se nalazile pedesetak metara od mesta na kojem su stajali. Ne obazirući se na njenu radoznalost, ponovio joj je da dovede konje, a onda se uputio prema vrbama. Uzalud je tražio punih pet minuta i već je bio spreman da krene, kada je ugledao da nešto svetluca u travi. Bile su to tri čaure za pušku

marke „vinčester“. Trava je bila ulegnuta na mestu na kojem je busijaš stajao. Dok je krenuo još malo napred i pronašao mesto na kojem je bio vezan konj. Išao je malo napred i pronašao mesto na kojem je bio vezan konj. Išao je brže kada se uputio nazad.

Sada mu je bilo jasno da je Libi govorila istinu. Devojka ga je čekala pored Mičovog tela. Nebo se malo razvedrilo u poslednjih nekoliko minuta. Dok je jasno video devojku kako sedi na njegovom konju a u rukama drži uzde svoje male kobile. Doku je to bilo malo čudno, ali je samo slegnuo ramenima. Staviće leš na njenu kobilu, a njih dvoje će jahati na njegovom Migu. Sagnuo se da podigne Mičovo telo, kada je Libi poterala konja. – Žao mi je Dok – dobacila mu je preko ramena.

– Ovo je stvar koju sama moram da rešim. Moj konj je umoran i morala sam da uzmem vašeg. Konja ću vam ostaviti, posle dve milje... – Dok je potrčao za njom. – Libi, ne budite budala! – Devojka je obola konja. Iz daljine se čuo njen glas zagušen topotom kopita. – Ne pratite me, Dok. Nikada nećete naći moj trag u brdima. Verujte mi, Dok.

Posle nekoliko trenutaka, topot kopita je zamro u daljini i okolo je zavládala tišina. Dok je trčao stotinak jardi, a onda se zaustavio i opsovao. Znao je kuda se devojka uputila... prema Planini Duhova. I verovao joj je kada je kazala da neće biti u stanju da je prati. Rejderov logor se svakako nalazio na drugom mestu. Ponovo je opsovao sebi u bradu. Zaista je bio budala. Ali, i Libi je glupo postupila. Šta je nameravala da uradi? Da li mu je malopre rekla istinu? Da li je htela da se vrati Rejderu... posle svega što se dogodilo? U to nije mogao da veruje. To je zaista bilo nemoguće. Dok je išao njen-

im tragom, osetio je kako mu se stomak prevrće. Ako Libi održi obećanje i ostavi mu konja, uspeće bar da stigne na ranč i organizuje poturu. Samo, da li bi to imalo smisla? Čovek je mogao mesec dana da luta po Planini Duhova i da ne pronađe onoga ko nije želeo da bude pronađen. Onda je video kako nešto žuto svetluca na putu. Kleknuo je i osmotrio malo bolje. Bila je to sitna piljevina kojom su sedlari punili sedla. Pogledao je okolo i video kako sitna zrnca svetlucaju dalje putem. Bilo je to njegovo sedlo: metak ispaljen u njega, probio je sedlo. Sada je iz rupe na sedlu lagano ispadala piljevina i ostavljala siguran trag. Sledeće dve milje, Dok je prešao trkom. Žute trunčice bile su sve što ga je interesovalo. Posle desetak minuta video je vezanog Miga za jedan grm. Bacio se u sedlo i poterao životinju. Svetlost meseca postala je sve jača, i uskoro je ispred sebe mogao da vidi taman masiv planine.

*

Libi se tiho, kao tamna senka približavala logoru u planini. Zaustavila je konja kada se približila vatri i ostala da sedi u sedlu. Nije se približila osvetljenom krugu oko vatre i pažljivo je osmotrila čitav predeo. S njene desne strane nalazilo se nekoliko konja. Njen dolazak bio je tako tih da se čak ni životinje nisu uznemirile. Pored vatre su ležala dva čoveka. Izgleda da su ostala trojica nestala. Dok je Libi posmatrala, jedan čovek pored vatre se pomerio i devojka je prepoznala Poka. Bandit je nešto promrmljao u snu i na Libinim usnama se pojavio osmeh. Izgledalo je da Pok stenje od bolova. Setila se kako je strelac iz zasede jauknuo, tamo pored reke, kada je Libi

pucala na njega, pošto je on ustrelio Miča. Oči su joj zablistale kada je izvukla „kolt“ iz futrole i nanišanih na Poka. Imala je nameru da završi s onim što je počela. Veliki napor joj je bio potreban da ne pritisne obarač i njen pogled prešao je do druge nepomične siluete opružene na zemlji. – Prvo Blejz – promrmljala je tiho i okrenula se u stranu kako bi nanišanih la bolje. – Ne miči se, Libi! – Libi se skamenila. Nije se okretala. Glas je dopirao iz senke jednog starog drveta, nekih petnaest stopa od nje. – Baci revolver, draga – rekao je Blejz i izašao iz senke. – Baci ga! – Libi se okrenula prema njemu, a izraz mržnje joj je izobličio lice. – Ubiću te, Blejze. – Revolver u Rejderovoj ruci je zagrmeo. Libi je jeknula kada joj je tane okrnulo ruku. Ispustila je revolver i oružje je palo u prašinu. Kel Pok je provirio ispod svog pokrivača u času kada je Blejz krenuo prema devojci. – Sve je u redu, Pok – rekao je Rejder. – Libi nam ne misli loše, zar ne, Libi? – prišao joj je i zaustavio se na dva koraka od devojke i zagledao se u njeno lepo lice obasjano rumenom svetlošću vatre. – Zakasnila si, draga. Očekujem te više od dva ili tri sata. Šta te je zadržalo?

Uprkos bolovima u utrnuloj ruci, Libi je poletela na Rejdера i noćtima se ustremila na njegovo lice. Bandit joj je opalio šamar tako da je skoro pala. – Smiri se, draga – procedio je kroz zube. – Inače, mogu da postanem grub. – Libi je oborila pogled i stegla povređenu ruku. Progovorila je tihim glasom. – Ti si ubio tatu i Miča, je li tako, Blejze? Reci, da li se varam? – Nemoj mi reći da ti to smeta, Libi. Takvu presnu laž ne bih mogao da progutam. – Verovao ti ili ne, to me strašno pogađa – rekla je devojka skrhano. – Ni sama nisam mislila da će tako biti. Iskristio si me, Blejze da dobiješ ono što ži

hteo. Sve vreme sam bila samo sredstvo u tvojim rukama. Od samog početka si nameravao da likvidiraš celu moju porodicu, zar ne? – Za sve je kriv tvoj otac, Libi. On je počeo ovu igru... ja sam samo prihvatio neke njegove trikove. Ja nemam nikakva dokumenta, ali, deo „Čejna“ pripada meni. A sada, kada je već ovako krenulo, pripašće mi ceo ranč. – Ogorčen osmeh se pojavio na Rejderovim usnama. – Naravno da sam od početka mislio da ih se oslobodim. Drugačije nije moglo da bude. Nisam danas nameravao da sredim Miča, ali, baš je dobro ispalo. Oliver je mrtav i kada dođe do istrage, svi prsti će se pružiti prema Luu. Ako me bude optužio, niko neće poverovati u njegovu priču draga, niko. Lu će biti optužen za ubistvo oca i visiće zbog toga. – A ja, Blejze? Zaboravljaš da sam i ja Kolemanova? – Rejder se nasmejavao samouvereno. – Jesi, bar po imenu, srce, i ako se do sada nisi baš ponosila svojim imenom. Da, ti si Kolemanova, jedini živi predstavnik Kolemanovih. „Čejn“ će biti tvoj, Libi... to znači, moj i tvoj. Mislím da možemo da se venčamo i to ćemo učiniti što pre, zar ne? Nema razloga zašto to ne bismo učinili, jer nema nikoga ko bi to mogao da spreči. – Nekada bih život da la da se to ostvari, Blejze – rekla je devojká tiho. – Sada bih se radije pekla na vatri nego što bih se udala za tebe. – Rejder se iscerio zlobno.

– Ne govori tako, Libi. Sada si ljuta i ne mogu da se ljutim na tebe. Ali, nisam smeo da ti kažem šta planiram za večeras. Sada je sve gotovo i ti ćeš već preboleti. Kada posle ovoga prvi put budeš jahala rančom, sa saznanjem da je samo tvoj i ničiji više, sve će ti izgledati drugačije. Sećaš li se kako smo uvek pričali o tom danu, Libi? Pa, taj dan je skoro došao. – Ubiću te, Blejze – rekla je Libi jednostavno. – Znam da sam grešila sve ovo

vreme, ali, mislim da još uvek mogu da ispravim grešku. Nije važno koliko će vremena proći ali, ja ću te ubiti, Blejze. I neka ti bude jasno, nikada nećeš biti vlasnik „Čejna“! Ne možeš ga dobiti bez mene, a ja neću dopustiti da ga se dočepaš, čak ni tolikog parčeta koje ti je dovoljno da se sahraniš.

Životinjski izraz se pojavio na Rejderovom licu. Prišao joj je i uhvatio je za kosu. Onda ju je povukao divljački. – Ne pričaj tako, draga moja – ciknuo je. – Ja te dobro poznajem. Jasno? Znam šta se sada dešava u tvojoj lukavoj glavi. Okrenula si se onom probisvetu, Holideju, i nameravaš da ga iskoristiš protiv mene. Misliš da je on marka i da će me srediti. Nemoj se zavaravati time, dušo. Taj dasa kao da je već mrtav. Očekivao sam da će se večeras pojaviti s tobom, s obzirom da ste tako vezani jedno za drugo. Mislila si kad me se rešiš, da ćeš i ti ispasti nekako čista i nedužna? Ali, neće biti tako. Pošto ga nisi dovela, moraću sutra da ga pronađem i sredim račune s njim. – On je hiljadu puta više čovek nego ti, Blejze – rekla je Libi. – I... ja ga volim. Čuješ li to, Blejze? Ili ti tvoja taština ne dozvoljava da čuješ? Volim ga, Blejze! – Rejder je divlje opsovao i snažno udario devojkú. Libi se zateturala i pala na zemlju, nekih deset stopa daleko.

Upravo je na to Holidej čekao. On je stajao u senči već nekoliko minuta. Gonio je konja paklenim tempom, sledeći tragove koje je Libi ostavljala za sobom. Već nekoliko puta je hteo da se umeša, ali je oklevao, pošto je strepeo za devojkú. Sada, kada je Libi bila daleko od Rejdere, Dok je izašao iz zaklona na osvetljeni krug. – Baci revolver, Rejdere – Blejz se okrenuo tako brzo da je čak i Dok bio za trenutak zbunjen. Nije bilo nikakvog straha niti iznenađenja. Blejz je reagovao

instinktivno, kao što reaguje rođeni borac. Dok je potegao svoj „linkoln“ i opalio u trenutku kada je Blejz podizao cev svog „kolta“. Bandit se zgrčio, ali je pritisnuo obarač i Dok je osetio kako ga je vrelo olovo zakačilo. Pri svetlosti vatre, video je Libi kako skače prema svom revolveru i Poka koji je žurno grabio pušku. Dok je ponovo opalio i od udara metka Rejder se zateturio. U tom trenutku, Dok je uglom oka video da Pok nišani u njega i okrenuvši se munjevito, pritisnuo obarač. Pok je klonuo na kolena. Taj delić sekunde dao je Rejderu vremena da se povрати. Revolver je zapraštao u njegovoj ruci, i pored dve rane iz kojih je obilno gubio krv. U tom trenutku, Blejz je postao ono što je zaista i bio... besni, neustrašivi borac, bez straha i milosti. Postao je otelotvoren revolver, spoj mišića i oružja, spreman samo na jedno: da uništava život oko sebe. Dok je posrćući išao prema visokom pustolovu, pucajući iz revolvera, čekao se kao neko ko je potpuno sišao s uma. Međutim, Rejderovi meci nisu bili precizni. Pucao je i suviše brzo i nekontrolisano, jer je bio teško ranjen. I Dok je bio pogođen, ali je njegova rana bila lakša. Poslednji metak iz njegovog „linkolna“ pogodio je Rejdера tačno između očiju. I ako smrtno pogođen, Rejder je muklo zastajnuo kao da u ropcu reži na svog protivnika. Okrenuo se oko sebe poput lutke na konopcu. Očima koje više nisu videle pogledao je u Libi koja je upravo u tom trenutku ispalila hitac na Poka. Pokušao je da uperi revolver na nju, ali mu je ruka zastala na pola puta. Iz njegovih usta oteo se poslednji prodoran krik, i on se mrtav srušio na zemlju.

Dok je Kel Pok bespomoćno ležao na zemlji i stenjao od bolova, Libi je potrčala do Doka i grčevito ga obgrlila rukama. Krv iz njene ruke se pomešala sa njego-

vom, ali, ona više nije osećala bol. Stiskala ga je kao da će utapanjem u njegova prsa naći utočište pred opasnošću. Dok nije znao tačan razlog njenog ponašanja, ali, bio je sklon da čvrstinu njenog zagrljaja pripiše pre strahu nego ljubavnom priželjkivanju. Istina, samo nekoliko minuta ranije čuo je iz njenih usta priznanje da ga voli, ali, reči priznanja bile su, po njegovoj oceni, namenjene Rejderu sa ciljem da ga razbesne i izazovu neopreznost. Nije trebalo verovati rečima lukave mačke kao što je bila Libi. No ipak, da li bi joj na jezik došlo nešto što nije postojalo makar u njenoj podsvesti. Nekoliko minuta nisu govorili ništa, već su samo stajali jedno pored drugog na lakom povetarcu koji je počeo da duva sa vrhova planine i crveni žar na vatrištu rasplio se u vesele drhtave plamičke. Prisno zagrljeni, okrenuli su se i pogledali Rejdера. Umro je hrabro, kao što umire pravi čovek i borac i spontano, kao spojeni telepacijom, oboje su pomislili da je taj čovek možda bio prinuđen da učini to što je učinio. No, bilo šta da je učinio i iz bilo kojih motiva, on je sada bio mrtav. Mrtvi su takođe bili Oliver i Mič, kao i mnogi drugi. Ali, njih dvoje su znali da će se život nastaviti, da se mora nastaviti. Možda će čak biti i lepši. Neki ljudi su, istina umrli, ali, s njima su umrli mržnja i ogorčenje. Iz smrti se kao feniks ptica možda ponovo rodila ljubav blistava i večna, kao i sam svet. Okruženi prisustvom smrti, njih dvoje su stajali zagrljeni kao vesnici dolaska te veličanstvene neizmerne i plemenite lepote ljudskog življenja.

*

Dve nedelje kasnije, voz koji je išao iz Džejknafa za Dalas nosio je u kupeu prve

klase jednog putnika lagodno zavaljenog u udobno sedište tapacirano tamnocrvenim plišem. Držeći u zubima tanku „virđžinija“ cigaru iz koje se dizao dim, putnik je zurio kroz prozor i pogledom šarao po žučkastom pejzažu koji je promicao pred njegovim očima. Monotono klopavanje točkova uljuljkivalo ga je u misli o tek minulim danima i događajima koji su mu doneli dve bezazlene rane od metaka... i ljubav jedne bajne, nezaboravne žene. Vraćajući se u mislima nazad, Dok se i sam pitao kako je to počelo. Od prvog trenutka kada je video Libi u koralu za kroćenje divljih konja, Dok je zaključio da je ta žena po lepoti u duhu daleko ispred mnogih drugih, tada nije ni slutio da će mu rastanak s njom biti težak. Međutim, bio je. Ispalo je sasvim drugačije on onoga što je očekivao. Nedelju dana posle sahrane Olivera i Miča Kolemmana, dok je sedeo na verandi ispred kuće i pogledom šarao po Planini Duhova, čija je tajna sada bila rešena, na terasu je izašla Libi raščešljane duge kose koja joj se kao slap sivala na ramena i prišavši, sela je pored njega u udobnu, pletenu fotelju. U prvom momentu je izgledalo da želi da započne razgovor, ali, kako su minuti prolazili, a ona nije progovorila, Dok je shvatio da joj je potrebnije od reči bilo prisustvo čoveka na koga se mogla osloniti i da je ćutanje isto toliko dovoljno za razumevanje kao i reči. Nastavili su da ćute oboje zagonetni, sa pogledima kao jedinim mostom njihovih misli. I začudo, za tih čas ili možda dva, koliko su tako ćuteći sedeli, oni su jedno drugom rekli sve što su želeli, čak možda i mnogo više nego što se rečima može reći. Igra senki u njenim tamnim očima otkrila mu je igru njenih misli kojih možda ni ona sama nije bila svesna, njenu želju da mu pripadne, da mu se dâ bezgranično i zauvek. Ali, is-

pred toga, kao koprena tajne, lebdela je odbojnost, ona karakteristična kočopernost toliko urođena Kolemanovima. Libi je htela da bude uzeta, ali, nije pristajala da se da. Nudila se, a pred sebe je stavljala štit načičkan oštrim noževima. Dok je shvatio da do zvezdanog neba njene ljubavi može doći samo trnovitom stazom njenog otpora.

Taj ključ njene ličnosti imao je u mislima kada je iste večeri ušao u njenu sobu. Vrata su, kao poziv na igru, bila odškrinuta, baš kao što su ga, dok je laganim koracima prilazio postelji na kojoj je ležala, kao koprena otpora, njene oči gledale s odbojnošću i hladnim prezirom. Ali sada, kada je znao ključ kojim će otvoriti prolaz do tananih kutova njenog bića, Dok nije dopustio da ga zavarava ljutito sevanje njenih očiju, niti ispruženi nokti koji su se kao kandže mačke ustremili ka njegovim očima. Uhvatio ju je za ruke i zadržao ih u svojim rukama, stisnute kao kleštima, gledajući je u oči nadmoćno kao surovi ratnik tek uhvaćenu robinju. Uzalud se Libi otimala i pokušavala da ga odgurne od sebe, ali, Dok je nije puštao. Libi je klonula i na njenom licu umesto očajanja pojavio se osmeh sreće. „Želim te, Dok“. Tada se pred Dokom otvorio predivni svet strasne, neobuzdane ljubavi. Kao što je bila divlja u mladalačkim ludostima, trčanju, jahanju i kroćenju konja, Libi je bila divlja i u ljubavnom predavanju. Ona se davala pomamno i uzimala ono što joj se davalo žestinom koja nije imala granica.

Neprimetan osmeh zaigrao je na Dokovom licu. Libi mu je pružila zaista divne trenutke kojih će se dugo sećati. Pred očima mu se ukazala slika njenog lepog lica ukrašenog sjajem dva tamna oka. Mahinalno je pomerio revolver na bedru i iz džepa izvadio tabakeru sa ci-

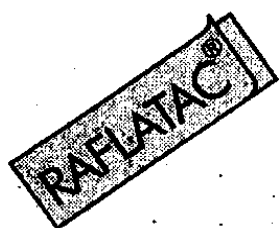
garama. Neka vrag nosi Stenovite Planine i Vajata Erpa, pomislio je. Dani ljubavi sa Libi značili su za njega mnogo, mnogo više. Sada ga je voz nosio u nove

pustolovine i teško da će on negde naći mira, ali njegov nemirni duh lutalice gonio ga je samo dalje, bez zadržavanja na jednom mestu.

KRAJ

samolepljivi materijali

dekor-art

21000 Novi Sad
Narodnog fronta 73
Tel/Fax: 021/368-772
Tel.: 021/367-344
E-mail: mor@eunet.yu

TREĆI BROJ NAŠEG NOVOG SPECIJALNOG IZDANJA

NALAZI SE U PRODAJI NA SVIM KIOSCIMA

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00317

